

Editorial Board.

.....

J. C. B. ABRAHAM, B. A., B. SC., (HONS.)

Convener.

P. JOTIMUTTU, M. A., B. D.

S. RAMAMURTI, M. A., B. T.

P. VANCHINATHAN, M. A.

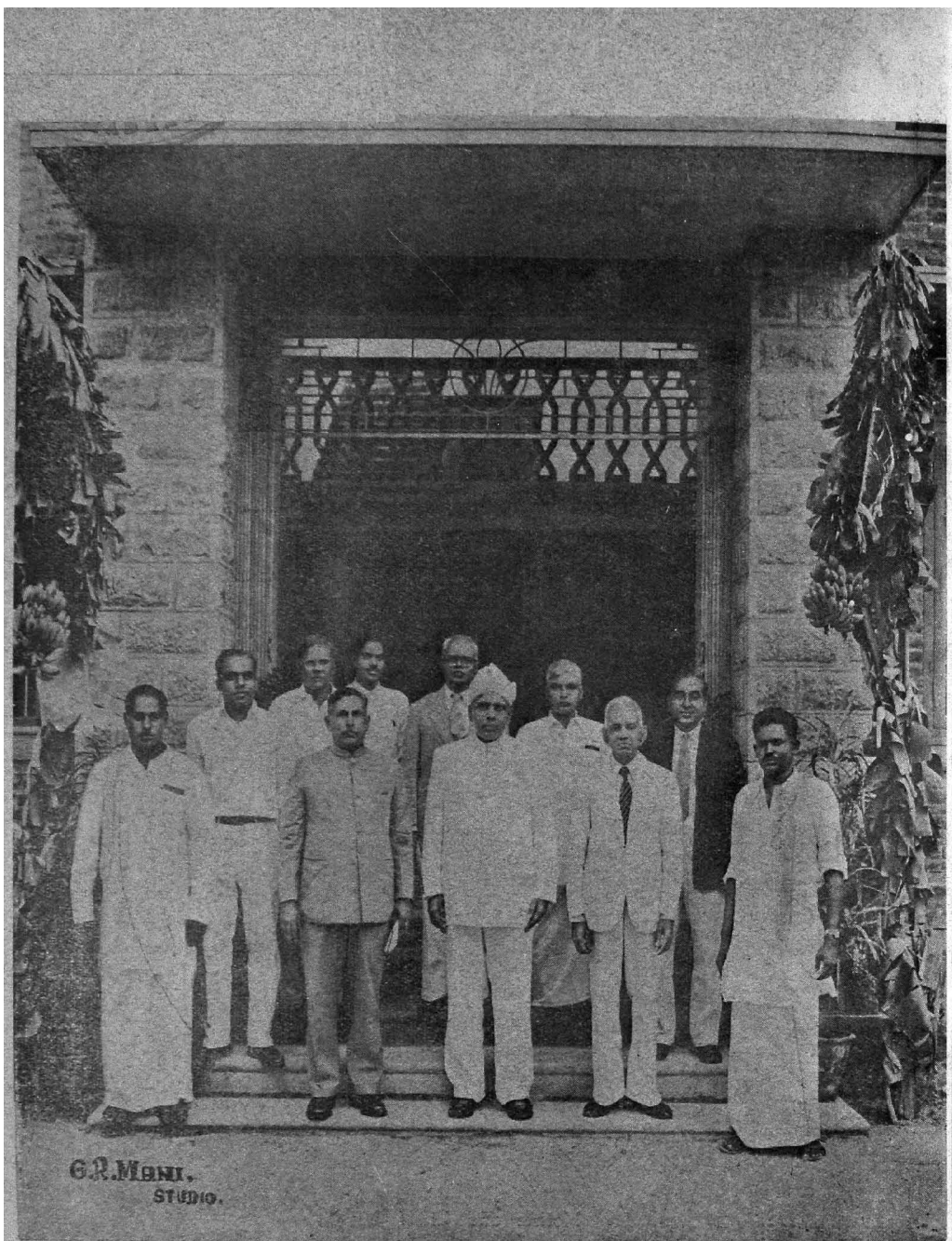
CONTENTS.

1. Editorial	...	1
2. Principal's Report	...	4
3. Abraham Lincoln, Lawyer	Mr. P. R. Dettman	7
4. Determinism-A Philosophy of Life	Prof. P. Jotimuttu	10
5. An Apology for History	Miss. A. J. Moses	11
6. The Proper use of Books	Mr. G. P. Noyes	12
7. Russell and Religion	Mr. J. C. B. Abraham	15
8. A Tribute	Sister Rose IV B. A.,	17
9. Workers in Art	L. C. Devadoss IV B. A.,	18
10. And so farewell to College	S. Savarirayan IV B. A.,	20
11. Learn to forget	Mary Juliana IV B.Sc.,	20
12. Zeta, the Baby Sun	V. Ramanathan P.U.C.,	21
13. Woman, oh, Woman !	Salim IV B. A.,	22
14. Meditations upon the Nolting Canal	Mr. Ernest Rajiah	23
15. The Marvellous Ant	R. Sundararajan P.U.C.	25
16. Principal's address to the graduating class	...	27
17. Think it over!	...	28
18. Discovery of India	R Renganathan IV B.Sc.	29
19. Darwin Centenary Address	Dr. A. L. Mudaliar	30
20. College Notes	...	34
21. உள்ளூர்வ	மு. மோகன் II B.Sc.,	1
22. நிலவில் விளையும் விந்தை	வின் ஸென்ட் ஜெயகுமார் I B.Sc.,	8
23. கவிஞரும் குடுபக் கட்டுப்பாரும்	கு செ. தங்கமுத்து IV B.COM	9
24. சாரதா என்ற பெண்	ஜே வசந்தன் IV B.A.,	13
25. பொய்யார்க்குலக்கொடி புகன்ற செய்தி	க. கண்ணபிரான் I B.Sc.,	15
26. பணமும் பாவையும்	ப சுந்தர் II B.Sc.,	17
27. அமெரிக்கன் கல்லூரி அழகுக்கோலம்	ம. க இராமசாமி I B.Sc.,	22
28. அமைதியிலே இன்பம் காண்போம்	ச யுவராசன் I B.A.,	23
29. டார்வினும் வெளிவிரிவும்	திரு சா ஆரிகாம்	24
30. தாவர உலகின் விந்தை	சாமுவேல ஞானதாஸ் P.U.C	27
31. ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே	திரு ப தங்கராசு	28
32. அவன்	பெ. பெருமாள் II B.Sc.,	31
33. நெஞ்சு பொருக்குதில்லையே	ச வேதாந்ததேசிகன் IV B.COM,	33
34. நமனா	Abdul Aziz Moosa IV B.A.,	38

Mother and Child

—By N. Krishnan IV B.A.

The Vice-Chancellor declaring open the M. Sc. Block

THE AMERICAN COLLEGE MAGAZINE

Vol. XXXVIII

MARCH 1959

Annual Number

EDITORIAL.

Post-Graduate Courses:

The outstanding event of the year, so far as we are concerned, has been the commencement of the M. Sc. course in Chemistry. It is hoped that next academic year we would also be able to avail ourselves of the affiliation offered for M.Sc Zoology. Apart from the obvious advantage of the improved tone of academic work, the greatest benefit that can accrue from this upgrading is the prospect of our College becoming a centre of research in these subjects. The lack of facilities for, and the almost scandalous neglect of research in most of our Colleges could be remedied only by such an upgrading, enabling University Professors to be on the spot to guide and supervise research. We have already a nucleus of research workers, which, under the able guidance of Prof. Santhappa, we are sure, would grow into ever-widening circles.

Campus Project:

Thanks to the generosity of the University Grants Commission, the Government of Madras and the citizens of Madurai, we have been able to erect on our campus a few new buildings. It was required of us that we contribute our mite and it has been most gratifying to note the magnificent way in which all our students, men and women, and members of the faculty have responded to the call and have thrown themselves into this campus project. Students and Staff have, literally, stood shoulder to shoulder in this constructive endeavour and we have enjoyed a camaraderie not quite possible under other circumstances. The idea of campus project has caught well and it is our hope that it would continue to be instrumental in helping us realise the dignity of labour, the joy resulting from joint effort and the fellowship born of serving a good purpose.

Obituary:

With deep regret we record the demise of Mrs. William M. Zumbro, widow of Principal Zumbro, at Norwich, Connecticut, on 3rd September 1958. We convey our

condolences to her daughters, Mrs. L. B. Ward of Princeton, New Jersey; and Mrs. J. C. Richardson of Kenilworth, Illinois.

We also record, with deep sorrow, the death of Rev. Dr. A. J. Saunders, on 27th July 1958 at Camberwell, Melbourne. He was aged 80. He was Professor of Economics at the American College and for a time was acting Principal of the College. He also served at one time or another as bursar, librarian, chaplain, hostel warden, and magazine editor. We extend our heartfelt sympathy to his widow and his daughters Mrs. G. S. Wright and Lynda Florence.

Our New Friends:

It is a great pleasure to have with us, living on our campus, the Rev. Telfer Mook and his family. As Secretary of the American Board of Commissioners of Foreign Missions he will be having ample opportunities to observe and study, at first hand, the situation here. With their unassuming simplicity and frank geniality, the Mooks have already won many friends. We trust that their stay in Madurai would be a happy one.

We also take this opportunity to welcome to our midst Mr. David Lockwood, Oberlin-Shansi representative in Madurai. His special interests are sports and journalism and he is continuing the good work of his predecessor, Mr. Charles Ryerson.

News has reached us that the Rev. and Mrs. William Kelly will be with us soon. Rev. Kelly, after the preliminary training at the Language School in Bangalore, will officiate as Chaplain of our College. We are looking forward to meeting the Kellys and extend to them our very cordial and warm welcome.

Bishop Newbigin:

We count it as one of our richest blessings that the Rt. Rev. Leslie Newbigin has been associated with our College intimately for well over a decade. As Chairman of the Governing Council he has presided over the destinies of this institution, piloting it safely with his customary sagacity and skill.

Born in Newcastle-upon-Tyne 50 years ago, he was educated at Queen's College, Cambridge, where he studied Theology under Dr. John Oman. He served for a time as Secretary of the S. C. M.; his ability and talents both as a speaker and musician made him one of the most successful secretaries. Ordained in 1936, he came to India and served at Chingleput and Conjeevaram. With the formation of the Church of South India, he was made Bishop in Madurai-Ramnad, which post he has adorned with rare lustre.

He is the author of many books of penetrating insight and compelling significance. Well known among his works are *A South India Diary*, *The Reunion of the Church* and *The Household of God*. He was the Chairman of the Advisory Committee on the main theme of the Evanston conference in 1954. The same year he received a

D. D. at Chicago. Apart from his monumental contributions to Christian thinking he will be for long remembered and revered in this part of the world as the chief architect of the Church of South India.

His brilliant intellect, vast erudition and delightful humour have all fused to form in him a unique and fascinating personality. None who came in contact with him, ever so briefly it may be, failed to feel the aura of his personal magnetism. His saintly life and his devotion to the church have earned him universal love and admiration.

When Bishop Newbiggin leaves us (which he will be doing shortly) he would be creating a void which could hardly ever be adequately filled. We console ourselves, however, with the thought that our personal loss only paves the way for the greater gain of the wider world. We respectfully convey to him the best wishes of the entire College community.

THE PRINCIPAL'S REPORT.

Esteemed President, Mrs. Mook, Colleagues, Students and Friends,

This year also we are not celebrating the Anniversary, which marks the completion of 78 years of History of the American College, on a grand scale, owing to a number of circumstances of which you are aware.

Those gathered here are intimately associated with the day to day activities of the College and so it is needless for me to present a lengthy report.

The outstanding event of the year has been the upgrading of the College and the inauguration of the M. Sc. course in Chemistry with sixteen students on the rolls. In record time, the building and furniture required for the purpose were got ready, and the equipment also is being supplied to fully meet the needs of the course. We were glad to welcome Mr. M. Lakshmanan and Dr. M. Santappa as professors in the new department. We are going ahead with the object of starting the M. Sc. course in Zoology in July 1959. These progressive plans are being implemented with Government aid, and with the faith that at this juncture of the history of the College, the American Board which has all along been a generous patron, will give us substantial support. As a matter of fact, it will be impossible for us to keep from floundering unless the aid for which we have asked the Board is met. The original calculations on the cost of the scheme have been found to be underestimates and representation on this point has been made to the Ministry of Education.

Another event has been the construction of the New Hostel now called the Dudley Hall. The improvement of Hostel accommodation has been a long felt want and so we were very happy to complete the erection of the Hostel and to bring it into use at the beginning of this academic year. Our total College enrollment for the year is about 1060 and the Hostel strength is 610.

Reference should also be made to the new building, consisting of a medium size Auditorium and Recreation rooms, which is under construction. We are indebted to the Central Government for the grant of Rs. 35,000 which has been promised. The total cost of the building and equipment will require a further sum of Rs. 25,000. In making this venture successful, the students and staff have gladly been giving the benefit of free manual labour to the extent possible. Owing to the difficulty in obtaining steel the progress of the building is being delayed. But we shall see that it is ready for use in July 1959.

I have also to mention the fact that we are one of those institutions in India which have an unbroken History of not less than one century and have during at least half the period been a College with University affiliation, thereby qualifying for a special grant of 1 lakh of rupees from the University Grants Commission. The University Grants Commission has agreed that we should utilise the sum in providing

proper dining rooms and kitchens for the Washburn Hall and Wallace Hall. We have already started work on this scheme.

This occasion marks also the stage of complete change over of the scheme of University Education. In a few days we shall be saying good-bye to the IV Class students who form the remnant of the old scheme, and from next year we shall have only students who belong to the new order. Naturally this has been a time of readjustments and the transition, while it has been smooth, has called for a considerable amount of work and thought. Certain modifications in the new scheme are felt necessary and we have no doubt that the University will duly smooth out the rough spots.

It is with anxiety that we are awaiting the University examinations. In all seriousness I state that my colleagues and I are far more concerned than the students themselves in regard to this aspect. For, the outside world, the American Board and even, the Governing Council judge us by the results in the University Examination. I can only say that we have constantly striven, particularly during the last two years, to improve our record, and I take this occasion again to emphasise the responsibility that all teachers bear and the co-operation that we expect from our students so that the academic work of the College may be highly fruitful.

There has been good participation by students in all Intramural, Extramural, and Inter Collegiate activities. In our programme of religious work, athletics, sports, elocution competitions, N. C. C. work, the College Union, the Thiruvalluvar Kazhaham, the Science Associations and the Humanities Association we have done very well. I thank the members of the various cabinets, the Chaplain, the Physical Director, N. C. C. Officers and other Colleagues for the earnest effort they have put forward. If in this brief review I have not made pointed reference to individual achievements that we could well boast of in the different fields of activity, I trust I shall not be misunderstood. I should however thank Mr P. T. Chellappa for the valuable services rendered by him as Acting Bursar of the College during the furlough period of Mr. Paul R. Dettman; and at the same time say how glad we are, that Mr. Dettman after a period of further training has been able to come back to resume his duties as a Missionary member of the Faculty. Probably I have not mentioned all that should be said but I have not attempted to enter into details here. A detailed report will, however, be prepared for presentation to the Home Board and other authorities.

I cannot close without stating how privileged we feel in having with us to-day Rev. Telfer Mook and Mrs. Mook. They have already endeared themselves here by their friendly approach to problems and their understanding sympathy. It is our hope that before they leave Madurai they will have opportunities of entering more intimately into the life of this College, and of communicating inspiration and progressive ideas towards the progress of the College which we all love so deeply.

14th February, 1959.

S. J. SAVARIRAYAN.

PRIZE LIST 1958-59.

B. Com. Degree.

K. Ramamurthi	I Prize
T. S. Dakshinamoorthy	II "

B. Sc. Degree

Physics Main - S. P. Meenakshi	I Prize
Chemistry Main - Flint Prize - V. C. Devanathan	I Prize

B. A. Degree*Group ib. Mathematics & ii a.*

S. M. Ramachandran	I Prize
M. Sundararajan	II "

Group ii c. Zoology Main.

V. Muthusamy	I Prize
P. Palvannalingam	II "

Natural Science Prize

M. S. John Chandra Bose	I Prize
-------------------------	-----	-----	---------

Group iv b. Economics & History

J. Vasanthan	I Prize
Sister Michael Miranda	II "

Pre-University

Section 'A'

R. Sundararajan	I Prize
K. Ganapathy Subramanian	II "

Section 'B'

P. S. Subramanian	I Prize
C. A. Thomas	II "

Section 'C' - The Karmega Konar Prize.

S V. Anandaraj	I Prize
A. Samuel Gnanadoss	II "

Section 'D'

S. Anugraham	I Prize
K. Vasimalai	II "

Section 'E' - Isaac - Saunders - Ramasamy Iyer Prize

D. Sundararajan	I Prize
V. Varadarajan	II "

ABRAHAM LINCOLN, LAWYER.

BY

MR. PAUL R. DETTMAN

Abraham Lincoln was a very great man That goes without saying. Any one who has heard his name knows that he was one of the greatest of the American Presidents and one of those giants of the human race who tower far above its ordinary members. But it is not so widely known that he was a very great lawyer and so perhaps it will be worth while for me to say something about this particular aspect of the man on the occasion of the 150th Anniversary of his birth. I take this course, not only on the principle that one should tell people things they do not know rather than belabour points on which they are already well informed but also on the principle that one should tell people what is important. For it seems clear to me that the life and work of Abraham Lincoln cannot be understood except as the life and work of a lawyer, not the run of the mill lawyer who some how makes a living on the pretty quarrels of selfish men and women, but a very great lawyer, a lawyer like Mahatma Gandhi.

To see Abraham Lincoln as a successful lawyer who again like Mahatma Gandhi, made his mark in history by throwing himself into the political struggles of his time and place is to correct one of the false impressions which many may have gained of the path by which a poor boy born on a backwoods farm on the Kentucky frontier ended his days as President of the United States. The slogan of this "Lincoln Myth" is "log cabin to White House", and it is a dangerous slogan indeed for it so easily gives the false impression that there was nothing in between, that Abraham Lincoln was, so to speak, one day in his log cabin and the next in the White House, that when the American people sought him out to place in his hands the destiny of their nation they found him down on the farm splitting logs.

But the truth of the matter is that between the Kentucky log cabin and the White House in Washington, stood a comfortable two story house in Springfield, the capital city of the State of Illinois. This was the respectable home of Mr. Lincoln, the lawyer who had moved from New Salem. He had married Mary Todd about 18 months ago and they had an infant son named Robert. Mr Lincoln soon built up a respectable law practice, and gradually but surely won the admiration and good will of his neighbours. In fact his popularity and political standing prospered so rapidly that, within four years from the time he moved into the substantial frame house, he was elected to the Federal House of Representatives. For the next two years, the citizens of Springfield saw little of him since he had now to attend to his legislature duties in Washington, but in 1849 he was back with them and back at his

• Talk Broadcast on A. J. R Tiruchirapalli on Feb. 13, 1959 in connection with the observance of the 150th anniversary of the birth of Abraham Lincoln.

law practice. Now, however, his clients were more and more large business concerns and his pleading was done more and more in the higher courts of the State. For his defence of the Illinois Central Railroad, he actually received a fee of \$ 5000, more than Rs. 29,000 and the dollar would buy a great deal more a century ago than it does today. The winning of this case and others like it established Mr. Lincoln as one of the leading members of the Illinois bar.

In this comfortable and respected position he might have remained except that he was caught up in the developing crisis in the relations between the Slave States of the South and the Free States of the North. The Missouri Compromise which had kept an uneasy peace since 1820 was repealed in 1854. Abraham Lincoln strongly opposed this upsetting of the status quo and entered the lists in favor of reestablishing it. He helped to organize the new Republican Party, and at its first national convention in 1856 he received 110 votes for the Party's vice-presidential nomination. Two years later, he was the Republican candidate for the post of Senator from Illinois. True, even though he received a plurality of the popular vote, he lost out to his opponent Stephen Douglas when the State Legislature made the final decision. Nevertheless, it was this unsuccessful campaign which made Mr. Lincoln a political leader of national standing. For reports of the debates which he conducted with Douglas carried his fame far beyond the borders of Illinois. In 1859 he was invited to speak in Indiana, Iowa, Wisconsin and Kansas, and in the following year he even turned eastward to the cultural and intellectual centre of the country and delivered important political speeches in New York and New England. Thus, no one was astonished when the Republican National Convention held in Chicago in May 1860 nominated him to stand as that Party's presidential candidate. Nor was any one astonished when he was elected. Now he had to move into the White House in Washington, but it was not a log cabin which he left when he began the long train journey eastward, but his comfortable house in Springfield. And it was not Abraham Lincoln, the rail splitter and flat boat hand who walked into the Presidential Mansion but Mr. Lincoln, the successful lawyer who had practised in the capital city of Illinois for 24 years and who had received \$ 5000 for winning a case for the Central Railway. Thus when President Lincoln came to grips with the crucial issue of the day, he did so as a great lawyer. The Southern States wished to secede from the Union and this against the will of the Northern States. Yet President Lincoln could find no provision in the Constitution which allowed for such an action. Thus from a Constitutional point of view, secession was "illegal." Moreover, even on the basis of the law of contract, it seemed clear to President Lincoln that no State which was a party to the contract which formed the Union could break that contract by withdrawing from that Union without the consent of all of the other States who were parties to the contract. Reasoning as a lawyer would reason, President Lincoln arrived at the clear conviction that no right of secession existed and that any action in this direction was a breach of the Constitution, which he had sworn in his inauguration oath to defend. He had heard many oaths sworn in courts of law during the course of his legal career and he

did not take them lightly. If he had sworn to defend the constitution, defend it he must.

Just over a month after Mr. Lincoln took the oath of office, the challenge came when Fort Sumpton, a Federal Government military post on an island in the middle of the harbor of Charleston, South Carolina, was fired upon by Confederate artillery. Here was a flagrant act of insurrection, and President Lincoln immediately ordered Federal military forces to suppress the rebellion. And so the Civil War began as a war to preserve the Union by defeating a rebel army. Here again the "Lincoln Myth" has to be challenged. For it is widely thought that Abraham Lincoln fought the Civil War in order to end slavery; in other words, on a moral issue. But the truth is that he fought it on a political issue which grew out of a principle of Constitutional law. Slavery only entered into the picture in so far as it impinged upon the major objective of preserving the Union.

Does this sound unfair to Abraham Lincoln? Am I distorting to his disadvantage the motives of a great man? Well, listen to some of his own words: "My paramount object is to save the Union, and not either to save or destroy slavery. If I could save the Union without freeing any slave, I would do it; if I could save it by freeing all the slaves, I would do it, and if I could do it by freeing some and leaving others alone, I would also do that."

"But", someone will say "actions speak louder than words and whatever Abraham Lincoln may have said, he did free the slaves!" I am afraid, however, that actions were in complete accord with the declaration which I have just quoted. He did not even issue the Emancipation Proclamation until a year and a half after the war had begun and even then it was not to take effect until three months after its promulgation. Moreover, it applied only to those slaves living in territories which were in rebellion against the Federal Government. In other words, President Lincoln had followed the third of the possible courses of action, "freeing some and leaving some alone." And his motive in doing so was, as he had said, "to save the Union" for it is quite clear that the objective he had in mind in issuing the Emancipation Proclamation was to impede the Confederate war effort. Slaves were an important cog in the Southern war machine and to set them free was to destroy that important cog.

I do hope that my questioning of the Lincoln myth will not be construed as another example of the debunking trend which is so popular in modern biography. For I end by reasserting what I said at the beginning that Abraham Lincoln was a very great man. If an unschooled farm boy prepared himself for Presidential office by practising law successfully for 24 years, need the fact be taken as a blot upon his record? If this boy's path from log cabin to White House lay by way of a two story house in Springfield, Illinois, is that any thing of which to be ashamed? And if President Abraham Lincoln fought the Civil War to preserve the Union rather than to

eradicate slavery, is that any disgrace? Perhaps a bloody civil war is not the best weapon to use to attack that terrible evil. And the fact remains that, however he began, he did in the end succeed in getting rid of it, not by any means an easy task. If Abraham Lincoln had done no more than this for his country and for the world, his name would still richly deserve to be remembered 150 years after his birth.

DETERMINISM — A PHILOSOPHY OF LIFE

By

Prof. P. JOTIMUTTU.

Kaniyan Poongundamar (கனியன் பூங்குன்றமார்) is the author of a poem (No. 192) in *Purananooru* (புறநானூறு), one of the anthologies of the classical period in the history of Tamil Literature. His name has been immortalised by that single poem and most of us are very familiar with the first line. It is clear from his name, which is appellative, that he was a mathematician, an astrologer, or an astronomer and that he hailed from a place called Poongundu (பூங்குன்று). The word *Kaniyan* may also mean a thinker. His poem leaves the impression on the mind of the reader that he was a philosopher. He had given serious thought to the problems of life, which baffle all thinkers at all times. The poem is the answer he has found for questions that are raised very often.

He is a citizen of the world and hence claims all places as his residence. No questions of passport or visa bother him. Further he claims kinship with every human being. No caste, colour, religious or linguistic bar exists for him. Perhaps he toured thro' all parts of his country with no check whatsoever and welcomed by all.

He had thought about the problem of good and evil and came to the conclusion that they are not caused by others. He gives the same answer to the question of pain and pleasure. There is nothing new about death either. He did not exult in the joys of life, neither did he curse when confronted with suffering. One would naturally like to know the reason for taking this kind of attitude towards life. The poet gives his reason by means of an illustration. There is a heavy rain with lightning and thunder; consequently the waters gather into a mighty stream and rush along crashing against stones and rocks; and a raft is carried all along the course of the stream; similarly is our precious life carried all along the course of providence. This he says, is the truth arrived at by savants. Hence there is no need to admire the excellence of great personages, or to despise the humble ones.

*Here is a rendering of his poem: **

Every place is our dwelling and all man kind our kinsfolk.

Evil and good come not from others.

So it is with pain and pleasure

Neither is death a novel thing. In the joys of life
 We exulted not ; nor when afflicted
 Did we curse. With lightning,
 As the clouds send down icy drops,
 The swelling mighty stream flows roaring
 And crashing against the rocks.
 Like a raft that is carried along its waters
 So is our precious life carried along the course of Fate.
 This we learn from the wisdom of savants.
 Hence the great ones in their excellence we admire not.
 Far less despise we ever the small.

* யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்.
 தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா.
 நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன.
 சாதலும் புதுவது அன்றே. வாழ்தல்
 இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே. முனிவின்
 இன்னுது என்றலும் இலமே. மின்னொடு
 வானம் தண்டளி தலைஇ ஆனது
 கல்பொருது இரங்கு மல்லல் பேர்யாற்று
 நீர் வழிப்படுஉம் புண்பேரல் ஆர் உயிர்
 முறை வழிப்படுஉம் என்பது திறவேர்
 காட்சியில் தெளிந்தனம். ஆதலின் மாட்சியில்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே.
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

(புறம். 192)

AN APOLOGY FOR HISTORY

By

MISS A. J. MOSES

Why an atom bomb should have more attraction to a modern student than Napoleon — if this can be explained then there need not be an apology for history. Can man live without his memory? Obviously he wants to. If history were to be relegated to the back bench then the past need not count, man need not learn by past experience, he need not be elated by past glory, he might as well like an animal live only for the present. But if history be an account of what was and what had been, then man must remember, he should use his memory. If it were so, should man require an apology for remembering things, should he require an apology for memory; this plea for history amounts to a plea for memory itself!

Is the student of 1959 a creature of only the atomic age, even the satellite age! Do great men and great events leave him cold! Oh for the frailty of the student mind. But wait, there is a silver lining to the cloud. The three year course degree student cannot afford to ignore history. For three years he becomes as much saturated with history as with his acids. So there need not be such an abject plea for history as it would appear at the outset. But then the above is only from the student's point of view. Should history be of interest only to the student! The study of history cannot just be disposed of within three or even five years. It must be pursued throughout the life of a person if he is to be a good and useful citizen of the world.

The world would indeed have been a poorer place if there had been no ennobling spirits like Abraham Lincoln, John Wilberforce, a David Livingstone or if there had been no memorable events like the renaissance, the reformation and the French Revolution and the wars of liberty and freedom. A citizen of the world would indeed be so much the poorer if he ignores the study of such things. A study of such events should necessarily involve the study of history. A knowledge of the progress of humanity itself from the primitive to the atomic age means a study of history and let the scientist ignore this study, then he is but an ignorant man. In other words man need not be a creature of the present only. This apology for history would be almost superfluous if only the modern student would recognise the fact that a well educated and cultured man is not one who knows only his science but also his history.

THE PROPER USE OF BOOKS

BY

MR. G. P. NOYES ALAISU.

In an age like the present, when "Printing" has secured for us inestimable advantage of good books, it is difficult to imagine the intellectual condition of our ancestors, who, living before the invention of printing, were almost wholly without books.

Less than six hundred years ago, such books belonged solely to scholars or rather to clerical corporations, which under the name of the abbeys, monasteries, and the like, enrolled into their group persons who had any pretence to learning and almost everybody who had ability to read.

An old writer, Richard de Bury, Bishop of Durham, in 1344, wrote a treatise on the 'Love of Books'. He solemnly prepared it solely for the clergy and seems to have treated the notion of there being any other class of readers with contempt. "Laymen", says he, "to whom it matters not whether they look at a book wrong side upwards, or spread before them in its natural order, are altogether unworthy of any

communion with books." It is presumable that he would not have said this if laymen had then been at all in the habit of reading.

In the treatise alluded to, his lordship is not sparing his reproach in regard to the frequent misuse of books which had come under his notice. He condemns the unwashed hands, the dirty nails, the greasy elbows leaning upon the volume, the munching of fruit and cheese over the open leaves, which were the marks of careless and idle readers.

The good Bishop's own collection of manuscript-books was a somewhat considerable one for the time in which he lived; and he appears to have made a good use of it. He bestowed a number of volumes upon a company of scholars residing in one of the Halls at Oxford, and instituted a "provident arrangement" for lending books to strangers—meaning by strangers, students of Oxford not belonging to that Hall. One item of the arrangement may, on account of its curiosity, be quoted. "Five of the scholars dwelling in the aforesaid Hall are to be appointed by the master of the same Hall, to whom the custody of the books is to be deputed, of which five, three and in no case fewer shall be competent to lend any book for inspection and use only; but for copying and transcribing, we will not allow any book to pass without the walls of the house. Therefore, when any scholar, whether secular or religious, whom we have deemed qualified for the present favour, shall demand a loan of a book, the keepers must carefully consider whether they have a duplicate of that book; and if so, they may lend it to him, taking a security which, in their opinion, shall exceed in value the book delivered."

We are told also that "after they had been received, they were for many years kept in chests, under the custody of several scholars deputed for that purpose."

If we peruse Warton's 'History of Poetry', we can know the inconveniences and the impediments to study that must have been produced by a scarcity of books. Due to the scarcity of books strict statutes were formed and observed in St. Mary's College, Oxford, during the reign of Henry VI. "Let no scholar", says one of the statutes, "occupy a book in the library above one hour, or two hours at most, so that others shall be hindered from the use of the same."

It was the custom of the librarians in the monasteries to give out a book to each member of the fraternity at the beginning of Lent, to be read diligently during the year, and to be returned the Lent following.

Eventhough we have the implementation of the State Library Acts, provision of libraries in urban and rural areas and an opportunity to acquire knowledge through books, it cannot be said that 'Library Sprit' is prevailing in the minds of most of the people of our country. It is a pity indeed to note that a majority of men and women are in the habit of ignoring the rules and regulations of the Library which emphasise the proper use of books. They do not co-operate with the library authorities in caring for the longevity of the books.

Some find certain parts of a library book valuable and want to have it for themselves. Therefore they are in the habit of plucking the valuable leaves out from the book without having the slightest idea that it is a common property kept in the shrines of knowledge for the use of the community. This shows their selfishness and wilful disregard of others' privilege of using that particular portion of that book.

Further, some are in the habit of proving themselves as powerful reviewers of the books they read, by writing their criticism on the pages of the books themselves.

Unfortunately, the practice of injuring books has become a disease among the younger readers of our community. During the 14th century it was a very common thing to write in the first leaf of a book; "Cursed be he who shall steal, or tear out the leaves, or in any way injure this book." From this we learn the great care that was taken to preserve them.

It is pitiable indeed to know that there are more wilful injurers of books in our country in spite of the statutes placed before them for the sake of the welfare of the reading population.

In the words of Richard de Bury, whom we quoted in the beginning, books "are masters who instruct us without rods, without hard words or anger. If you approach them they are not asleep; if investigating, you interrogate them, they conceal nothing; if you mistake them, they never grumble; if you are ignorant, they cannot laugh at you."

To this truthful and judicious eulogy, let us append Milton's more eloquent laudation, on the value of books. "Books," says he, "are not absolutely dead things; but do contain a potency of life in them to be as active as that soul was whose progeny they are; nay they do preserve as in a phial, the purest efficacy and extraction of that living intellect that bred them And ... unless wariness be used, as good kill a man as kill a good book: who kills a man, kills a reasonable creature—God's image; but he who destroys a good book, kills reason itself — kills the image of God, as it were, in the eye. Many a man lives a burden to the earth; but a good book is the precious life-blood of a master-spirit, embalmed and treasured up on purpose to a life beyond life."

Finally, let us not, as of old, curse them who injure books, but let us advise them in the words of C. Colton; "We should make the same use of a book that the bee does of a flower; she steals sweets from it, but does not injure it."

RUSSELL AND RELIGION

BY

MR. J. C. B. ABRAHAM.

Bertrand Russell is generally acknowledged as one of the greatest thinkers of modern times. Along with Bernard Shaw and H. G. Wells he constitutes the Intellectual Trinity of the twentieth century. If his reputation is world-wide today it is not only due to the amazing range of the subjects he has dealt with, from mathematical philosophy and symbolic logic to ethics and education, marriage and morals, but also, to a great measure, due to the lucidity and precision with which he has always expressed himself and to the judicious blending of wit and humour which is the perpetual delight of the Russell reader. In spite of his clarity, which is almost a passion with him, many of his views, particularly relating to religion, have often been misunderstood or misinterpreted. At the very mention of his name visions of horns and cloven feet are conjured up and Russell is identified with the anti-Christ. Are we justified in picturing him thus, a portrait usually drawn in fear and prejudice?

Russell has never made any secret of his hostility to organised and institutional religion. "What makes my attitude towards religion complex" he says "is that, although I consider some form of personal religion highly desirable, and feel many people unsatisfactory through the lack of it, I cannot accept the theology of any well known religion and I incline to think that most churches at most times have done more harm than good." In support he cites the Inquisition, the Crusades, the Religious Wars and the Roman Catholic prohibition of divorce even when an young and innocent girl is married to a syphilitic man. In his famous *Free Man's Worship* he hurls Promethean defiance at the pitiless universe. His *Why I am Not a Christian* is a severe, if rather unfair, indictment of Christianity. The pertinent question to ask at this juncture is, "Is Russell hostile to the *spirit* of religion?"

Edgar Brightman has drawn pointed attention to a few unsuspected aspects of the myriad-faceted personality of Russell — his recognition of values, his appreciation of the religious sense of mystrey and of the life of the spirit, and the experiences of the divine. No one acquainted with the works of Russell can doubt either the transparent sincerity of his opposition to sham values masquerading as tradition or his unswerving loyalty to the values he acknowledges; and truth is the value he treasures most. Strict adherence to veracity has characterised all his intellectual efforts. He may sound cynical about the worth of the human personality (he found tigers and lions less cruel and more beautiful), but his personal life has been a living affirmation of human values, individual and social. That religion has had a profound influence on him is made plain by his own words: he says, "I was myself educated as a Protestant, and one of the texts most impressed upon my youthful mind was, 'Thou shalt not follow a multitude to do evil'. I am conscious that to this day this text influences me in my most serious actions". He acknowledges that the ideal

of democracy is inspired by Christian canons of morality. The value and worth of the individual, he again points out, is a Christian concept.

In the writings of Russell such as *Principles of Social Reconstruction*, *In Praise of Idleness* etc. one can perceive a strain of mysticism permeating the entire fabric of his thought which could claim to be positively religious. He affirms that even if one discarded dogmatic religion there should be some suitable substitute "if life is not to become lusty and harsh and filled with trivial self-assertion." His sense of the infinite is obvious in phrases such as "sudden beauty in the midst of strife", "the night wind in the trees" etc. He describes the experience of the infinite as "the diffused light on a cloudy sea." Does this not have the genuine ring of the mystic?

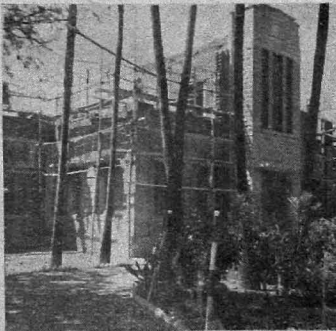
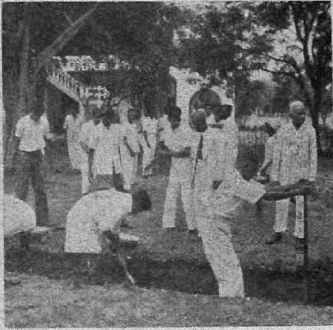
In *Conquest of Happiness* we find him stressing the value of resignation — not the abject sort born of despair, but rather "the freedom from anger and indignation and preoccupied regret". It is the dynamic attitude of an active participant "which is a heritage of Christianity and one which is essential to the survival of intelligence as a social force".

Russell is perhaps best known for his life-long crusade against social injustice. The lessons that life has taught him may be bitter ones, but he never gives up hope. With the zeal of a missionary he has been advocating a good life "inspired by love and guided by knowledge". Even today, at the ripe old age of 86, we find him moved by compassion towards erring mankind and straining every fibre to save the world from the catastrophe of atomic warfare to which it seems to be heading with the inevitability of Greek tragedy as a result of the insane policies pursued by the Great Powers. In the words of the admirable summing up of Will Durant, 'All in all, a very lovable man: capable of the profoundest metaphysics and the subtlest mathematics, and yet speaking always simply, with the clarity which comes only to those who are sincere; a man addicted to fields of thought that usually dry up the springs of feeling, and yet warmed and illumined with pity, full of an almost mystic tenderness for mankind. Not a courtier, but surely a scholar and a gentleman, and a better Christian than many who mouth the word".

To the question "Are you religious?" Russell may still return a negative answer, but his life and thoughts and deeds are living testimonies to the fact that his unuttered, inarticulate, silent answer is "Yes".

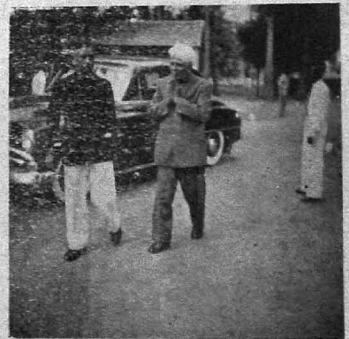

CAMPUS PROJECT!

The M. Sc. Block

Opening
of the
M. Sc. Block

The Vice-Chancellor arrives

S. C. M. Sunday Class

P. G. Rajasekaran doing an Emgyor !

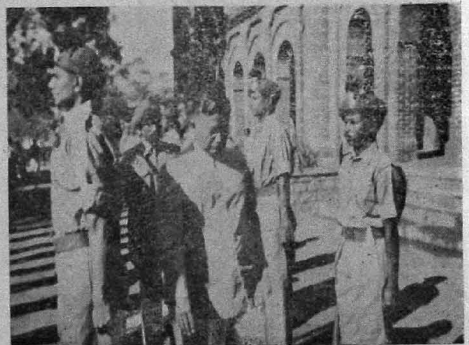
Dr. K. S. Krishnan F.R.S.
addressing the Science Associations

Victor Jeyaraj as Othello

Election Day!!

The Principal inspecting a guard of honour

A TRIBUTE

SR. MARIE ROSE, B. SC., IV B. A.

There's a College in our city
Where I've studied for a while;
Where the Cheer-up and Be-Happy
Blossom sweetly near the Smile.

Where the fragrant Chin-up flowers
Bloom beside each Youthful-Grace,
'Neath the laden Friendship bowers
That are scattered o'er the place.

In the Valley of Contentment,
In the District of I-Will.
There's a College that's Efficient
Through which flows the No-Fret Rill.

There are thoroughfares delightful
Lined with Quiet-Dignity,
And with Always Do Be Humble
Twined with vines of Liberty.

There's an Atmosphere enticing
Permeated with I-Dare;
And a Fellowship embracing
All the people who are there.

Need I tell you all the reasons
Which have made this College dear,
And which e'er throughout the seasons
Gives to all, Love and Good-Cheer?

'Tis the gift of God-Almighty
That has made this College so,
With the help of small and mighty,
With your help, and mine, you know.

That your Spirit, Alma Mater,
And your Virtues fine and rare,
Lift our hearts and lead us onwards
Is my daily Fervent Prayer.

WORKERS IN ART

L. CHAMPION DEVADOSS, IV B. A.

Excellence in art, as in everything else can only be achieved by dint of painstaking labour. The painting of a fine picture or the chiselling of a noble statue is really a hard labour. Every skilled touch of the artist's brush or chisel though guided by genius, is the product of unremitting study.

Most of the 'Workers of Art' had attained such high modes of life, because they were encouraged, they were helped, they were glorified and they were not sophisticated. Several of these workers originally had some connection with art though in a very humble way—such as Flaxman, whose father sold plaster casts; Bird, who ornamented tea-trays; Martin who was a coach-painter; Wright and Gilpin who were ship-painters; Chantrey who was a carver; and Gilder, Roberts and David Cox who were scene-painters. Modern writers like Lord Chatfield say that 'Luck' plays an important role in an individual's life. It was not by luck or accident that these men achieved distinction, but by sheer industry and hard-work.

The anecdote about West is well-known. The incident made him reveal the artist in him. The incident was, when only seven years old, he was struck by the beauty of a sleeping infant, his sister. He enjoyed the beauty of his sleeping sister in the cradle and ran to seek some paper and forthwith drew its portrait. Joshua Reynolds, when he was a boy, forgot his lessons and took pleasure only in drawing. The boy was destined for the profession of physics. Though he liked physics, like iron he was attracted to the magnet of the art of painting. When anyone tried to flatter him, by praising his paintings he coolly "shifted his trumpet" and made no answer. Such was his character.

Turner had many difficulties to encounter in his early life. But he was always willing to work. He was glad to hire himself out at half a crown a night to sketch skies in Indian Ink upon other people's drawings. Thus he earned money and acquired expertness. Another was Jacques Callot. He wished to become an artist. His father himself was an obstacle in his way. Fleeing from home, on his way to Italy, he joined a band of gipsies and wandered with them from one country to another, sharing in their numerous adventures.

Still more romantic and adventurous was the career of Benvenuto Cellini. He was a marvellous gold worker, painter, sculptor, engraver, engineer, and author. His father was one of the court musicians. Having got mixed up in a quarrel, he was banished for six months. In that period he worked with a goldsmith at Sienna. He was a man of indefatigable activity and was constantly on the move. At one time we find him at Florence at another at Rome; then he is at Mantua, at Rome, at Naples, and back to Florence again making all his long journey on horse-back.

He was remarkable for his alertness. One day a surgeon entered the shop of a goldsmith to perform an operation on his daughter's hand. Cellini looked at the

surgeon's instrument. It was crude and clumsy. He at once ran to the shop. He took a piece of the finest steel, wrought out of it a beautifully finished knife and returned to the shop. Then the operation was successfully performed. He executed in marble beautiful statues of Apollo, Neptune and others.

The career of Ary Scheffer furnishes one of the best examples in modern times. His father died when he was very young. His mother's means were too small to permit him to devote himself exclusively to study. She had sold the few jewels she possessed. Seeing this Ary practised portrait painting and gradually improved in drawing, colouring and composition.

One of the artists whom Ary most admired was John Flaxman. In his childhood, he was considered as an invalid. He always sat behind his father's shop counter propped by pillows, amusing himself in drawing and reading. Once a clergyman entered into his shop. He was Rev. Mathews. Next day he gave the translation of 'Homer' and 'Don Quixote' to Flaxman. The boy proceeded to read with great avidity. He was soon filled with heroism which surged through the pages. At the age of twenty seven Flaxman wanted to marry a lady called Ann Denman. Like him she had also a taste for poetry and art. Shortly after Flaxman's marriage, Sir Joshua Reynolds, himself a bachelor, met Flaxman. He said to him "So Flaxman, I am told you are married; if so, Sir, I tell you, you are ruined as an artist" Flaxman went straight home, sat beside his wife and in the presence of Reynolds he took her hand and said 'By the knitting of this marriage I would be a great artist'. Such was the love that he had bestowed upon his wife. John Gibson was another artist full of genuine enthusiasm and love for his art. He early showed indications of his talent by the carvings in wood which he made by means of a common pocket knife. Robert, Noel Paton, James, Hayden and others became great workers of art, because they toiled and moiled every day. Their wives helped them to achieve great success. Though they had several obstacles in their early lives they had a smooth time later. They could rest easy upon the elevated 'Tower'.

But the later poets like Keats and Goldsmith had many troubles. In the midst of agony and pain, in the midst of poverty and confusion they wrote beautifully. What marvellous works their's were that even now they ring into our ears! Unlike the above 'workers', in love, both of them were disappointed. In the life of Keats, his 'Fanny' deceived him. He suffered a lot because of consumption. He died when he was very young.

Like Keats everyone may have some disappointment—whether in love or in trade or in art or in any work. But one should not mind that. Taking endeavour as our banner, courage as our shield, and self-will as our sword, ignoring the past failures and misfortunes, we should look forward to the success lying before us.

AND SO FAREWELL TO COLLEGE.

BY

SUSHEILA SAVARIRAYAN, IV B. A.

Why, was it yesterday that we were admitted to that unique Junior B. A. class, unique in that it was the last of the batches of the two year degree classes! The first day in College with its trepidations and misgivings, the first class with its novelty and perplexity seem but yesterday and here we are saying farewell. Can it be that two long years have actually gone by?

They say that familiarity breeds contempt; yes, to a certain extent, but the same familiarity might develop a liking too. Falstaff with his pungent humour, Adam Bede with his seriousness, Famine Relief with its intricacies, consumer's surplus with its satiety, democracy with its inevitableness and Belinda with her nymphs have indeed become so familiar that I do not remember that they ever bred any distaste. If only there is not this dreaded examination to look forward to!! If only College days could have meant examinationless and meetingless ones!! But then what about those who get their first marks and their first class. Oh, they are quite welcome to it!

And so it means a farewell not only to College classes but also to that beloved spot in the College campus viz. the Ladies' Room. Did we have a nice time there! It had been a place of refuge, relaxation, pastime and social gossip. Why, it is a veritable sanctuary where trespassers would be liable to prosecution. To think that this spot will be inhabited by only a few next year! Well, the old order changeth yielding place to new. If only the four walls of the Ladies Room could relate the arguments that they heard, the music that they listened to, the gossip that they eavesdropped to, it will contain volumes. But only thus far and no more!

In so saying a farewell to college, a fervent wish goes along with it for its future prosperity and welfare. Adieu, Alma Mater!

“LEARN TO FORGET”

BY

MARY JULIANA MANGALAM, IV B. SC.

To forget - that is what we need. Just to forget. All the petty annoyances, all the vexing irritations, all the mean words, all the unkind acts, the deep wrongs, the bitter disappointments, - just let them go. Don't hang on to them. Learn to forget. Make a study of it, practise it. Become an expert in forgetting. Train the faculty of the mind until it is strong and virile. Then memory will have fewer things to

remember, and it will become quick and alert in remembering the good things and will not be cumbered with disagreeable things and all its attention will be given to the beautiful things, to the worth while things.

No matter what business you are pursuing, no matter what literary subjects you may be studying, no matter what scientific problems you are trying to solve, take up the study of forgetting. The art of forgetting will give added lustre to all our literary activity or scientific attainments and it will add immeasurably to the health of mind and body. Forgetting non-essentials is a psychological necessity.

ZETA — THE BABY SUN

BY

V. RANGANATHAN, P. U. C. "C"

In the gratifying reception it has received throughout the world Zeta, the baby sun, has rivalled Sputnik, the baby moon. Scientists at Britain's Atomic Energy Research Establishment at Harwell have made important advances in the harnessing of power from the fusion of atoms. The apparatus used is known as ZETA, Zero Energy Thermonuclear Assembly. Britain's great scientists Sir John Cockcroft who is Director of the Harwell Atomic Research Establishment from February 17, 1957, is the chief person who invented the baby sun Zeta. He was awarded the Nobel Prize for Physics in 1951.

On August 30th, 1958, this apparatus was first operated under conditions that produced nuclear reactions. Neutrons emitted in these reactions were observed, when Deuterium gas was heated electrically to temperatures in the region from two to five million degrees Centigrade. The hot gas was isolated from the walls for periods of two to five thousandths of a second. The heating process was repeated every ten seconds. The high temperatures achieved, together with the relatively long duration for which the hot gas has been isolated from the tube walls, are the most important experimental results obtained so far. While much longer times are required for a useful power output, there appears to be no fundamental reason why these longer times together with much higher temperatures cannot be achieved. The source of the observed neutrons has not yet been definitely established. There are good reasons to think that they come from thermonuclear reactions, but they could also come from other reactions such as collision of deuterons (the nucleus of a Deuterium or heavy hydrogen atom) with the walls of the vessel or from bombardment of stationary ions by deuterons accelerated by internal electric fields produced in some forms of unstable discharge. In the Zeta apparatus the number of neutrons produced by each pulse of energy as the current was doubled was roughly that which might be expected from a thermonuclear reaction at the measured temperatures. The temperatures of Zeta have been measured at 5,000,000°C. These are the first reactions obtained at Harwell.

The principle adopted in Zeta is to pass a large electric current through the deuterium gas. This current sets up an electric discharge in the gas (analogous to the discharge in a neon advertising sign) which heats it and also produces an intense magnetic field around the column of hot gas. This magnetic field causes the discharge to become constricted. Since it also causes the discharge to wriggle about this field by itself it is not enough to keep the discharge away from the walls. The wriggling has been suppressed by applying an additional steady magnetic field parallel to the axis of the tube. This shows that, though not altogether certain, the neutrons observed had come from thermonuclear reactions. The atoms (or molecules) of a gas are always in random motion. As the gas is heated up the speed of this motion increases. For a nuclear fusion reaction to take place nuclei must possess considerable energy, that is, must be travelling very fast. If a gas is so hot that the speed of random motion in it provides sufficient energy for nuclear fusion to take place, then a thermonuclear reaction is said to take place. Neutrons produced in thermo-nuclear reactions are called thermo-nuclear neutrons. One million degrees centigrade is the lowest temperature at which any measurable number of thermonuclear reactions could be observed.

What may seem surprising is that the scientists have to excel Nature and give the earth born sun ten times as much heat as that blazing furnace 93,00,000 miles away from us and yet they tell us that the thermo-nuclear fusion processes are similar but not the same. The sun is a sphere 864000 miles in diameter, Zeta is a hollow bangle, a metre in diameter internally and three metres in gross. The sun has been on its job billions of years and it has the vast amounts of time to work at a more leisurely process infinitely more complex than that of Zeta - a sort of country dance of atoms.

This "man made sun" is the largest apparatus of its kind in the world so far as is known and costs about £ 300,000.

WOMAN, OH, WOMAN !

BY

SALIM, IV B. A.

Woman is that wonderful creation of God, who is innocent and angelic at five, shy and coy at fifteen, vain and romantic at twenty, affectionate and careworn at thirty, mellowed and shrewd at forty, inquisitive and prying at fifty, but unpredictable and unavoidable at all times and at all places.

She is that curious and complicated human machine which, when properly lubricated with scented soaps and perfumed powders and furnished with flowers and decked with diamonds, will work smoothly, turning out delicious meals and generally

producing cheery company and sweet-silly talk. But should even the slightest thing go wrong, lo and behold ! she will fret and fume and boil and bubble and will become a veritable dragon.

Woman, grammatically speaking, is a flighty noun, passionate person, weaker number, dainty gender, shy case and is usually joined to the noun "man" by the conjunction 'love'.

Woman was compounded by the Almighty out of the charm of the rainbow and the sting of wasps, the fragrance of roses and the fickleness of squirrels, the softness of snow and the hardness of flint, the sweetness of nectar and the cunning of the fox, the timidity of the rabbit and the talkativeness of the parrot and was prescribed, alas, for man !

MEDITATIONS UPON THE NOLTING CANAL

BY

(MR. ERNEST RAJIAH, Ex-Speaker, American College Union)

My meditations upon the celebrated Nolting Canal, running just behind the bungalow where the Noltings lived, and thus earning the name,* and cutting the entire American College Campus into almost two equal halves, as the Nile does Egypt, may perhaps bear a remote resemblance to the meditations of Jonathan Swift upon a broom stick; for, this canal, running close to our hostel rooms, has had a profound and historic influence on our college careers. Nolting Canal has had the same influence on us as the English Channel has had on Britons, or more modestly, as the Buckingham Canal has had on the Carnatic Coast.

Many a voracious and gluttonous book-worm who has never failed to consume from cover to cover whole volumes of Appadorai or Sarkar and Rakshit, owes his industry and attainments to the seemingly harmful but really benevolent Nolting Canal; for, was she not responsible for the wholesale manufacture of able-bodied mosquitoes whose vicious bite kept him awake! and enabled him make days of nights without resorting to any extra-strong tea at midnight and thus saving him the trouble of a dreary trudge to the tea-shop opposite Washburn Gateway or the expenses thereof !!

Such of the restless and happy-go-lucky, College-life-enjoying dandies, whom the Muses of Learning never could ailure, (nor whose studious room-mates would allow the switching-off the lights), were out on their nocturnal prowls or were just perched on the cool parapets of Nolting Canal's many bridges, evolving policies and stratagies for the improvement of the College Union or the reformation in the messes.

* This account of the genesis of the name "Nolting Canal" is not quite accurate — Ed.

Many a dreary 'Notes', dull as dust, inflicted on them by some 'unpopular' but well-wishing lecturer has found its watery grave in the surging waters during the "sleepy season."

The helpless lamentations of some unwilling and unwary new-comer ducked mercilessly by their diabolic seniors, in her muddy waters, still ring in my ears.

Unwelcome urchins from the neighbouring schools, playing truant, have turned Robinhoods in the miniature, catapulting birds, frogs and lizards on her leafy banks, (much to the distress of the lecturers of the Binghamton Hall, who would anyway, kill them themselves systematically and scientifically), only to be hunted down in their turn by the ever-alert Perriandy, the College Sergeant, who used to sweep down upon them like the Sheriff of Nottingham.

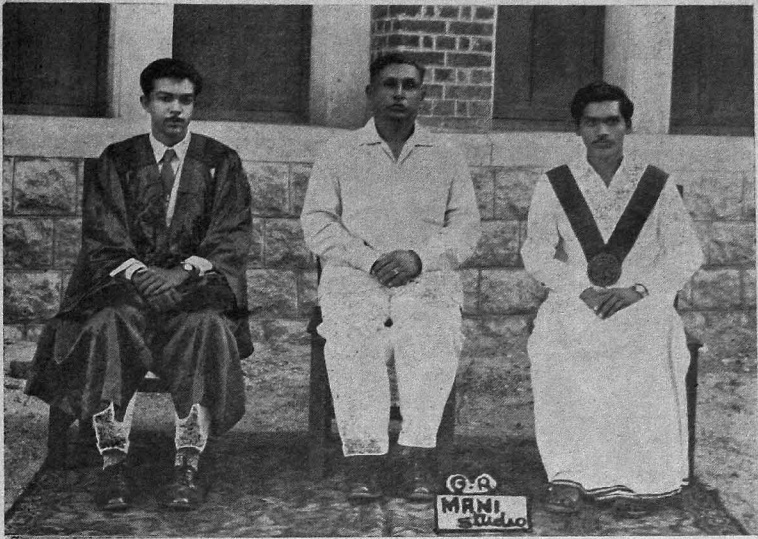
Many a malevolent miscreant has derived piquant pleasure in stealthily floating on her waters bamboos, scaffolding and sometimes whole *Pandal* outfit erected during conferences etc., much to the consternation of the people concerned.

The Nolting Canal, for all her charm, has her darker side also; being the favourite rendezvous of snakes and slimy creatures, she has inspired awe and fear in the breast of many a timid fresher to the College.

As I recapitulated these happenings of days past and ruminated over the various aspects of the noble Nolting Canal, "Surely", said I, "Surely, *Man* is a Canal. When life is young and hot blood courses through his veins, he is a human dynamo, overflowing with energy, the centre of a million activities, full of wild dreams, boundless hope and restless eagerness. But then, as years roll by and he grows old he becomes feeble and apathetic, an object of pity; disease and distress crawl and creep over him like the crabs and frogs that lurk in the crevices of the Nolting Canal when she dries up."

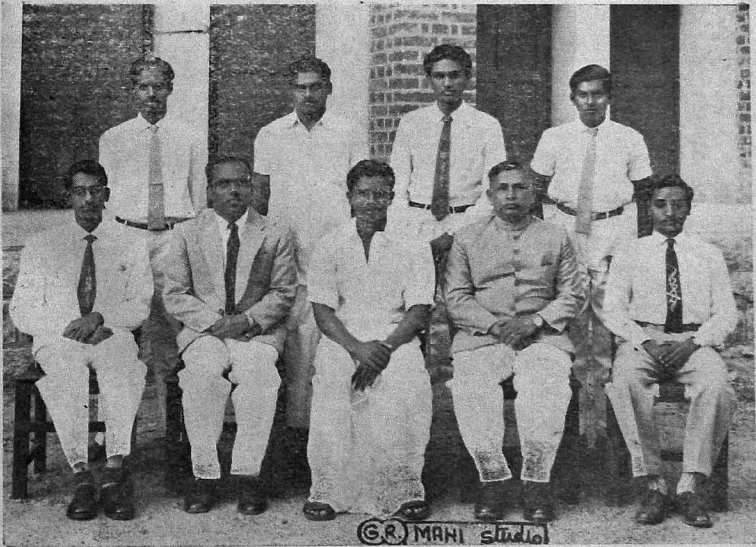
And then I perceived, with a jolt, the flagrant fickleness she used to flaunt in our faces quite unashamedly. Now eastward, now westward, now stagnant, now rushing - she portrayed for me the transitoriness of life, the flux and change that is the law of nature and the good and the evil that are inextricably mixed up in the fabric of humanity. And it dawned upon me, as it had done on Pascal, that *Man* is at once "the glory and the scandal of the universe."

With these sobering thoughts, as I recall dear old Nolting Canal, I cannot but salute her for what she has meant to us and for what she has taught us. Men may come and men may go, but the Nolting Canal, with leisurely grace caressing her verdant banks, goes on for ever!

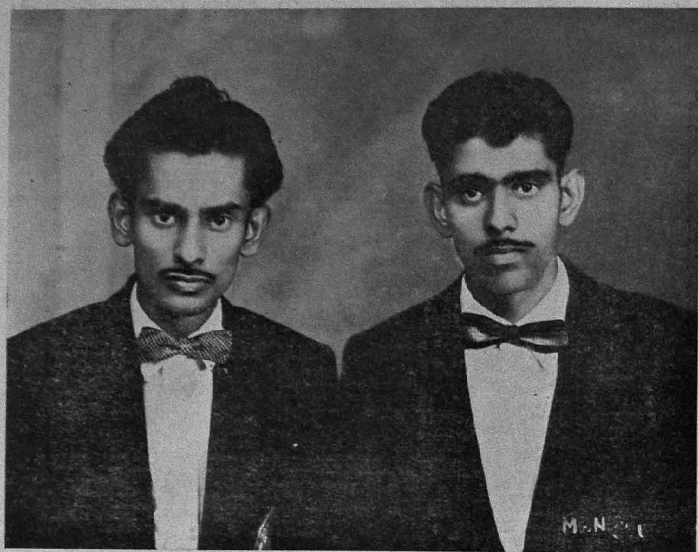

J. Vasanthan
Speaker
College Union

S. Chelladurai
Student Chairman
Thiruvalluvar Kazhagam

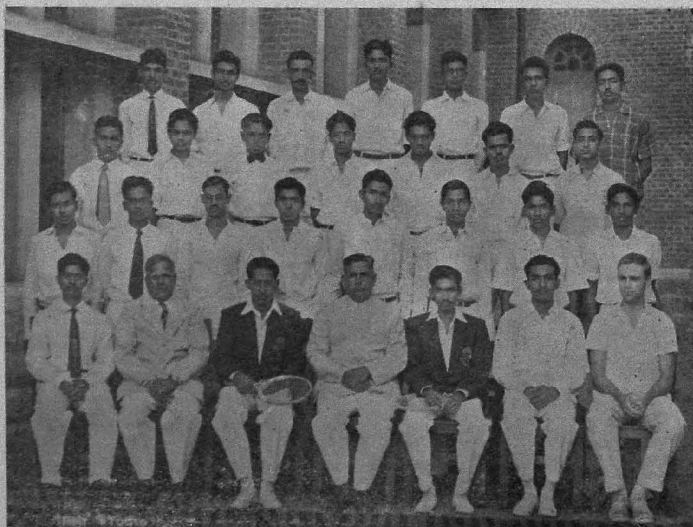
Dudley Hall Cabinet

Alfred Ebenezer

Edwin Paul

Champions of the College Sports Meet

The College Tennis Club

THE MARVÉLLOUS ANT

BY

R. SUNDARARAJAN, P.U.C. "A".

Everyone of us knows something about ants. Ants are the symbols of activity and industry and our parents often advise us saying, 'Work as an ant'. But there is an unknown world of wonder if we go somewhat deeper into the study of ants.

Ants are very small creatures but at the same time energetic and lively ones. Ants can be easily identified by their clubbed antennae and the conspicuous waist formed by a pronounced constriction of the abdomen where it joins the thorax. Ants form one of the best examples of social insects and they inhabit nests of various kinds. Some categories of ants, construct their abodes in the soil, in galleries and chambers hollowed out underground. Some build mound nests which compose not only of hollowed out soil but also of heaped up masses of straw, twigs, leaves etc. The building of a nest by the ants is fascinating to watch. An army of ants moves about with the coordination and precision of a well-lubricated machine and in no time a nest is built. The entrance is finally guarded by a heap of small stones to prevent water flowing in or to obstruct adventurous foreigners. In tropical countries, the ants take advantage of the cavities in the trees and build suspended nests consisting of earth, fibres and silk.

Ants have a strong sense of smell. They go in search of prey primarily guided by the smell of these animals or food source. This can be easily tested. I once erased the smell of the track, in which some ants were marching, with my finger and the ants which had been, up to that time, coming unhesitant, stood perplexed and confused exactly at the spot where I had erased the smell of the preceding ants' track and after wandering here and there, they atlast struck the continuity of the track and having picked up the trail went on merrily as before. Ants cannot speak, but when two ants meet, they express their feelings with some movements of their antennae. Ants seem to produce some sort of sound, but these sounds cannot be detected, even with the help of a sensitive apparatus. I once disturbed an ant and it atonce stood up on its hind legs and waved its antennae up and down vigorously and attempted to make some noise — evidently it was abusing me in its choice formic vocabulary and at the same time calling for help. For, atonce, an ant which had been wandering peacefully at a distance, suddenly started running in the direction of this ant which had cried out for help.

The ants have a well-ordered household. There are special chambers inside the nests, allotted for laying and incubating the eggs. There are also divisions among the ants according to their occupations. The Queen ants do the work of reproduction. The soldier ants guard the nests. The workers gather food and the slaves do the menial jobs.

Most of the ants are omnivorous, but there are some types which are pure vegetarians. These ants gather grains and collect honey dew from flowers. They do not, however, store them in receptacles. Some soldier ants get filled with honey and the other hungry ants stroke them gently and receive droplets of regurgitated honey dew. This habit is common in the ants of arid regions like Arabia and South America. There is a tribe of ants, the *Attini*, which practises a form of cultivation. These ants grow fungi in special chambers in their nests and feed on them.

As there are hundreds of varieties of other animals, there are also hundreds of different kinds of ants. In some cases, two different kinds of ants may be friendly and live in the same nest even though keeping their broods separate. But usually ants of one group are hostile to ants of another group. They even wage wars. I once killed a centipede and put it between the mouths of two ant holes. Black ants from one nest got at the centipede first and began to carry him to their nest. But the red ants from the other hole, by now alerted, overtook the black ants in spite of the very quick work of the black ants. Immediately a severe battle raged and in the end the black ants, unable to withstand the belligerent red ants, dropped the centipede and scuttled away to their nest. A type of ants called *Formica sanguinea* raid the nests of other ants and sack them and take captive and enslave the survivors. How very human!

Ants are, again strangely enough, susceptible to wine. One investigator made some ants drink diluted wine and they got inebriated. (Earlier he had tried strong wine but found that it produced no useful, observable result as the poor creatures were overwhelmed completely!). When their friends found them unsteady, they were greatly amused and surprised and brought other ants from the nest to enjoy the spectacle of these unsteady drunkards. The same investigator also records that when an ant was wounded the other ants carried him to their nest and attended on him till he recovered.

There are some ants which are really dangerous and harmful. Some destroy crops. Certain African ants are in the habit of swarming over other animals, including large mammals, and even killing them. In these regions, the natives build their houses on top of tall spikes for fear of these ants.

When everything is said and done, ants are marvellous creatures indeed. They exemplify the old proverb, "unity is strength". King Solomon was no fool when he admonished the sluggard to "go to the ant and be wise". The ants are well known for their qualities of unity, perseverance and assiduity and we would do well to emulate them.

PRINCIPAL'S ADDRESS TO THE GRADUATING CLASS*

My dear students,

I am speaking to you tonight knowing that this is the last occasion when I can address you as a group. Needless to say, I speak on behalf of all those that have been your teachers during your sojourn in this College. This gathering is a meaningful occasion because of the earnestness with which we, your teachers, have tried to guide, instruct and befriend you, and because of the deep interest we have in what you are going to be after you leave us. We trust that in all our contacts with you we have not been mere preceptors but those who have through their sincerity and high purpose communicated some inspiration to you. The best reward we have is the assurance that our labours on your behalf have been of an ennobling kind and that we have earned your loving regard. Many a former student of this College that one comes across after a lapse of decades still speaks highly of the men under whom he studied and of the high principles that characterised the administration of the College. Conscious of the aims and visions of those pious men who founded this College, we eagerly desire that it should be possible for you also to pay a similar tribute to your alma mater in after years. The ceremony we are observing will be a mere sentimental display if your association with this College has not lifted you to higher levels of aspiration and conduct. Some one said :

“To live content with small means;

to seek elegance rather than luxury, and refinement rather than fashion;

to be worthy, not respectable; and wealthy, not rich;

to study hard, think quietly, talk gently, act frankly;

to listen to stars and birds, to babes and sages with open heart;

to bear all cheerfully, do all bravely, await occasions, hurry never—in a word, to let the spiritual, unbidden and unconscious grow up thro' the common, this is to be my symphony”

May this be your symphony also !

Our traditional closing Assembly of out-going Senior students and Staff members is remarkable this year and will on that account be particularly memorable. In the first place, we have today the unique privilege of having in our midst the Vice-Chancellor of our University, inspiring us by his true greatness and thereby enlarging the scope and significance of this occasion. Secondly, you are the last group of students who have followed a scheme of University Education to which we have been accustomed for several decades and which has now been replaced by something new. With this year we shall also practically cease to have women students, thus ending an association of many years standing. This, our last set of ladies, is a particularly

* On the solemn occasion of the “Candle Light” ceremony.

talented group who have, in spite of their handicaps in a predominantly men's College, conveyed grace and colour to our life.

Lastly, let me say 'good-bye', a term which really means "God be with you". There are no better words of blessing than these; for he who has the companionship of God will enjoy that "peace which passeth understanding". Good-bye. God be with you.

THINK IT OVER!

If you pick up a starving dog and make him prosperous, he will not bite you. That is the principal difference between a dog and a man.

— Mark Twain.

* * * * *

A truth that disheartens because it is true is of far more value than the most stimulating of falsehoods.

— Maeterlinck.

* * * * *

Virtue consists, not in abstaining from vice, but in not desiring it.

— Bernard Shaw.

* * * * *

Nurture your mind with great thoughts; to believe in the heroic makes heroes.

— Benjamin Disraeli.

* * * * *

The greatest homage we can pay to truth is to use it.

— Emerson.

* * * * *

The trouble with the world is that the stupid are so cocksure where the wise are so full of doubt.

— Bertrand Russell.

* * * * *

. They conquer who believe they can.

— Virgil.

* * * * *

God divided man into men, that they might help each other.

— Seneca.

* * * * *

This world is a comedy to those who think, a tragedy to those who feel.

— Horace Walpole.

DISCOVERY OF INDIA

BY

R. RENGANATHAN, IV B. SC.

India! Land of many a wonder!
Foreigner I am, I pause to ponder,
What marvellous mysteries shroud your land?
Innumerable as grains of sand!

As timidly treads the vagrant child
Some strange dark path in a forest wild,
My eyes wide-open, my heart a-flutter,
I hope... I hope... but what's the matter?

Lions and tigers I see not roam,
But, yes, the temple and mosque with dome,
The gorgeous sarees fill my eye,
And the crimson sunset 'neath the Western sky!

Rudely am I awakened soon,
By the plaintive notes of a juke-box tune,
Whose is that—the familiar croon,
Is it Brent?..... or Pat Boone?

'Tis not for this I travelled so far,
By plane and ship and motor-car,
So, back, back to California,
To Huxley, Isherwood and Vedantal

EXCERPTS FROM THE DARWIN CENTENARY* PRESIDENTIAL ADDRESS

by the Vice-Chancellor, Dr. Lakshmanaswami Mudaliar.

This is an occasion for all of us to reflect in general on the great debt that we owe to eminent personalities who have blazed the trail in many fields of human knowledge and achievement. It is to these great men of letters or of science or of any other branch of human knowledge that the world owes much of its advances from time to time; and it is fitting therefore that an occasion such as this should be utilized to pay our homage to such personalities.

In the history of science, many names of famous and illustrious personalities are known for one or other of their great achievements. We think of Archimedes, for example, for having given us the principle of hydrostatics; of Newton for the laws of gravitation; of Michael Faraday for his theory of electro-magnetism; of Roentgen for the discovery of X-rays; of Rutherford for his theory of the atom; of Fleming for his discovery of Penicillin. These great names will always be immortalised as they were responsible for certain basic discoveries which have led to many other developments in their respective spheres. Darwin's name will always be remembered for his Theory of Evolution and his publication of "*The Origin of Species*". It does not matter whether these theories have had to be subsequently modified in several respects. The importance is that a new light was thrown on a subject which had defied all attempts at proper study and evaluation.

* * * * *

Coming to a much later period, we pay homage to the evolutionist Bruno who was burnt at the stake in 1600. A century and a half later, Immanuel Kant, the philosopher, published his famous book "*The Theory of Heavens*" in which he included what we now call the theory of organic evolution. Kant observed how many animals seem to be built on a common plan, not as regards their skeletons only, but in other particulars also. He stated that this theory strengthened the supposition that they have an actual blood relationship due to derivation from a common parent, a supposition which is arrived at by observation extending from man down to the polyps and and from these even down to mosses and lichens and arriving finally at raw matter, the lowest stage of nature observable by us.

To the Frenchman Buffon, a contemporary of Kant, we owe the celebrated idea of the spontaneous evolution of life Erasmus Darwin, the grandfather of our hero, was a great and original thinker. He surveyed the evidence of his time and was prepared to find in it a warrant for the theory that all forms of life have a common origin..... .

* The Darwin Centenary celebrations were organised under the joint auspices of the Biology Departments of all the Arts Colleges in Madurai.

Lamarck, the French biologist, is regarded in France as the founder of the modern view of evolution. Lamarck upheld the doctrine that all species including man are descended from other species. Believing that the need or the want comes first and then the structure which will satisfy it, Lamarck argued that many of the wonderful structures of living things are produced in response to what we may call the sub-conscious will of the creature. Thus, Lamarck explains the long neck of the giraffe as developed by its feeding habits and gradually increased by a snow-ball process, in successive generations. Similarly, half-erect apes tried to become erect and finally man became so. Animals with long tongues, such as the ant-eater, have got them through stretching them; and webbed feet are similarly accounted for.

These ideas are now laughed at and we explain the giraffe's neck by saying that in the struggle for existence among young giraffes, those with naturally longer necks would tend to get more food and survive and reproduce their like on the average. This is the Darwinian alternative to Lamarck's explanation.

* * * * *

In the year 1860, the British Association for the Advancement of Science was holding its annual meeting in the cloistered halls of Oxford University. There was to be a debate on a revolutionary book published by Charles Darwin the year before. This work entitled "*The Origin of Species by Natural Selection*" maintained that all species of living things had reached their present state through a process of evolution. Among the debaters were to be the Rt. Rev. Samuel Wilberforce, Bishop of Oxford and a sworn foe of the evolutionary theory, and the biologist Thomas Henry Huxley, one of Darwin's ardent supporters. After some preliminary skirmishing, the Bishop of Oxford rose heavily to his feet and launched into an impassioned attack on Darwin's theory. Toward the end of his speech, he turned to Huxley and said smilingly: "I should like to ask Professor Huxley, who is sitting by me and is about to tear me to pieces when I have sat down, as to his belief in being descended from an ape. Is it on his grand father's or his grandmother's side that the ancestry comes in?" The good Bishop evidently was under the impression, as so many people have been from that time to this, that the central idea of the origin of species is that man is descended from the apes. Actually the doctrine of organic evolution, as expounded by Darwin, stresses particularly the idea that all living things—men, monkeys, amoebae, starfishes, birds and plants for example—have attained their present structure and function through a slow, eon-long series of changes in living tissue beginning with the simplest 'Primordial Protoplasm.' The doctrine states further that the direction of changes is guided by the process known as Natural Selection. This doctrine of organic evolution, greatly modified since it was first presented, has profoundly influenced the thinking of mankind.

The vehemence of the attack launched by the Bishop of Oxford may surprise some, but to those familiar with the history of famous scientific discoveries, this attitude will not come as a great surprise. Galileo, for proving his theory of gravity,

was actually tried by the Inquisition and had to spend several years in prison because his theory was rather revolutionary and went against the current ideas of priesthood. Bruno was actually burnt at the stake. When Jenner first startled the world by his theory of vaccination, many were the bitter attacks made on him and it was pointed out in cartoons of those days that those who were vaccinated were likely to develop bovine faces and horns on their heads. One of the stirring innovations of the Victorian times was the use of anaesthesia in obstetrics. Sir James Simpson, who discovered the use of an anaesthetic agent during labour, had to go through a storm of criticism. The new practice was denounced as it was against the biblical injunction which states: "Thou shalt bring forth in travail and suffering." Simpson was not merely an obstetrician but a pugilist in debating skill and he replied aptly that it was also stated in the Bible that when Eve was born, Adam was put to sleep by God and out of the rib, Eve was born.

* * * * *

Politically speaking, the battle over Darwin represented a fight between liberals for him and conservatives against him, following the changes effected by the industrial revolution. Those who had benefited by the change, the industrialists who were creating new fortunes and who wanted a louder voice in public affairs viewed all change as beneficial. To them, change was progress and they used the word "evolution" as a synonym for progress. Again, the fierce competition for markets and for business survival impressed those who were successful with the validity of the doctrine of the survival of the fittest. They rarely asked the question, fitness for what?

Evolution thus became something more than a scientific theory, whose significance few could truly understand. It became a battle cry and even a philosophy and Herbert Spencer built up an entire political philosophy around the concept of evolution.

* * * * *

Though much of Darwin's original theory has been discarded, its influence upon almost every field of human activity has been very great. History, archaeology, and ethnology have undergone profound changes because of the theory. The influence of the doctrine of organic evolution has been particularly strong upon the old biological sciences—atomy, physiology, morphology, parasitology, embryology, cytology, genetics etc. It has brought into being at least two new biological sciences—Eugenics and Biometry.

* * * * *

Charles Darwin was a mild, modest and persevering gentleman whose personal life was not nearly so exciting as his ideas The turning point in his career came in 1831 when he signed on H. M. S. *Beagle* to serve, without pay, as naturalist

* * * * *

Such is the story of Charles Darwin. And it is a story well worth the study by all, not merely by those who profess to be students of science. It is my great regret that too often, we are inclined even as men of science to limit our study and our knowledge to one particular science, little realising that science is one and indivisible; and therefore for anyone who has the intention of being truly scientific in his endeavours, there can be no line of demarcation between one science and another. Nor is it as clearly realised, as it ought to be, that one of the most important methods of stimulating scientific research among the youth of the country is to give them some knowledge of the history of science, of the life and work of the scientific discoverers of all ages; thereby the world will know that the apostles of science are by no means stagnant in their minds and do not hold in reverence all things, great or small, unless they be in accord with the fundamental concepts of the Great Architect of the Universe. In fact, one need not be told that the true spirit of science is not to be garnered only in the laboratories and the colleges or through the didactic lectures, but that men with a scientific bent, with an instinct for study of the unknown, with that flair for investigation into anything that appears to them as worthy of study — such people need not necessarily be those who have passed through the painful process of the mechanical and routine form of university studies. Unfortunately, too much of emphasis is being laid upon these factors, upon examinations and results, upon the necessity to keep to time-table, upon the urgency of finishing what are known as syllabi and we are getting more and more into the rut of concentrating on the ephemeral and none-too-significant part of so-called education and thus fast losing touch with real education. Charles Darwin's life is an example of study for its own sake, not through museums, libraries and laboratories, but in the wider and more potent panorama of Nature spread all over the world. If, therefore, we can realise how potential are the great possibilities of true education being imparted through nature, how instead of concentrating on small text-books and notes, we could just take our students out into Nature, whether for botanical or zoological or any other form of scientific pursuit, and give them that aptitude and that zest for inquisitiveness, we shall have done more than the mere securing of university qualifications. I hope and trust that in all our educational institutions, the spirit for the search of the unknown, the spirit of adventure and the spirit of investigation and self-education will be more and more inculcated into the minds of the young and that the new generation that will emerge out of our great educational institutions will be the leaders in all phases of intellectual thought and moral endeavour.

COLLEGE NOTES

The College Union.

CABINET.

The College Union elections were held on the 12th of July '58. The following were elected.

Mr. J. Vasanthan	— Speaker
„ A. Jeyasingh	— Secretary
„ V. Chandrasekaran	— Deputy Speaker
„ S. Rajaratnam	— Asst. Secretary
„ P. Thangavelu	— B.Com. representative
„ S. M. Ramachandran	— B.A , „
„ A. Malayandi	— „ „
„ R. N. Ramalingam	— B.Sc. „
„ A. Ramasamy	— „ „
„ A. J. Devapragasam	— P.U.C. „
„ A. C. Augustine	— „ „

Sri S. Sundaramurthi was elected by the faculty as president.

Prof. Gopalakrishna of New College, Madras, inaugurated the activities of the Union. Principal Savarirayan robed and installed the Speaker. The robing ceremony is a new feature which we take pride in having introduced.

The College Parliament, another new feature, held its first sessions on the 6th of August. Sri K. T. K. Thangamani M.P., spoke on "A day in parliament."

The United Nations Day was celebrated on the 24th of Oct. Mr. T. A. V. Nathan, editor of Tamil Nad, addressed the gathering.

Miss Vijayalakshmi of the Praja Socialist Party addressed the Union on the 27th of October. On the 27th of November, Mr. Frank E. Schmelzen, American Vice-consul, met a few members of union informally for discussions.

During the second term, Mr. C. Edison conducted a few members on a tour through North India.

A Tamil meeting was held during the third term when Sri P. Jeevanantham spoke on "The Bhoodan Movement."

The valedictory function was held on the 12th of Feb, 1959. Capt. T. K. Lalith, Indian Airlines Corporation, delivered the valedictory address.

In concluding, we would like to thank all those who co-operated with us, especially the college N. C. C.

A. JEYASINGH
Secretary.

திருவள்ளூர் கழகம்

1958-59ல் கீழ்க்காணும் செயற்குழுவினர் இக்கழகத்தில் பணியாற்றினார்கள்.

கழகத் தலைவர்	...	திரு. ப ஜோதமுத்து M. A., B. D.,
துணைத் தலைவர்	...	,, மொ. பொன்னையர், M. A.,
மாணவத் தலைவர்	...	,, ச. செல்லமுத்து
துணைத் தலைவர்	...	,, வெ. மருதமுத்து
அமைச்சர்	...	,, ம. சண்முகம்
துணை அமைச்சர்	...	,, க. அய்யாச்சாமி.

சார்பாளர்கள்:-

நான்காம் வகுப்பு	...	திரு செ காளியப்பன்
இரண்டாம் வகுப்பு	...	,, ஆ. முத்துராமலிங்கம்
முதல் வகுப்பு	...	,, ச. தண்டபாணி
புழுமுடி வகுப்பு	...	,, முத்துராமலிங்கம்
		,, சி. பிச்சைமுத்து.

காலம் சென்ற திரு. கார்மேகக் கோனார் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட இத் திருவள்ளூர் கழகம், மாணவர்கட்கு அறிஞர் பலரின் கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கும் மாணவர்களிடம் அமைந்துள்ள சிறப்புத் திறமைகளான கட்டுரை எழுதுதல், பாடுதல், சொற்பொழிவாற்றுதல் முதலியவைகளை மென்மேலும் வளருவதற்கான வழிகளைச் செய்வதையும், தன்பணிகளாகக்கொண்டு பணியாற்றிவரும் ஒரு சிறந்த கலைக் கூடமாகும். கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமளிக்கும் வகையில் பல்வேறு அறிஞர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு பேச்சுச் சுதந்திரமும் அளித்து மாணவர்களின் சிந்தனைக்கு வித்திடுவதில் இக்கழகம் தனி ஆர்வம் காட்டக்கூடிய தொன்றாகும்.

இதற்கேற்ப இக்கழகத்தின் தொடக்க விழா 8-8-58 அன்று கல்லூரிப் பேரவையில் மாலை 5-15 மணிக்கு பேராசிரியர் திரு அ. மு. பரமசிவானந்தனார் எம். ஏ. எம். விட், அவர்களின் ஆழ்ந்த கருத்துச் செறிவான பேச்சுடன் ஆரம்பிக்கப் பெற்றது.

அடுத்து 25-8-58 அன்று மாலை 5-15 மணிக்கு கல்லூரிப் பேரவையில் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் எம். ஏ. அவர்கள் "கலையிலும், அறிவியலும்" என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

8-10-58 அன்று பி. எஸ். ஜி. கலைக் கல்லூரிப் பேச்சுப் போட்டிக்கு இருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க இக்கழகம் ஒரு பேச்சுப் போட்டியை நிகழ்த்தியது.

9-10-58 அன்று பேரவையில் மாலை 5-30 மணிக்கு "இந்தியாவில் முக்கியத்துவம் இந்திக்கா? ஆங்கிலத்திற்கா?" என்ற தலைப்பில் மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் பங்கு கொண்டு சிறந்ததொரு விவாதம் நடத்தினர். இறுதியில் ஆங்கிலம் என்பதே அதிக வாக்குகள் பெற்றது.

14-10-58 அன்று பேரவையில் திரு க அன்பழகன் எம். ஏ., எம். எல். ஏ. அவர்கள் "வள்ளுவம்" என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அவர்தம் பேச்சின்போது அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையுமே கற்றல் வேண்டுகொள்ளும், ஒன்றை விட்டு பிறவற்றைக் கற்றல் பயனற்றது என உவமை நயத்துடன் விளக்கினார்.

17-10-58 அன்று திரு இராமையா அவர்கள் திருக்குறள் அட்டாவதான ஆராய்ச்சி ஒன்று நிகழ்த்தினார்கள்.

29-10-58 அன்று பேரவையில் திரு ஏ. பி சனூர்த்தனம் எம். ஏ. அவர்கள் "அன்றும், இன்றும்" என்னும் பொருள்பற்றி உணர்ச்சி ததம்பப் பேசினார்கள்.

16-1-59 அன்று திரு சுப. அண்ணாமலை எம் ஏ. அவர்கள் "தமிழிசை" என்பது பற்றி இடை யிடையே இனிய இசையுடன் ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

10-2-59 செவ்வாய்க் கிழமை கல்லூரிப் பேரவையில் இக்கழகத்தின் இறுதிவிழா நடைபெற்றது. தவத்திரு. சூன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் அன்றைய விழாவின் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டார்கள். கல்லூரி முதல்வர் திரு. சுவரிராயன் அவர்கள் பரிசுகளை வழங்கினார்கள்.

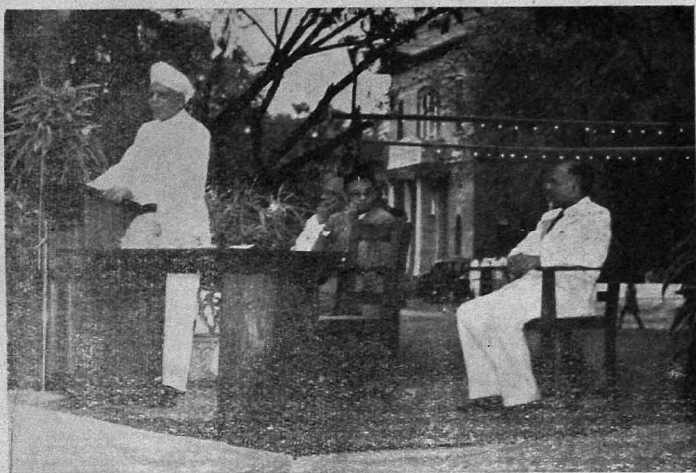
ம. சண்முகம்,
அமைச்சர்.

S. C. M. Annual Report For 1958.

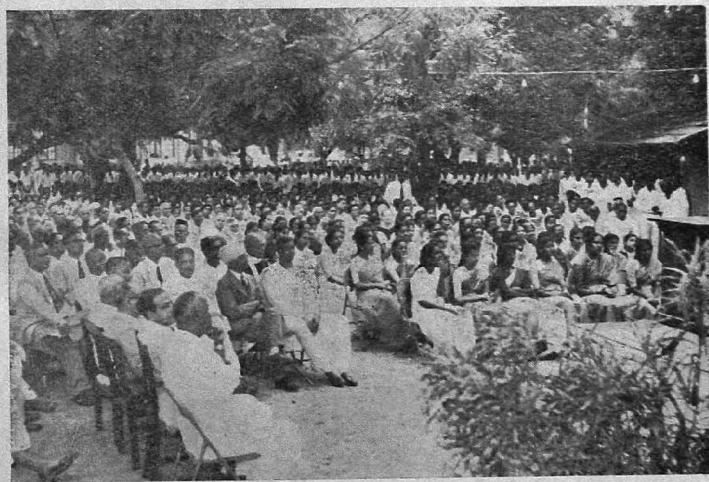
CABINET.

Mr. Thavaraj David,	—	President
Mr. John Wycliffe	—	Vice-President
Mr. G. Chelladurai	—	Secretary
Mr. George Immanuel	—	Treasurer
Mr. S. Selvaraj	—	Representative of Washburn Hall.
Mr. Christopher Jeyasingh	—	Representative of Wallace Hall.
Mr. Albert Jeyaraj	—	Representative of Zumbro Hall.
Mr. Danial Gunanithi	}	— Day-scholar Representatives.
Mr. Dharmapaul Srinivasan		
Mr. Arputhanathen	}	— Co-opted in July 1959.
Mr. Robert Jeyakumar		
Mr. Jeyaraj Isaac		

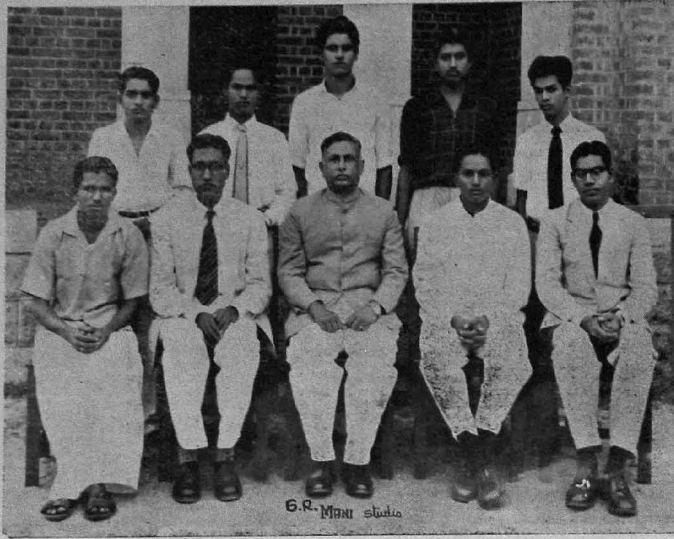
The year started with a social and on that occasion Miss. Shirley Wiltshire of Lady Doak College gave a short speech. Our union has the strength of about 230. Hostel prayers and compline services every Wednesday were conducted regularly. We conducted sunday schools at two centres, one within the College compus and the other at Narimedu Mr Paul R. Dettam the bursar of the College kindly accepted to conduct bible study classes on every Sunday. Some of our members went to the Muncipal Colony here and conducted bible classes for the children. Our members have taken always an active part in the activities of the gospel team. The College choir consisted of a number of S. C. M. Members. They conducted a carol service just before Christmas. In the song service conducted by the Y. M. C. A. our choir also took part. A team of our members went periodically to the Government Hospital and visited the patients. Two and twenty members represented our College at the Courtallam Camp

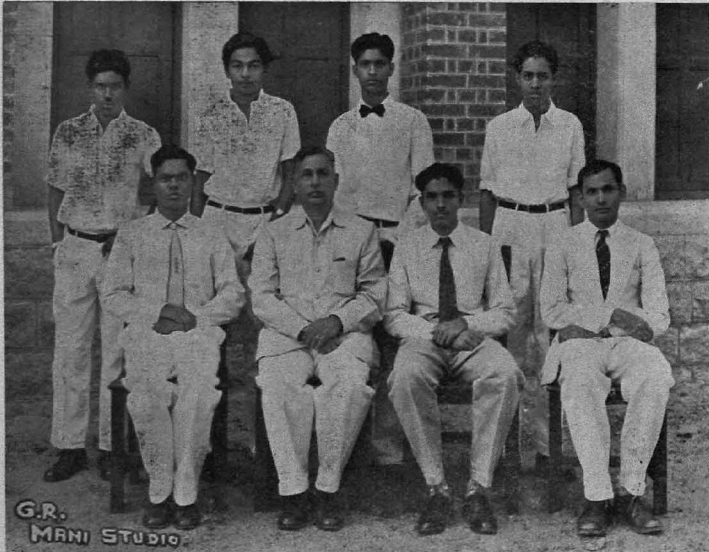
The Vice-Chancellor Addressing

Listening to the Vice-Chancellor

Wallace Hall Cabinet

Zumbro Hall Cabinet

and played an important role in the working of the camp. Mr. Wycliffe attended the S. C. M. Work camp at Thiruvadanai. Mr. Thavaraj David attended the International Work Camp at Madras. In the course of the year the Rev. Harry Daniel, General Secretary of the S.C.M. in India, Miss. Lucy Burt from the S. C. M. head quarters at Bangalore, the Rev. Selvaratnam from Jaffna, Dr. Jesudasan of the Courtallam Ashram, Mr. John Webster, a Student of the Union Theological Seminary, New York, and the Canon Elphick of Kodaikanal were in our midst and our members really benefited by their speeches.

This year we conducted a christmas tree for the Sunday School children. We had a retreat inside our College campus when the Rev. Albert Manuel of the Thirumariyur Theological College was the main speaker. We conducted a film show called "Young Bess" to help the financial condition of the union.

God has been with our union throughout the year and so we thank Him for the divine protection we enjoyed in all our efforts and enterprises. It is my duty to thank the Principal for the help and support he gave us. We thank the chaplain, the staff adviser, the Christian members of the staff, particularly Mr. D. Yesudass.

We ended this year with full satisfaction entrusting the working of the union in to worthy hands for the year to follow. We pray to God that this union will prosper, inculcating christian discipline and christian principle.

G. CHELLADÚRAI,
Secretary.

Chemistry Association.

Cabinet members:-

Patrons: Prof: P. S. Lakshminarayanan M. A., (Hons)
	... Prof: M. Lakshmanan M. A.,
President:	... Mr.. K. Kalyanaraman B. Sc., (Hons)
Vice-President:	... Mr. R. S. A. Sundersingh B. Sc.,
Secretary: Mr. S. T. Arnold IV B. Sc.,
Asst Secretary:	... Mr S. Ramesh II B. Sc.,
Representatives: Miss. V. Manorama IV B. Sc.,
 Miss. S. P. Meenakshi IV B. Sc.,
 Mr. Mohamed Sheriff M. Sc.,
	... Mr. C. Annamalai IV B. Sc.,
	... Mr. M. Jamal I B. Sc.,
	... Mr. V. Jeganathan P. U. C.,
	... Mr. R. Rajanayagam P. U. C.,
	... Mr. C. Thiagarayan P. U. C.,
	... Mr. K. Ayakannu P. U. C.,
	... Mr. P. Muthukrishnan P. U. C.,

This year with the upgrading of our College by the establishment of the M. Sc. Course in Chemistry we welcomed to our association the post graduate students with Prof. M. Lakshmanan, head of the department of the post graduate section as our joint patron.

The inaugural meeting was held on 25th August 58 under the presidentship of Prof. P. S. Lakshminarayanan, M. A. (Hons) when Prof. M. Lakshmanan M. A., delivered the inaugural address on "Chemical discoveries and discoverers".

The first ordinary meeting was held on 15th October 58, with Prof. E. S. Moses M. A., in the chair when Prof. N. Chakravarthi M. A., gave an address on "Chemistry in daily life."

The second meeting was held on 19th November under the presidentship of Mr. P. T. Chellappa B. A. M. Sc., when Mr. C. Madhusudhanan of the M. Sc., class and Mr. R. Renganathan of the Senior B. Sc., class read papers on "Antibiotics". This initiative on the part of the students is worthy of praise.

During the latter part of January 59, an elocution contest was conducted under the auspices of our association in which many students took part.

During the course of the year a batch of Senior B Sc. (Chem) students visited the cement factory at Thalaiyuthu and the Sugar factory at Vadipatti.

The Valedictory function of the Science associations was held on the 7th February 59, when Dr. K. S. Krishnan M. A., D. Sc., F. R. S, an eminent scientist and an old student of our College delivered the Valedictory address.

S. T. ARNOLD,
Secretary.

The Physics Association

Patrons :	...	Sri S. J. Savarirayan, M. A., (Principal) Prof. Sri E. S. Moses, M. A.
President ;	...	Sri R. Suryanarayanan, B. A.
Vice-President ;	...	Sri Arthur. J. Harris, B. A., M. Sc.
Secretary :	...	Mr. N. Gopalswamy, IV B. sc.
Asst. Secretary :	...	S. Saravanabavan, II B. sc.
Representatives ;	Miss Elizabeth K. Prema IV B. sc. Miss P. N. Saraswathi, IV B. sc. Mr. M. Jesudoss, IV B. sc. ,, J. Subas Chandra Bose, II B. sc. ,, A. S. Dharmaraj, I B. sc. ,, Baskar David, I B. sc. ,, A. Antony Goldwyn, P. U. C. ,, V. Sankaran, " ,, S. Arasu, " ,, S. Pichaimuthu, " ,, G. Manickam, "

The inaugural function of the above association, combining with the Mathematics Association, was conducted on 21st August 1958. Sri S. J. Savarirayan, M. A., was in the chair. Sri V. Krishnakutty Menon, M. A., Lecturer in Mathematics, Thiagarajar College of Engineering, Mathurai, delivered the inaugural address on "The Influence of Science on Society."

The first extra-ordinary meeting of this association was held on Thursday 13th November 1958 when Prof. E. S. Moses M. A., patron of Association, presided over the function and Dr. A. Krishnaswami, M. B. B. S., D. M. R., Mathurai Medical College gave an interesting and inspiring speech on the subject "Medical Electricity". He spoke about x-rays and showed several x-ray photographs of the human body.

The valedictory function of the Science Associations was held on Saturday 7th February, 1959, under the Presidentship of Sri S. Savarirayan, M. A., (Principal). Dr. K. S. Krishnan, M. A., D. Sc., F. R. S., eminent scientist and Director of the National Physical Laboratory, New Delhi, delivered the valedictory address.

N. GOPALSWAMY,
Secretary.

The Natural Science Association.

President :	...	Mr. R. George Michael, M. A.
Vice-President :	...	Mr. Alfred D. Mohandoss, B. A.,
Secretary :	Mr. K. Periasami.
Assistant Secretary :	...	Mr. M. Mohideen Pichai.
Representatives ;	...	Miss Mary Juliana, IV B. Sc.
		Mr. S. Winston Churchill, IV B. Sc.
		„ K. R. Mohammed Ali, I B. Sc.
		„ S. V. Anandaraj, P. U. C. (C)
		„ K. Mohan, „ (D)
		„ P. Daniel Jeevanandam, „ (E)

The inaugural function of the above Association was held on 19th August '58 under the Presidentship of Dr. (Miss) V. R. Meenakshi, M. A., Ph. D., Prof. of Zoology, Fatima College, Madurai when Prof. J. Samuel Raj, M. A., M.Sc., F. Z. S., F.R.E.S., F. A. Z., Head of the department of Zoology, Karaikudi Alagappa College, delivered the address on "The Wonderful World of Insects."

His speech was interesting and at the same time very humorous. He also illustrated his talk with lantern slides.

In the month of September, a party of Zoology students visited Kilakkarai, Central Fisheries Research Station at Mandapam, Krusadai Islands and also Rameswaram. The party made on-the-spot study of many marine organisms,

On 15th of October, '58, a meeting was held in connection with "Wild life week" when Mr. J. C. B. Abraham B. A., B. Sc. (Hons.) took the chair. Mr. K. Bhoja Shetty, B.Sc. (Hons) A. I. F. C. Conservator of Forests, Madurai Circle, spoke on the subject "Wild Life." He delighted the audience by giving his own experiences in the forest as an officer.

A Students' meeting was conducted on November 28th '58 when Messrs. Samson and Paul Pandian of the IV B. A., class and Mr. Perumal of II B. Sc., class read papers on "Migration of Birds." Mr. S. Abraham, M. A., L. T., Professor of Zoology, presided over this meeting.

The valedictory function of Science Associations of the College was held on 7th February, '59, Dr. K. S. Krishnan, M. A. D. Sc., F. R. S., of the National Physical Laboratory delivered the address.

K. PERIASAMI,
Secretary.

Mathematics Association.

Patron	Prof. T. Natarajan, M.A.,
President	Sri. B. Gunaraj, M.A., A.M. (Boston).
Secretary	...	Mr. R. Rengasamy, IV B.A.,
Asst. Secretary	...	Mr. S. Abdul Gulam II B.Sc.,
Representatives	...	Mr. K. Raju IV B.Sc.,
		„ K. Govindaraj, II B.Sc.,
		„ G. Govinda Pillai II B.Com.
		„ N. Subramanian, I B.Sc.
		„ P. M. Thiagarajan, I B.Sc.
		„ P. A. Rajasekaran, P.U.C. (A)
		„ C. Regupathy, P.U.C. (B)
		Miss. Hitharanjini Edward, IV B.A.,

The inaugural meeting of the above association, combined with the Physics Association, was held on 21st August '58. Sri S. J. Savarirayan, M.A., Principal, presided over the function. Sri K. Krishnan Kutty Menon, M. A. of Thiagarajar College of Engineering, Madurai, delivered the Inaugural Address.

The first extraordinary meeting was conducted on 18th Nov. '58 and Prof. K. Venkatesan, M A. of Madurai College, Madurai, delivered a lecture on "Mathematics Past and Present" Prof. T. Natarajan, M.A took the chair.

The second extraordinary meeting was conducted on 10th Jan. '59. Miss. R. Savithri, B.A., (I.S.I. Calcutta) delivered a lecture on "S Q.C." and Prof. T. Natarajan presided over the function.

The third extra-ordinary meeting was arranged on 24th Jan. '59 as a special meeting for the students of Senior B.A. and II B.Sc. classes. Sri V. R. Venugopal M.Sc., Special Research Fellow, Govt. of India, delivered a lecture on "Astro-Physics". Prof. T. Natarajan presided.

We were extremely happy and fortunate to have Dr. K. S. Krishnan, M.A., D.Sc., F.R.S., Director of National Physics Laboratories, to deliver the valedictory address.

Madurdi, }
18-2-'59. }

R. RENGASAMY,
Secretary.

Humanities Association.

Office Bearers.

President	... Prof. S Sundararajan, M.A., M. Litt.
Vice-President	... Prof S. R. Mailikarjunan, M. A.,
*Secretaries	... S. Gomathinathan IV B A., Economics L Rajkumar, IV B Com
Asst. Secretaries	... P. Venkatavaradhan, I B A., Economics R. Sundararaj, I B Com.
Representatives	... S. Stephenson IV B. A , K. S. Thangamuthu IV B.Com. P. Narayanaswamy, II B.A. Branch I R. Sivakadaksham, II B.A. Brnch IV S. K. S Abdul Kassim, II B.Com. C Chandrasekaran I B.A. Economics D. Ramakrishnan, I B.A. Economics M. Soundrapandian, I B.Com, T. Muthukrishnan, P.U.C. A Section S. Sangararaj P.U.C B Section C Poopandian P U.C. C Section S. Muthuraj, P.U C. E Section

The inaugural function of the above association was held on the 14th August 1958, when Sir. P.T Rajan, Bar-at-law., presided over the function and Mr. M M Ghani, B.A. (Hons.) spoke about the importance of humanities. During the same meeting Dr. K. J. Charles, former Professor of Economics of our college, gave a lecture on his experience in America.

The second extra-ordinary meeting was conducted on 30th October 1958, under the presidentship of Prof. S Sundararajan M.A , M. Litt. The audience had the privilege of hearing an interesting talk from Dr. Eddy Asirvatham of Bihar University, on "Democracy"

The third extra-ordinary meeting was held on 5th November 1958 with Prof. S. R. Mallikarjunan, M.A., in the chair. Miss A. J. Moses M.A. welcomed the guests. Miss. S. Wiltshire of Lady Doak College spoke on "Racialism and Democracy"

The fourth extraordinary meeting was conducted on the 27th November 1958 with Mr. Paul R. Dettman, M. A., Bursar of our College in the chair. Prof. S. Theethadri, M. A., of R. D. M. College gave a valuable talk on "The Problem of Power". The meeting came to a close with a music performance of Sri Madhanagopal (II U. C.) and his party.

The fifth extra-ordinary meeting was held on 3rd December, 1958 when Prof. S. R. Mallikarjunan, presided and Prof. S. Thomas Srinivasan M. A., of St. Joseph's College delivered a delightful speech on "Indian Economy today"

The valedictory function was conducted on a grand scale on 5th February 1958 when Mr. P. Ramamurthy M. A., prominent political leader, addressed the students and staff under the presidentship of Mr. S. J. Savarirayan, M. A., Principal.

L. RAJAKUMAR,
S. GOMATHINATHAN,
Secretaries.

The Fine Arts Club.

Patrons:	...	Mr S. J. Savarirayan M. A ,
	...	Miss A. J. Moses M. A.,
	...	Mr. Paul R Dettman M. A., A. M.,
President:	Mr. K. Suriyanarayanan B. A.,
Vice-President:	...	Mr. Christopher Edison B. Sc., (Hons)
Secretary:	...	Mr. P. G. Rajasekaran,
Asst. Secretary	...	P. Victor Jeyaraj.
Representatives:	...	Irudayaraj, P. U. C.
	...	Kandasamy Paulraj, P. U. C.
	...	Christ Anand, I. U. C.
	...	Venkatavarathan I. U. C.
	...	Samrajadurai, II U. C.
	...	Kasiviswanathan, II U. C.
	...	Mathan Mohan, IV U. C.
	...	D. S. Charles, IV U. C.
	...	Arulraj, B. Sc, M. Sc.
	...	Miss Nalini David, B. Sc.
	...	Miss Manorama, B. Sc.

After a break of three years the Fine Arts Club began its activities from this year. Even though it started its activities only in the second term it has achieved a

lot. Thanks to our Principal who has shown keen interest in its activities I hope and wish that this association will progress rapidly.

The inaugural function of this club was held on the 27th of October 58. Mr. A. G. Subbaraman (Chairman, Madurai Municipality) presided over the function and delivered the inaugural address. A pantomime "Black is white and white is black" was staged.

One of our members Mr. Mohan, has won the first prize in the Inter Collegiate music competition held at Thiagarajar College. We had many Fine Arts evenings and meetings. Mr. A. C. Pillai performed a magic show. Competitions for music, painting and acting were conducted by our club.

The valedictory function was held on 13th February 59. Miss. Shakunthala, M. A., Principal, Fatima College, delivered the valedictory address. Principal Savarirayan presided over the function. Mrs. Savarirayan distributed the prizes. On this day a drama "Spell Bound" was staged.

I have full satisfaction that our Fine Arts has served to develop the talents of our students.

P. G. RAJASEKARAN,
Secretary.

Islamic Cultural Association.

Patron:	...	Sri S. J. Savarirayan M. A., Principal.
President:	...	Janab P. A. Jamal Mohideen B. Com., (Hons)
Vice-President:	...	A. T. Mohamed Shariff B. Sc.,
Secretary:	...	A. Mohamed Hanifa IV B. Sc.,
Asst Secretary:	...	M. Jamal I B. Sc.,
Representatives:-	...	A. Abdul Karim IV B. A.,
	...	A. K. Casim IV B. A.,
	...	Abdul Gulam II B. Sc.,
	...	P. A. Mohamed Hanifa II B. Com.,
	...	Mohamed Ibrahim II B. A.,
	...	Mohamed Ali I B. Sc.,
	...	K. M. Mohamed Ismail P. U. C.,
	...	M. Sahul Hameed P. U. C.,
	...	Lateef Ahmad P. U. C.

The combined meeting of the inaugural function and Meeladi Nabi celebration was held on 7th October 58, under the presidentship of Janab Dr. Ubeidullah M.S., D. L. O., Madurai Medical College, when Janaba Mary Nafeesa delivered the inaugural address on "The Role played by Muslims of today". Dr. Ubeidullah, in his introductory remark said that Islam was one of the best scientific religions and he stressed the

fact that a proper appreciation of Islam will lead one to adherence of its noble principles. Janaba Mary Nafeesa delighted the audience by tracing the growth of Islam and explained how some of the earlier scientific discoveries were made by Arabs.

The valedictory meeting of the association was held on 11th February 1960, when Janab K. Mayan B. E., delivered the valedictory address. Sri S. Sundararajan M. A., M. Litt., took the presidential chair. A grand tea party was arranged for all the members of the association on that occasion.

In his valedictory address, Janab K. Mayan B. E., requested the audience to ponder deeply over the fundamental principles of Islam. The audience greatly appreciated the eloquent speech of Sri S. Sundarajan on Hindu-Muslim brotherhood.

A. MOHAMED HANIFA,
Secretary.

Report of the Dudley and Zumbro Halls.

The Following are the Cabinets.

Dudley Hall:-

G. Manivel	}	General Secretaries
S. Kumaravelu	}	
K. S. Sevugan	—	Sports Secretary
R. Gopalasamy	—	Literary Secretary
K. Sundaramahalingam	—	"
M. Kumaravelu	—	Magazine Secretary
M. Muthuramalingam	—	Entertainment Secretary.

Zumbro Hall:-

S. Rajaram	—	General Secretary
N. Narayanasamy	—	Sports Secretary
J. M. Duraipandian	—	Literary Secretary
T. Muthukrishnan	—	Magazine Secretary
M. Vethamanikaraj	—	Entertainment Secretary.

The inaugural function and junior welcome meeting was held on the 22nd of July 58. Principal Savarirayan took the chair and Avvai Duraisamy Pillai, delivered the inaugural address.

Independence day was celebrated in a grand manner. Sri P. T. Chellappa addressed the gathering and Mrs. Chellappa distributed the prizes.

In the beginning of the second term, Sri P. T. Chellappa was appointed as the warden of the Dudley Hall and in a simple ceremony he was formally introduced to the residents by the Principal.

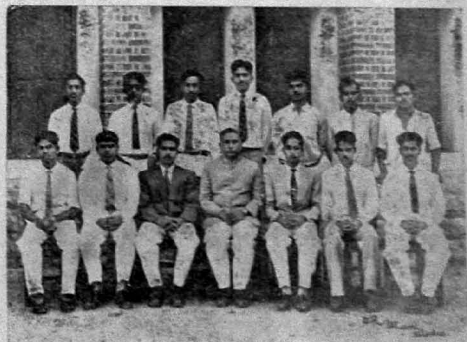

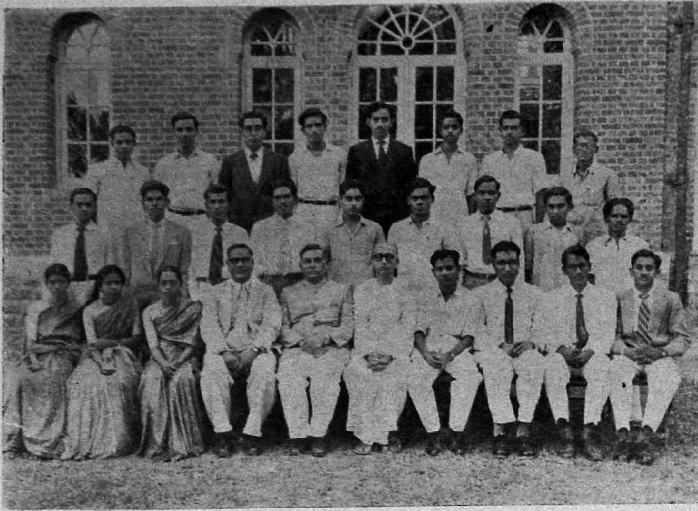
They "conveyed grace and colour to our life"!

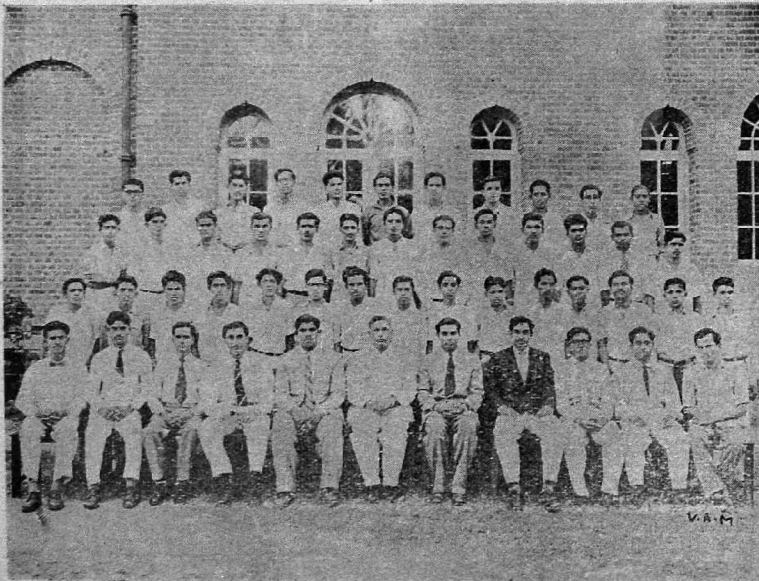
General Secretaries of the Halls

Secretaries of the various
Associations

Physics B. Sc. Finalists

Islamic Cultural Association

Another social was conducted during the second term when Sri K. Paramasivam, Lecturer in Tamil, American College spoke on "Student Life". Pongal day was grandly celebrated.

The third term saw a change in the cabinet. Sri G. Manivel, the general secretary having discontinued his studies, Sri S. Kumaravelu took his place.

The valedictory function of these halls was held on the 2nd of February 1959. Sri S. J. Savarirayan presided over the function. Sri A. G. Subbaraman, Chairman of the Madurai Municipal Council, delivered the Hall Day address. The prizes were distributed by Miss. Paul of the Lady Doak College.

The senior farewell dinner came off on the 17th of February. It proved to be a touching ceremony. Sri S. J. Savarirayan, Sri P. T. Chellappa, Sri B. Gunaraj and many others spoke on that occasion.

S. KUMARAVELU,
S. RAJARAM,
General Secretaries.

Washburn Hall.

President:	—	Mr. J. C. B Abraham
Vice-President:	—	Mr. Francis Balasingh
	—	Mr. George Michael
General Secretary:	—	K. Subbaraj
Cabinet Members:	—	N. Venkatesalu
	—	P. Sunder
	—	G. M. Rengachari
	—	Ruskin Roy
	—	S. Nallasivan
	—	G. Gurusamy
	—	M. Shanmugam
	—	P. Sethuraman.

On July 17th 1958, the inaugural function was celebrated. Principal Savarirayan presided and Miss. K. Sarada, Lecturer in Tamil, Fatima College, delivered the address.

A garden party was conducted on 10th October '58. Mrs. Savarirayan distributed certificates to the winners of the Independence Day Sports.

At a meeting on 5th November 58, Dr. M. S. Vairana Pillai of Thiagarajar College presided and Sri R. Manickam of the Madura Bar addressed the gathering.

Pongal Festival, the premier festival of Tamilagam, was celebrated on the 28th of January 59, Mr. Moses P. uniah of our Tamil Faculty presided and Mr. Ramasamy,

Sub Editor of "Famil Nad" gave a thought provoking speech. Earlier Mr. Muthusamy of the IV class welcomed the guests.

The Hall Day was celebrated on 7th February 59. Principal Savarirayan, once again presided. Dr S. Kameswaran of the Madurai Medical College gave a short but sweet talk. Mrs Kameswaran distributed the prizes.

K. SUBBARAJ,
General Secretary.

வாலசு விடுதி ஆண்டறிக்கை.

இவ்வாண்டுத் துவக்கத்திலிருந்தே. திரு. ஆர்தர் ஏரிசு (Mr. Arthur J Harris) விடுதித் கண்காணிப்பாளராகவும், திரு இயேசுதாசன் துணைக்கண்காணிப்பாளராகவும் செயலாற்றி வருகின்றனர். கண்காணிப்பாளர்கள் இருவரும் மனமுவந்து, விடுதிவிழாக்கள் அனைத்திலும் பங்குகொண்டு பணியாற்றினர்.

செயற்குழு

திரு. ச. கிருட்டிணன்	}	உள் விளையாட்டுக்கள்
திரு மு காரிசாசன்		
திரு சீ குணசேகரன்	}	வெளி விளையாட்டுக்கள்
திரு பொ முத்துராமலிங்கம்		
திரு அற்புதநாதன்	}	விடுதிச் செய்தித் தாட்கள், துப்புராவு தூய்மை
திரு இர மனோகரன்		

திரு மு. சிவசண்முகம் விடுதிப் பொதுச்செயலாளராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார்.

விடுதித் துவக்கவிழாவினை, ஸ்லோரி முதல்வர் திரு சுவிராயன் துவக்கிவைத்தார் திரு. திருமலை முத்தச்சாயி இவ்விழாவில் சொற்பெருக்காற்றினார்.

வாலசு விடுதி (இன்றைய) மாணவர்களின், எண்ணிக்கை 119 புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளது.

திங்களூக் கொழுமுறை தேநீர் விருந்து நடைபெற்றது. முதல் தேநீர் விருந்தில் திரு பரமசிவம் (தமிழ் விரிவுரையாளர், அமெரிக்கன் கல்லூரி) தலைமை தாங்க திருமதி, ப. சீவானந்தம் (பயிழ்த்துறைத் தலைவி, பாத்திமாக் ஸ்லோரி) சொற்பொழிவாற்றினார்.

வாலசு விடுதியின் ஆண்டுவிழா சனவரித்திங்கள் 24ஆம்நாள் (1959) நடந்தேறியது இவ்விழாவிற்கு திரு சீனிவாசன் (வழக்கறிஞர் மதுரை) தலைமை தாங்கினார். திரு. இளங்கோவன் இவ்விழாவிற்கு கலந்துகொண்டு சிறந்ததொரு சொற்பொழிவு அளித்தார்.

நாங்கள் முதன்முதலாக, விடுதி ஆண்டறிக்கையை தமிழில் அளிக்கும் பேறு பெற்றமை குறித்து உள்ளத்தே உவகையும், பூரிப்பும், புளகாங்கிதமும் கொள்கிறோம்.

மு. சிவசண்முகம்,
விடுதிப்பொதுச்செயலாளர்.

சமூகப்பணிக் கழகம்.

தலைவர்:

துணைத்தலைவர்:

கிராமப்பணியாளர்கள்:

பொதுச்செயலாளர்:

உதவிச்செயலாளர்:

சார்பாளர்கள்:

திரு. மல்லிகார்ஜுனன், M.A.,

திரு. S. சுந்தரமூர்த்தி, M.A.,

திரு. B. குணராஜ், M.A., A.M.,

திரு. T. V. கோபாலசிடுஷ்ணன், M.A.,

திரு. K. இராசாசங்கர்

திரு. T. R. பார்பையன்

திரு. M. சுந்தரராசு

திரு. K. சங்கர்

திரு. P. பெருமாள்

திரு. V. இராசு

கடந்த ஆண்டு 7-8-1958 ஆம் நாள் நம் கல்லூரி முதல்வர் உயர்திரு. S. J. சுவிராயன் M.A., அவர்களால் 320 மாணவ உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இக்கழகம் மானகிரி கிராமத்தில் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. அதுசமயம் பல கல்லூரி ஆசிரியர்ப்பெரும்களும் கலந்து கொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

சமூகப்பணி:— கழகத்தில் பணிபுரியும் ஒரு சிறு குழுவினர் (Boys' Club) தினந்தோறும் மானகிரிக்குச் சென்று, கிராமப்பயனர்களுக்கு பலவகையான விளையாட்டுக்களை கற்றுக்கொடுத்தும் அவர்கள் விளையாடக்கருவிகள் கொடுத்தும் தொண்டு செய்தனர்.

கழகத்தில் இரவு வகுப்பு (Night School) நடத்தும் குழுவினர் தினந்தோறும் இரவில் மானகிரிக்குச் சென்று அக்கிராம மக்களுக்கு எழுத்தறிவித்தனர்.

கழகத்தின் மற்றொரு குழுவான சுகாதாரக் குழுவைச் சேர்ந்த 60 மாணவர்கள் வாரந்தோறும் சனிகிழமை மானகிரிக்குச் சென்று அமமகளுக்குச் சுகாதாரம் பற்றி தெரிவித்து அதை அவர்கள் மத்தியில் நடைமுறையிலும் செய்துகாட்டி, கிராமமக்களை அவர்கள் சுற்றுப்புறத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளத் தூண்டினர்.

நம் கழகத்தின் 50 மாணவ உறுப்பினர்கள் மதுரை நகரில் நடந்த காந்திய சர்வோதயக் கருத்தரங்கில் முக்கியமான பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். மற்றும் 25 மாணவ உறுப்பினர்கள் மாதந்தோறும் நம் கல்லூரியிலும் காந்தியத்தத்துவத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்தனர்.

நம் கல்லூரியில் புதிதாகக் கட்டப்படும் கலை அரங்கிற்கு நம் கழக உறுப்பினர்கள் அனைவரும் விருப்பத்துடன் கட்டடவேலைகளில் பங்கெடுத்துக்கொண்டனர்.

மதுரையில் நடந்த தெப்பத்திருநாளன்று நம் கழகத்தைச் சேர்ந்த 100 மாணவர்கள் ஊர்க்காவலர்களுக்கு உதவியாக இத்தகை இங்கே சூறிகவேண்டியது அவசியமானது ஆகும் சாலைபாதுகாப்பு வாரவிழா, தீயணைப்பு வாரவிழா இவற்றிலும் மாணவர்கள் பங்கு கொண்டனர்.

நம் கழகத்தைச் சேர்ந்த 20 மாணவர்கள் புல்வாக்கரை என்னும் கிராமத்தில் (பாரத சேவ சங்கத்தின் சார்பில்) நடந்த சமூகத்தொண்டு முகாமில் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். மேலும் 4 உறுப்பினர்கள் காரியர்பட்டியில் நடந்த கிராம ஆசிரியர்கள் பயிற்சி முகாமில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

மேலும் நம் கழகத்தைச் சேர்ந்த 6 உறுப்பினர்கள் மதுரைநகர் அரசினர் மருத்துவ மனையை மாதந்தோறும் பார்வையிட்டு நோயாளிகளை அன்புடன் விசாரித்து தேறுதல் கூறி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தினர்.

கூட்டங்கள்: 7-8-'58 அன்று நமது கல்லூரி முதல்வர் திரு. S. J. சுவரிராயன் M.A.. அவர்கள் கழகத்தைத் துவக்கிவைத்து ஆசிரியர். திருமதி வைரனபிள்ளை M.A., அவர்கள் கிராமத்தொண்டுபற்றி சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

15-8-'58 அன்று நம் பாரத மணித்திருநாடு அடிமைத்தனையை அறுத்தெறிந்த விடுதலை நாள் விழா மானகிரி கிராமத்தில் சீரும் சிறப்புமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. விழாவீன்போது நமது கல்லூரி துணைத்தலைவர் திரு. F. ஜேக்கப் M.A., அவர்கள் கொடியேற்றினார்.

13-1-'59 அன்று தமிழரின் தனிப்பெரும் விழாவான பொங்கல்விழா நம் கழகத்தின் சார்பாக மானகிரியில் கொண்டாடப்பட்டது. நம் கல்லூரி முதல்வர் தலைமை தாங்கினார். திரு. லோகன் R.C.O. சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

26-1-'59 அன்று குடியரசு நாள் மானகிரியில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

10-2-'59 அன்று கழகத்தின் இறுதிவிழா காந்தி நினைவு மண்டபத்தின் செயலாளர் திருமதி. அமிர்தா ராமசுப்பிரமணியம், B.A., L. L. B., அவர்கள், திரு. S. J. சுவரிராயன் M.A., அவர்கள் தலைமையின் கீழ் சொற்பொழிவாற்ற விழா இனிதே முடிவடைந்தது.

சேவையே இன்பம்.

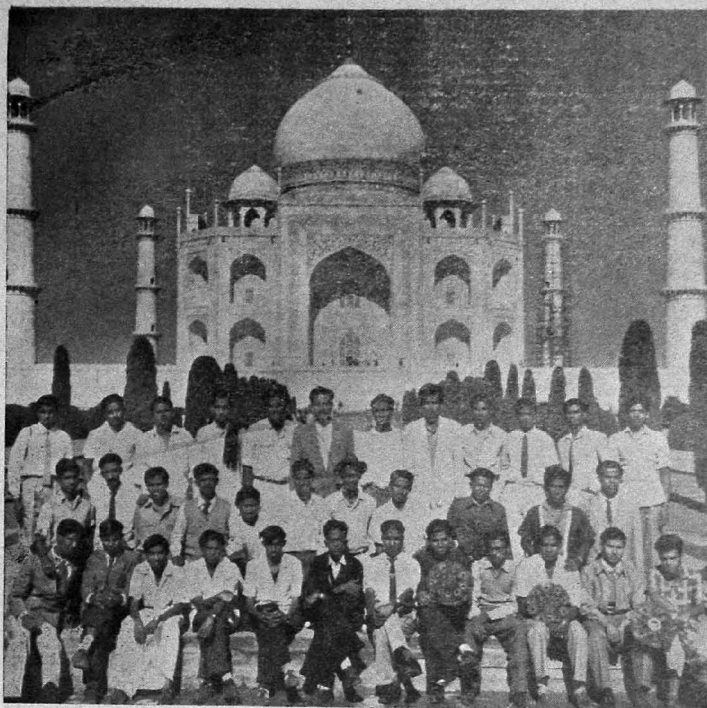
K. இராசசங்கர்,

பொதுச்செயலாளர்.

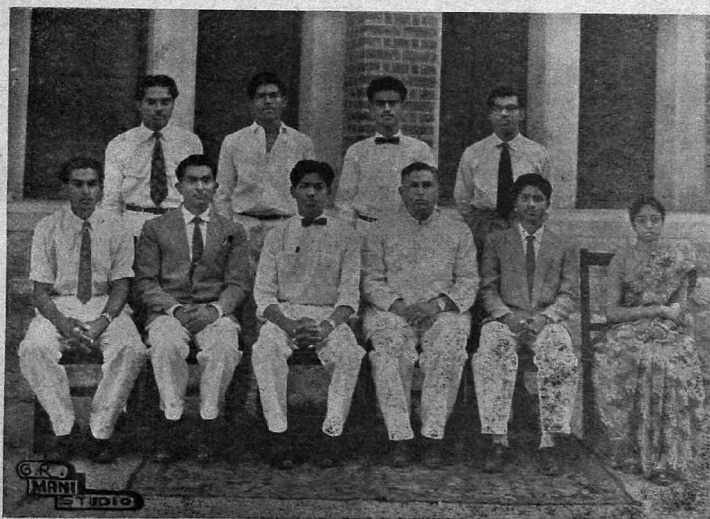
இந்த இலக்கிய மன்றம்

காப்பாளர்:	—	திரு. S. J. சுவரிராயன், எம். ஏ.,
தலைவர்:	—	திரு. P. வாஞ்சிநாதன், எம். ஏ.,
துணைத் தலைவர்:	—	திரு. V. A. தேவேந்திரன், எம். ஏ.,
செயலாளர்:	—	எஸ். சண்முகபாண்டியன், 4-வது பி. காம்.,
துணைச் செயலாளர்:	—	அப்துல்அஜீஸ்முசா, 4-வது பி. ஏ.,
சார்பாளர்கள்:	—	N. சீனிவாசன், 4-வது பி. காம்.,
	—	K. R. விட்டல்தாஸ், 4-வது பி. ஏ.,
	—	M. சம்பூர்ணாநந்தன், 2-வது பி. காம்.,
	—	M. A. பாலசுப்ரமணியன், 2-வது பி. எஸ்ஸி.,
	—	S. B. தியாகராஜன், 1-வது பி. காம்.,
	—	M. C. தர்மசிங், 1-வது பி. எஸ். எஸ்.,
	—	A. அலீமுகம்மது, புகழக வகுப்பு.

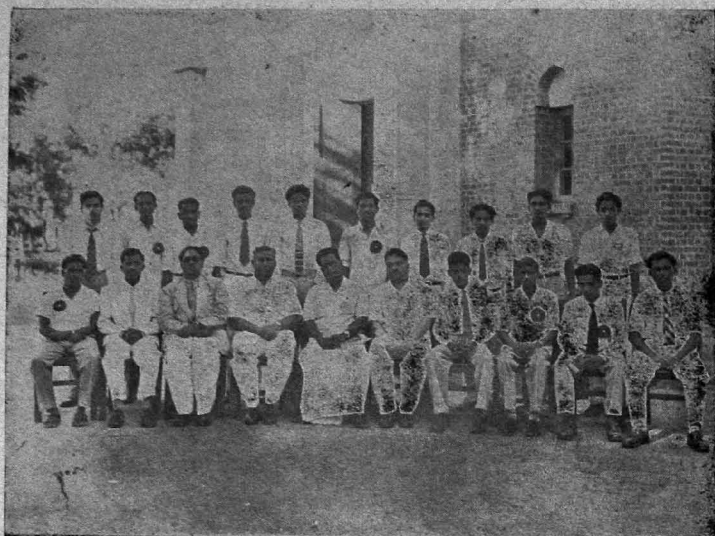
இம் மன்றத்தின் முதற்கூட்டம் 1958-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் ஆரம்பநாள் தடைபெற்றது. அக்காலே, டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, இந்தி விரிவுரைாளர் திரு.

Excursionists to North India led by Mr. Christopher Edison

Natural Science Association Cabinet

Humanities Association Cabinet

British Council Books Exhibition at our Library

California University Student Delegation

என். எஸ். சகுந்தலா தலைமை வகிக்க, திரு முகுல் அட்காரி என்பார் இயலுடன் இசையும் கலந்து மன்றத்தை மகிழ்விக்க, தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் தனி இடம் பெற்ற திரு. லீலாவதி அவர்கள் 'இலக்கியத்தில் மகளிர்' என்ற பொருள் பற்றி, உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் மிக்க தம் பேச்சால் மகளிர் தம் மாண்பதனை எடுத்தியம்பி விழாவினைப் பெருமைபடுத்தினர்.

இம் மன்றத்தின் சிறப்புக் கூட்டம் ஜனவரி மாதம் 22-ஆம் நாள் நடைபெற்றது. அவ்வமயம், இந்திய அரசியல் சட்டத்தை நிர்ணயித்த உறுப்பினர்களில் ஒருவரும், பெரும் அரசியல்வாதியுமான திரு. எஸ். கிருஷ்ணசாமி பாரதி எம். ஏ., பி. எஸ்., என்பவர் 'அரசியலில் மொழி நிலை' என்ற பொருள் பற்றிப் பேசினார்.

மன்றத்தின் இறுதி விழா, பேராசிரியர் ப. ஜோதிமுத்து தலைமையில் கல்லூரிப் பேரவையில் நடந்தது. அக்காலே, சிலப்பதிகார மாதவியை 'சிலம்புச் செல்வன்' யாக்கி பேச்சுச் செல்வம்பெற்ற திரு. சாரதா, பி. ஏ., (ஆனார்சு) அவர்களும், கலையுலகில் நிலையாக நின்றாலவும் கவிஞர்களும் 'கூப்பனும் மிட்டனும்' பற்றி இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் சிறந்து விளங்கும் திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணன் எம். ஏ., யும, இனிய முறையில் இந்தி இலக்கியம் சமைத்த 'கவி துளசிதாசர்' பற்றி சீரிய முறையில் திரு. சீனிவாசனும் சொற்பெருக்காற்றினர். மாணவர் தம் நலன் கருதி அனைத்தும் தமிழில் நடைபெற்றது.

இம்மன்றத்தின் தனிச் சிறப்பு என்னவெனில், இது தன்பாலுள்ள உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் இறுதி விழாவில் தேனீர் விருந்தளித்தது. எவ்வாண்டும் இராத மாணவர் கூட்டம் இவ்வாண்டு, இம்மன்றத்தின் முக்கூட்டங்களிலும் நிறைந்திருந்ததும், இறுதி விழா கல்லூரிப் பேரவையில் நடந்ததும், இம்மன்றத்தின் வரலாற்றிலே மறக்கமுடியா நிகழ்ச்சிகளாகும்.

என். சண்முகபாண்டியன், 4வது பி. எம்.,
செயலாளன்.

Annual Report 'B Coy.,' 7th Madras Bn. NCC.,

As a result of the reorganisation carried out and the scheme of expansion launched as part of the 2nd Five Year Plan the strength of the unit authorised for our College has been increased to two Officers and 105 cadets. We enrolled 65 fresh students to bring the strength to 105, the authorised strength.

The training commenced in the first week of July '58, Sub-Ayyub of the Engineers and CHM. Duriasamy of the Madras Regt. forming our training team of instructors.

The Company was inspected by Major R. C. Mathur, O. C. 7th Madras Bn. NCC., Madurai and Lt. Col. R. L. Anand G. I. Madras Mysore and Kerala Area.

A special cadre camp was conducted in Oct. '58 for all the Cadets 16 of our Cadets and Lt. Sundaramurthi attended the combined Social Service and Cadre Camp in May '58 held at Krishnagiri, Salem District. The annual camp was held at Trichy for two weeks from 27th Dec. to 9th Jan' 59. I am happy to mention that two of our

Cadets, Edwin Paul and Jayaraj Isaacs distinguished themselves as good sportsmen and secured points for our Bn. 20 of our 2nd year Cadets are appearing for 'B' Certificate examination and 2 for 'C' certificate this year.

Our Principal, Mr. S. J. Savarirayan, has always evinced a keen interest in the activities of the NCC and its progress. He has given us a new hall, though it requires some minor improvements. I take this opportunity to express gratitude to him for his advice and kind help. I am much indebted to Sub Ayyub, Chm. Duraisamy NCO's and Cadets for their unstinted loyalty and whole hearted co-operation throughout this year.

Last but not least let me take this opportunity to express my sincere gratitude to the Officers and Office staff of the 7th Madras Bn. NCC. Working as they do under severe handicaps they have tried very much to equip this Coy. well. To run the Cadre Camp efficiently they provided us with a large number of instructors. We are much indebted to them for the help so generously and kindly extended to us by the Battalion H. Q. and its able Officers.

Lt. S. SUNDARAMURTHI.

“ உ ள் ள் ளு ண ர் வு ”

மு. மோகன், இரண்டாம் பி. எஸ். எல். வகுப்பு (ரசாயனம்)

புதிதாக உருவாகியிருந்த எங்கள் கல்லூரியின் விடுதி அது. மற்ற விடுதிகளைப் போலச் சுவர்களில் எழுத்துக்கள் காணப்படவில்லை. கதவுகளும் சாளரங்களும் இன்னும் புது மெருகு அழியாமல் திகழ்ந்தன. புதுமுக வகுப்பை எட்டிவிட்ட எனக்கு இதுவே முதன் முதல் கிடைக்கப் போகும் விடுதி அனுபவம்! கல்லூரி திறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகவே என்னுடைய உடமைப் பொருள்களை எனக்கென்று கொடுக்கப்பட்ட அறையில் கொண்டு வந்து சேர்த்தேன். பெற்றோரைப் பிரிந்து கணவனுடன் முற்றிலும் புதியதொரு வாழ்க்கைக் கடலில் குதிக்கப்போகும் புது மணப் பெண்ணின் மன நிலையை ஒத்திருந்தது என் நிலை.

கல்லூரி திறக்கப்பட்டு விட்டது! பாடங்களும் தொடங்கி விட்டன! இந்த ஒரு வாரத்திற்குள் தான் எத்தனை மாறுதல்கள்! 'நட்பிற்கேற்ற நல்ல ஓரிடம் விடுதி' என்பதை நிரூபிப்பதே போல பலப்பல விதமான நண்பர்கள் எனக்கு ஏற்பட்டார்கள். வீராவில் ஒருமாத காலம் ஓடிவிட்டது. என் நடை உடை பாவனைகளிலும் எத்தனையோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன.

விடுதியின் காவலரை முதன் முதலில் நான் கண்டபோது அவர்மீது எனக்கு நல்ல மதிப்பே ஏற்பட்டது. எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பேசினார் அவர். ஆனால் விடுதியின் விதிகளுக்கு மாறாக யாரேனும் நடந்துவிட்டால் உடனே அவர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்க அவர் தயங்கவில்லை. பள்ளி நாட்களில் கூண்டிலிருந்து விடுபட்ட பறவையினைப் போன்று சுதந்திரமாகத் திரிந்த என்னை இவ்விதிகள் ஓரளவிற்குச் சிறைப் படுத்தின என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இரவெல்லாம் சுற்றியலைந்துவிட்டு முன்னைப்போல 8 மணிக்கு மேலாக விடுதிக்குள் நுழைவது என்பது நினைக்கவும் முடியாத செயல். மறுநாள் கல்லூரி விடுமுறையாக இருப்பின் முதல்நாள் சினிமாவிற்ருப் போகலாம். இவ்விதிகளுக்கும் மேலாக எவரேனும் இவைகளிற் சற்று பிறழ்ந்து விட்டால் அவர்களைக் கடுமையாக எச்சரிக்கின்ற விடுதியின் காவலர் மீது நான் வைத்திருந்த 'மதிப்பு' நாளாக நாளாக வெறுப்பாக மாறியது. எல்லா மாணவர்களும் என்னைப்போலவே தான் இருப்பார்கள் என்ற தவறான எண்ணமும் என்னுள் புகுந்து கொண்டது-

அன்றைய தினம் இரவு எட்டு மணி இருக்கும். பாதி மாணவர்கள் சினிமாவிற்ருச் சென்று விட்டார்கள். இன்னும் சிலர் வெளியே சென்று விட்டனர். விடுதியின் கலகலப்புக்குள் நியிருந்தது. இத்தனை நாட்களும் என்மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரம் முழுமையும் அன்று தீர்த்துவிட வேண்டும் என்று துடிதுடித்தேன் நான். 'பென்சில்' ஒன்றைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு விடுதியின் முன் கதவருகில் வந்து நின்றேன். நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. கை கால்களும் நடுங்கின. சுற்று முற்றும் ஒருகணம் நோக்கி விட்டு விடுதியின் முன் சுவரில் என் மனதில் கொந்தளித்தெழுந்த எண்ணங்களை எழுதுகோலால் வெளிக்கொணர்ந்து கிறுக்கினேன். பின்புறம் திடீரெனக் காலடி ஓசை கேட்கவே கையிலிருந்த எழுதுகோலைக் கீழே போட்டுவிட்டு, துடித்த நெஞ்சுடன் அறைக்கு விரைந்தேன். கதவை மூடிவிட்டு நூற்காலியின் மேல் அமர்ந்து கொண்ட எனக்கு அன்று முழுவதும் மனத்துடிப்பு அடங்கவேயில்லை. மனதில் மட்டும்

ஒரே ஒரு கேள்வி. “பின்னால் வந்தது யாராக இருக்கும்?”. உடனே சரீரென் உடலில் ஒரு வலி. “ஐயோ! நான் எழுதிவிட்டதை யாரேனும் அறிந்து விட்டால்

மறுநாள் காலையில் நான் எதிர்பார்த்தபடி எதுவும் நடக்க வில்லை. இன்னும் என் மனம் தனது பழைய நிலையை அடையவில்லை. எல்லா மாணவர்களும் நான் எழுதியதைக் கூடிக் கூடிக் பார்த்து விட்டுத் தங்களுக்குள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பக்கமே நான் செல்லவில்லை. எவரையும் நிமிர்ந்து நோக்க எனக்குத் துணிவில்லை. “குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறு குறுக்கும்” என்பார்களே. அது உண்மை தானே!

மதியம், சுவரில் எழுதியவற்றை அழித்து விட்டார்கள். “அப்பாடா! இனிமேல் கவலைவிட்டது” என்று நிபமதியுற்றேன் நான். ஆனால் யாரும் எதிர்பாராத விதமாக மூன்று மணிகளுக்கல்லூரித் தலைவர் எங்கள் விடுதிக்கு வந்ததைக் கண்ணுற்ற போது எல்லோருக்கும் சற்று அதர்ச்சியாக இருந்தது.

எங்கள் எல்லோரையும் பெறு அறையில் கூடும்படி சொன்னார் அவர். அப்படியே செய்தோம். கல்லூரித் தலைவரின் மீது என்றும் எனக்கு அன்பும் பயமும் கலந்த மதிப்பு உண்டு. அவருடைய இனிமை தவறும் முகமும் செயலுமே இதற்குக் காரணம். ஆனால் அன்று அவருடைய முகத்தில் கடுமை குடிக்கொண்டிருந்தது. என்னையும் நியாமல் என் மனம் மிகவேகமாகப் படபடத்தது.

கல்லூரித் தலைவர் பொது அறைக்குள் நுகழ்ந்தவுடனேயே அங்கு நல்ல அமைதி நிலவியது. ஒருமுறை எல்லோரையும் நோக்கி விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார். “அன்பார்ந்த மாணவர்களே! உங்களை நான் நன்றாக அறிவேன். (இலேசாகப் புன்முறுவல்). இக்கல்லூரியில் எனக்கு எத்தனையோ விதமான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இன்று ஏற்பட்டிருப்பதோ முற்றிலும் புதிது. நான் உங்கள் எல்லோரையும் இங்கு எதற்காகக் கூட்சொன்னேன் என்பது அநேகமாக உங்களில் எல்லோருக்கும், நிச்சயமாக ஒருவருக்குத் தெரிந்திருக்கும் (எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது) நான் அதிக நேரம் பேச விரும்பவில்லை - அது எப்பொழுதுமே என்னுடைய வழக்கமுங்கூட. இங்குள்ள உங்கள் எல்லோரையும் நான் மாணவர்களென்று மதிக்க வேண்டுமானால் - இப்புதிய விடுதியின் பெயர் கெடாமல் இருக்கவேண்டுமானால் (முன்னால் இருந்த மேஜையின்மீது ஒங்கிக் குத்தினார் அவர்) நேற்றுச் சுவரில் கிறுக்கிய மாணவர் உடனே வந்து குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்க இன்னும் திரண்டு நாட்கள் தவணை தருகிறேன் அப்படியும் ஒப்புக் கொள்ளாவிடின், இந்த விடுதியில் நடைபெறும் எவ்வித நிகழ்ச்சிகளிலும் இனி நான் பங்குகொள்ள மாட்டேன்” என்று கூறி வேகமாக வெளியேறி விட்டார் அவர். எல்லா மாணவர்களும் சென்றிறகு தலையைக் கவிழ்த்தவாறே அறைக்கு வந்தேன். “என்ன லார! உடல் நலம் சரியில்லையா? இரண்டு நாட்களாக என்னவோ போல இருக்கின்றீர்களே!” என்று என் நண்பர்களின் சிலர் கேட்டதுகூட எனக்குப் பெருந்திகிலாக இருந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல என்னால் மனக் கொதிப்பைத் தாங்க முடியவில்லை. தனியாக வெளிக்கிளம்பினேன். “முன்பின் யோசிக்காது தவறிழைத்துவிட்டு. இப்படி அவதியுற வேண்டுமா?” என்ற காலங்கடந்த நினைவும் எனக்கேற்பட்டது.

நான்கு மணிக் கு வெளியே சென்ற நான் ஏழு மணிக்கே அறைக்குத் திரும்பினேன். என் அறையில் எல்லா மாணவர்களும் கூடி ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததைக் கண்டதும் என் உயிரே சென்றுவிட்டார் போலிருந்தது. உள்ளே விரைந்தேன். நான் கண்டது என்ன?

என்னுடைய அறையிலேயே உடன்வதியும் ‘ராமன்’ அறையின் மூலையில் சோகமே உருவாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். எல்லா மாணவர்களும் அவனைத் துளைத்தெடுத்துப் பல கேள்விகளைத் தொடுத்தார்கள்; எதற்கும் விடையளிக்காமல் ஊமைபோல அமர்ந்திருந்தான் அவன். என்னையும் அறியாமல் என் கண்காரிண்டும் கலங்கின. கூடியிருந்த மாணவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எல்லோரும் அருள கூர்ந்து-ஆர்ப்பாட்டமின்றி வெளியே செல்லுங்கள். என்னுடைய அறை நன்பனிடம் நானே அனைத்தையும் கேட்கிறேன்” என்று கூறி அவர்களை அனுப்பினேன். பின் ராமனை நோக்கி “என்ன சங்கதி” என்று கேட்டேன்.

தாவிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டு கதறியே விட்டான் அவன். இப்படி ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல நிகழ்ச்சிகள் என் மனதை அலைக்கழிக்க வேண்டுமா? என் கண்களிலும் நீர் சுரந்தது. ராமனை நான் நன்கறிவேன். கல்லூரியிலேயே அவன் மிகவும் ‘சாது’ என்று பெயர் பெற்றவன். என்னைத் தவிர வேறு எவருடனும் அதிகமாக அவன் பேச நான் கண்டதேயில்லை. அவனுடைய குரலும் மெல்லியதாகவே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஒருவனை ஏன் எல்லோரும் வதைக்க வேண்டுமா? ராமனை சுவரில் எழுதினொன்று எல்லோரும் கல்லூரித் தலைவரிடம் கூறப்போகிறார்களாம். என் நெஞ்சம் துடித்தது. என்னால் ஒருவனுடைய வாழ்வு கெடவேண்டுமா? அழிய வேண்டுமா? “தலைவரிடம் ஓடிச் சென்று குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்” என்று ஏதோ ஒரு உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. ஆனால் அதன் விளைவை எண்ணியபோது என் உடலே நடுங்கியது. பொங்கி எழுந்த மனப்புயலை எப்படியோ அடக்கினேன். இரவெல்லாம் பலவித எண்ணங்கள் - கனவுகள். உறக்கம் வர மறுத்தது. உடல் முழுமையும் வியர்வை நீர் பெருகியது.

மறுநாள் காலையில் என்னால் படுக்கையை விட்டு எழு முடியவில்லை. தலை கல்லெனக் கனத்தது உடல் அனலெனத் தகித்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல நான் எங்கிருக்கிறேன் என்ற உணர்வே என்னை விட்டு அகன்று விட்டது. பல நண்பர்கள் என் உடல் நலங்குறித்து விசாரிக்க வந்தனர். அவர்கள் அறிவார்களா? ஏன்? உலகமே அறியாதே! எவன் எளிமையாகவும் எல்லோருக்கும் நல்லவனாகவும் பண்புள்ளவனாகவும் நடக்கிறானோ அவனைப் பார்த்து உலகம் எள்ளி நகையாடுகின்றது. தனது அக்கிரமச் செயல்களை வெளிப்பூச்சால் மறைப்பவர்களை அது போற்றுகின்றது. அறிஞர் ஒருவர் கூறியிருக்கின்றார், “விஞ்ஞானம் வளர்ந்து விட்ட இக்காலத்தில் எத்தனையோ கருவிகளைக் காண முடிகின்றது. ஆனால் மனதில் ஓடும் எண்ணங்களைக் கண்டறிவதற்கு ஒரு கருவியும் இல்லை” என்று. அஃது இப்பொழுது என் நினைவில் எழுந்தது. அப்படி ஒரு கருவி இருக்குமாகில் என்றைக்கோ என் சுய உருவம் வெளியுலகிற்குத் தெரிந்திருக்குமே. உலகிலுள்ள அத்தனை மக்களும் திருந்தி வாழ முடியுமே.

அடுத்தநாள் எனக்குச் சுரம் அதிகமாகி விட்டது. வேறு வழியறியாமல் எல்லோரும் கூறியதற்கு ஒப்பக் கல்லூரிக்கு ஒருமாதம் விடுமுறை விண்ணப்பத்தை எழுதியனுப்பிவிட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டேன் நான். அங்கே சென்றாலாவது மனது நிம்மதியடையும் என்ற சூருட்டு நம்பிக்கை எனக்கு.

என்னைக் கண்டதும் என் பெற்றோர்கள் திகிலடைந்து விட்டார்கள். “இப்படித் துரும்பென இளைத்து விட்டாயே! பார்க்கச் சகிக்கவில்லையே! ஏன்? சாப்பாடு ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா”? என்று கேட்டார்கள். அவர்களால் பார்க்கமுடியுமா என் மனதை? குடும்ப வைத்தியர் இரண்டு மருந்து எழுதிக்கொடுத்தும் நான்கு ஊசிகளை உடலிற்

செலுத்தியதுந்தான் மிச்சம். இப்பொழுது எனக்கு உடல் நோயா? அல்லவே! மன நோயல்லவா? பின் இதை ஏன் அவர்கள் உணரவில்லை? ஏன் உணரவில்லை? இம்மாதிரி நினைவுச்சுழலிகப்பட்டு மீள வழியின்றித் துடித்தேன். நான் அப்போது அனுபவித்த கொடுமைகளை யார் அனுபவிப்பார்கள்? உணவிலேயே நாட்டமில்லை. தண்ணீரைக் கூட மன நிறைவோடு அருந்தமுடியவில்லை.

“பாலுங் கசந்ததடி — சகியே
படுக்கை தொந்ததடி
கோலக்கிளிமொழியும் — செவியில்
குத்தலெடுத்ததடி
நாலு வசித்தியரும் இனிமேல்
நம்புதற்கில்லை யென்றார்
பாலத்துச் சோசியனும் — கிரகம்
படுத்துடென்று விட்டான் ”

என்று பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி பாடியதும் என்னளவில் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவே தோன்றியது.

எங்கு நோக்கினாலும் ராமனுடைய கள்ளங் கபடமற்ற முகமே என் கண்முன் வந்தது நின்றது. அவன் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் அருவியென வீழ்கின்றது. அவன் உடற்கள் முணுமுணுக்கின்றன. “ ஐயோ! நண்பன் என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னை நரகத்தில் தள்ளி விட்டாயே! என் வாழ்வைப் பாழாக்கிவிட்டாயே! பாழாக்கிவிட்டாயே! ”

சம்மட்டி கொண்டு யாரோ என் தலையில் அடிப்பதைப்போலிருந்தது. வீரென்று அலறினேன். “ இல்லை ராமா! இல்லை! உன் வாழ்வைப் பாழாக்க மாட்டேன், நிச்சயம் ஆக்க மாட்டேன். நான்தான் தவறு செய்துவிட்டேன் ” என்று கத்தினேன். படுக்கையிலிருந்து சட்டென எழுந்து அமர்ந்தேன். வியர்வையால் படுக்கை முழுவதும் தெப்பமென ஆகியிருந்தது. என்னைச் சுற்றிக் கவலையே உருவாக எனது பெற்றோர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் எங்கள் வைத்தியர்! என் தாயார் அழுதுகொண்டே “ டாக்டர்! ..இவனுக்கு என்னவென்று இன்னும் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? தினமும் இப்படியே அலறுகின்றானே! தூக்கத்திலுங்கூட இதே பிதற்றல்தான் ” என்றார்.

“ இனிமேல் என் மருந்து பயன்படாதம்மா! உங்கள் மகனுக்கு உடல் நோயல்ல, மன நோய்! அதைத் தீர்க்க வழியைப் பாருங்கள் ” என்று கூறிவிட்டு அவர் சென்றார். அவர் சென்ற திக்கை நோக்கிய வாரே இலைசாக நகைத்தேன் நான், “வைத்தியரே! இதைக் கண்டு பிடிக்க உங்களுக்கு ஒன்றரை மாதமாகியதா?” என்று.

“ மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறாயே, ஏதாவது கொண்டு வரட்டுமா?” என்று என் தாயார் வினவினார்.

என் மனதில் பொங்கிய நினைவு அலைகளும் என் தாயாரின் கனிவான அன்பும் என் கண்களிலிருந்து அருவியென நீரைக் கொட்டச் செய்தன. படுக்கையிலிருந்து தாவித் தாயாரைக் கட்டிக்கொண்டு அலறினேன். “ அம்மா! நான் மாபெருந்தவறென்றை இழைத்து விட்டேன். அதை எவ்வாறும் மன்னிக்க முடியாது, என் மனதைத் தவிர அடுத்த தடவை நான் கல்லூரிக்குச் சென்றதும் முதல் வேலையாக என் குற்றத்தை நான்

ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறேனம்மா! ஒருவனுடைய வாழ்க்கையை நான் கெடுக்க மாட்டேன். இது நிச்சயம்!”

என்ன ஆச்சர்யம்! இத்தனை நாட்களும் படுக்கையோடு ஒன்றியிருந்த என்னால் இப்பொழுது எழுந்து நிற்கவும் முடிகின்றதே! கல்லாக இருந்த தலைவலி ஒரு தொடியில் நீங்கிவிட்டதே! ஐத்தனை நாட்களாக என்னைச் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கிய மனம் என்பதே இப்பொழுது இருக்கிறதா என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதே. இதற்குத்தான் “உள்ளுணர்வு” என்று பெயரா? ஒருவன் தனது குற்றத்தைத் தானே உணர்ந்து திருந்தி விட்டால் சின் அங்குக்கு எக்குறையும் இல்லையா? “ஆம், ஆம்” என்று என்னுள் ஏதோ ஒன்று எதிரொலித்தது.

காலாண்டுத் தேர்வின் விடுமுறைக்குப் பிறகு துடிக்கும் உள்ளத்தோடு என் விடுதியின் அறைக்கு விரைந்தேன். என்னுடைய இன்னொரு அறை நண்பன் தனது பொருட்களைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தான். அங்கே ராமன் இல்லை. எனக்குச் சுரீரென்றது. நண்பனிடம் மெதுவாக “ராமன் இன்னும் ஊரிலிருந்து வரவில்லையா? அவனைக் காணாமே” என்றேன். என்னுடைய வினாவில் பயம், இரக்கம், சந்தேகம், துடிப்பு அனைத்தும் ஒரே சமயத்தில் கலந்திருந்தன.

“அடேடே! உனக்குத் தெரியாதா, சங்கதி? நீ ஊருக்குச் சென்ற மறுநாளே அவனைக் கல்லூரியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள்” என்று நண்பன் கூறியபோது ஆயிரம் ஊசிகள் என் மென்சைத் துளைத்தெடுப்பது போல இருந்தது.

“ஏன்” என்று கேட்டேன் தன்னுணர்வற்று.

“அதுதான் தெரிந்ததாயிற்றே. பையன்கள் எல்லோரும் காவலரிடமும் - கல்லூரித் தலைவரிடமும் இவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டார்கள். கல்லூரித் தலைவர் ‘பத்து ரூபாய் அபராதம் போடலாம்’ என்றார். ஆனால் காவலர் தான் ஒற்றைக்காலில் நின்று அவனைக் கல்லூரியை விட்டே.....”

அவன் மேலே கூறிய எதுவும் என் செவிகளுக்கு எட்டவில்லை. “ஐயோ! ராமா!” என்று அலறிக்கொண்டே விடுதிக்காவலரின் இல்லத்திற்கு ஓடினேன். அவர் காலில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று என்னுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் துடித்தது.

ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு சிந்தனை வசப்பட்டிருந்த விடுதிக்காவலரின் கால்களில் வெட்டுண்ட மரபபோல் வீழ்ந்தேன். “ஸார்! ஸார்!” என்றேன் மேலே பேச இயலவில்லை. எங்கிருக்கிறோம் என்ன செய்கிறோம் என்ற உணர்வே அந்த ஒரு கணம் என்னை விட்டு நீங்கியது.

எதிர்பாராத என்னுடைய செயலினால் ஒரு கணம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகிய காவலர் பின் தமது இரு கைகளிலும் என்னை அன்பும் ஆதரவும் பொங்கத் தூக்கினார். “செலவம்! நீ இங்கு எதற்காக வந்துள்ளாய் என்று என்னால் ஊக்க முடிகின்றது. எதற்கும் நீயே வந்த காரியத்தைக் கூறு.” என்றார்.

இத்தனை நாட்களும் எதைக்கூறப் பயந்தேனோ அதை இப்போது தைரியமாகக் கூறினேன். “ஸார்! நான்தான் உங்களைப்பற்றித் தாமதமாக விடுதியின் சுவரில் எழுதினேன்” என்றேன். எந்தத் தண்டனையை அவர் கொடுத்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள

நான் தயாராக இருந்தேன். நான் கூறியதைக் கேட்டு அவர் திடைப்படைவார் என்று நினைந்த எனக்கு அவர் இலேசாக நகைத்ததைக் கண்டதும் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"அதை நான் நன்றாக அறிவேன் செல்வம்! என்றார் அவர். அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சியாக அனுபவித்த நான் இறையும் அப்படித்தானே சொல்லவேண்டும்!

"என்ன ...! நீங்கள் அறிவீர்களா?" என்றேன்.

"நன்கு அறிவேன். செல்வம்! அன்றைக்கு நான் வரும்போது நீ எழுதுகோலைக் கீழே எறிந்துவிட்டு அறைக்கு ஓடினாயே! அதையும், நான் அறிவேன்."

"அப்படியானால் உடனே என்னை ஏன் தண்டித்திருக்கக் கூடாது?" என்ற பலமான கேள்வி என் மனத்துள் எழுந்தது. அதைக் கேட்குமுன் அவராகவே என்னை நோக்கி,

"நீ இப்பொழுது என்ன நினைக்கிறாய் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். கல்லூரித்தலைவர் கூறியதைப்போல இரண்டு நாட்களில் நீ குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்காவிடில் ஒருவேளை உன்னை நான் தண்டித்திருப்பேன். நான் எதிர்பாராதபடி ராமனை எல்லோரும் கொண்டு வந்து என் முன் நிறுத்தி 'ஸார்! இவனால் எங்கள் பெயரே கெட்டு விட்டது. இவனைக் கல்லூரியை விட்டே நீக்கினால் தான் நாங்கள் பொறுப்போம்', என்றார்கள்"

"நிச்சயமாக இருக்காது. தங்கனோடு உடன் பயில்கின்ற ஒரு மாணவனை எல்லோரும் அப்படிக்காட்டிக்கொடுப்பார்களா?" என்றேன்.

"நான் பொய் சொல்லவில்லை, செல்வம்! உண்மையில் நடந்தவற்றையே சொல்கிறேன். விடுதி மாணவர்களுக்கென்றே ஒரு தனி இயல்புண்டு. நல்ல செயலென்றாலும் அபர்கள் ஒன்றுகூடுகின்றார்கள். கெட்ட செயலென்றாலும் ஒன்றுகூடுகின்றார்கள் கல்லூரித்தலைவர், அன்று, "குற்றத்தை யாரேனும் ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் உங்கள் விடுதியின் எந்திகழ்ச்சிகளிலும் நான் பங்கு கொள்ளமாட்டேன்" என்று கூறிய பிறகு மாணவர்கள் வேறு ஏதைச் செய்வார்கள்? அப்பாவி ராமன் அகப்பட்டுக்கொண்டான்" என்றார். குரலில் திடீரெனத் துக்கத்தின் சாயல் வெளிப்பட்டது.

"பையன்களுக்காகப் பயந்துகொண்டா அவனைக் கல்லூரியை விட்டு நீக்கினீர்கள்? என்னைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவேண்டியது தானே" என்றேன் நான் மனதில் திரும்பவும் என்னைக் குழம்புகள்!

"நீ அறியமாட்டாய் செல்வம்! ராமன் என்னுடைய அண்ணன் மகன் (திக்கத்துப்போனேன் நான்) இதை நீ அறியாதது எனக்கு ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. ஆனால் விடுதியிலுள்ள சில மாணவர்களுக்கு இது தெரியும் உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்க எனக்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது? அப்படியே காட்டிக்கொடுத்தாலும் மாணவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள். "இதெல்லாம் அறியாய் அண்ணன் மகனென்றால் தவறிழைக்கக்கூடாதா? நல்ல மாணவன் ஒருவனது பெயரைக் கெடுக்கிறீர்களே!" என்று கூச்சலிடுவார்கள். அதையும் நான் மீறிவிட்டால் உடனே ஸ்ற்றரைக் செய்ய ஆரம்பிப்பீர்கள். வீதி முழுமையும் என் பெயர் தான் அடிபடும். அதையெல்லாம் என்னுடைய ஒரே செயலினால் தடுத்துவிட்டேன். பையன்களுடைய விருப்பப்படியே அவனைக் கல்லூரியை விட்டே நீக்கிவிட்டேன்."

இரு செவிகளையும் மூடிக்கொண்டேன். நான், 'ஐயோ! ராமன்! உன் வாழ்வை நான் தான் பாழாக்கினேன். நான் பாவி! பாவி!" என்று கதறினேன்.

அன்புடன் என் கண்ணீரைத் துடைத்தார் விடுதியின் காவலர். "இல்லை, செல்வம்! அவனுடைய வாழ்வு பாழாகிவிட்டவில்லை. இத்தகக் கல்லூரியை விட்டுத்தான் அவன் சென்று

விட்டான். நானே இதே ஊரில் அவனை வேறு கல்லூரியில் சேர்த்துவிட்டேன்” என்றார். ஒன்றும் பதில் கூறாது அவர் பேசுவதையே செவிமடுத்தேன்.

“செல்வம்! ... ராமனுக்கு நீதான் குற்றவாளி என்பதனைத் தெரியப்படுத்தினேன். அதற்கு அவன் என்ன பதில் கூறினான் தெரியுமா?”

“என்ன, ஸார், சொன்னான்? சொல்லுங்கள். என்ன சொன்னான்?” — துடிதுடித்தேன் நான் அவருடைய வாய்ச்சொற்களுக்காக.

“ஸார்! தயவு செய்து செல்வத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து விடாதீர்கள். அவனைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தன்னை மறந்து சிறிய தவறென்றைச் செய்துவிட்டான். மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றான்.

“ராமா! ...” என்று அலறினேன் நான். “இதோ வருகிறேன். உன் காலிலும் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.” ஆவேசத்துடன் வெளிக்கிளம்பவிருந்த என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினார் காவலர்.” “நீ மன்னிப்புக் கேட்பது பிறகு நடக்கட்டும். நான் சொல்வதை முதலில் கேள்,” என்றார்.

“நிச்சயம் கேட்கிறேன் ஸார்! உங்களுக்காக என் உயிரையே வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன்” என்றேன் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக.

“செல்வம்! உன்னை எப்பொழுது குற்றவாளி என்று கண்டேனோ அப்பொழுதே உன்னைத் தண்டித்திருந்தால் என்ன நடக்கும், தெரியுமா? இப்பொழுது எந்த மனம் உன்னை அலைக்கழிக்கின்றதோ அதுவே எரிமலையெனப் பொங்கியிருக்கும். ‘இவனுக்கு இவ்வளவு திமிரா? நான் எழுதியதைக் கண்டதால் தானே தண்டித்தான். இனி இவன் காணாதவாறு எத்தனை தவறுகள் செய்கிறேன், பார்?’ என்று மாவீரன் போலக் கிளம்பி யிருப்பாய். உண்மையா, இல்லையா?”

“உண்மைதான், ஸார்!” என்றேன் தலையைக் கவிழ்த்தவாறே. இவ்வளவு நேரத் திற்குப் பிறகு இப்பொழுதே எனக்கு இலேசாகச் சிரிப்பு வந்தது. “இவ்வளவு அருங் குணம் படைத்த காவலரை எவ்வளவு தப்பாக மதிப்பிட்டுவிட்டோம்!” என்று நானே என்னை நொந்துகொண்டேன். என்னை நோக்கி அவர், “செல்வம்! இனி உன் வாழ்வில் நீ மறந்தும் ஒரு தவறும் இழைக்கமாட்டாயல்லவா?” என்றார்.

“நிச்சயம் மாட்டேன், ஸார்! நிச்சயமாக” எவ்வளவு உறுதி என் குரலில்!

“இனிமேல் சற்றுங் கவலையில்லை. பிற்காலத்தில் நீ ஒரு உத்தமனாகவே விளங்குவாய். எவனையும் அவன் செய்யும் தப்புக்களுக்காக உடனே தண்டித்துவிட்டால் அவன் செய்யும் படிபுகள் பெறுகிக்கொண்டேதான் செல்லும். ஆனால் உன்னைப்போல — மனச் சாட்சியிருக்கும் வரை — ஒருவராவது அவதிப்படாலை போதும் பிறகு அவன் தன் வாழ்நாளிலேயே என்னைக்கும் தவறிழைக்கமாட்டான்” என்றார். எவ்வளவு அருமை யான — பொன்னெழுத்துக்களாற் பெரிக்கத் தகுந்த — உபதேசம்!

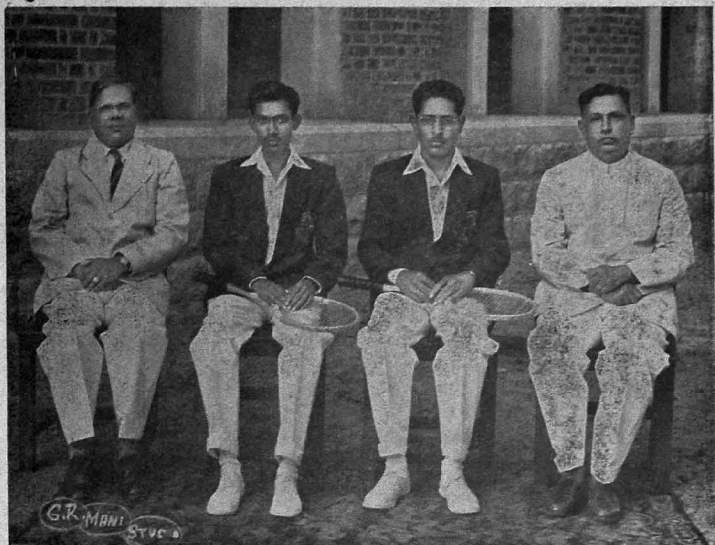
“ஸார், என் வாழ்வில் தாங்கள் புதிய ஒரு திருப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டீர்கள். உங்களை என்நென்றும் நான் மறக்கமாட்டேன்” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டக் கூறிய நான் அவரது இரு கரங்களையும் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டேன்.

(ஆங்கிலக் கதையொன்றின் அடிப்படையிலெழுந்து என் கற்பனையில் உருவாகிய நிகழ்ச்சிச் சித்திரம் இது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சம்பவங்களோ, இடங்களோ, பெயர்களோ, எல்லாம் கற்பனையே).

“ நிலவில் விளையும் விந்தை ”

அ. விண்ணென்ட் ஜெயக்குமார், அறிவியல் முதலாண்டு (கணிதம்).

1. கதிரவன பொலனுடன் மேலை வேலையில்¹
அதிவிரைந் தமிழந்திடக் கீழத் திக்கினில்
ரதி நிகர் தீதாழியர் தார கைகள்பின்
மதியணங் கெழுந்தனள் மணப்பெண் ணாகவே!
2. வெண்ணில வொளிவிழுந் தொளிரும் ஓடையொன்
றண்மையில் ஒலித்திட அதன்க ரைதனில்,
சென்பக மரக்கிளை யொன்றில் இரு குயில்
பெண்ணோடு ஆணுமாய்ப் பாடி யாடின.
3. நிலவதின் பிம்பமும் நீரில் வீழ்வதைக்
குலவிடும் குயிலினம் கண்டு நீரில், தாம்
உலவீட வந்தவோர் ஓடம் என்றென
மலர்திகழ் அருவியில் மகிழ்ந்து பாய்ந்தன.
4. குரலினில் அமுதுடைக் குயில்கள், வெள்ளியாய்
இரவினில் ஒளிர்ந்திடும் இந்தின் பிம்பத்தில்
உரசவும், விருப்புடன் விளக்கைத் தொட்டதால்
மருண்டிடும் மதலைபோல் மனம்பதைத்திட.,
5. அதிமருண் டுளமிருண் டலறி யோடுங்கால்
பது மழுந்² தடுத்திடித் தொடியக் குவளையின்
இதழிரண் டறுந்திட நறையுண் வண்டுகள்
மதிமருண் டிறகுருண் டலைந்து வீழ்ந்தன.
6. நெடுமுகில் வரைகளும் நீரை யொத்திட,
நடுவினிற் நிகழ்மதி நீரி லும்விழ,
உடுத்திரள்³ கயக் களை யொத்து மின்னிடக்
மடு⁴எங் குளதெனும் மயக்கம் தோன்றுமே!
7. உன்னரும் மீன்களை விண்ணிற் கண்டதாற்
பன்னரும் அயூக்கா றடைந்த கயலினம்,
புன்னையின் மலர்சில புனவில் வீழவே
யின்னொளி மீனைவ யெனம கிழ்ந்தன.
8. கொடும்பசி யுடையொரு ளீற்று விண்ணிவர்
உடுபதி⁵ தன்பசிக் குணவென் றெண்ணித்தன்
நெடுங்காம் உயர்த்தியும் அதைப்பெ ருததால்
கடுஞ்சினம் அடைந்தொரு பெரும ரத்தினைப்

Tennis Doubles Team
P. Devendran and Mohamed Hanifa
*Madras University Inter-Collegiate,
Madurai Divisional and Inter-Divisional Chmpions.*

Captains of the Various Clubs

Hockey Team
Madurai Divisional Winners

Volley Ball Team
Inter-Collegiate Madurai Divisional Winners

9. பிடித்ததை யொடித்திட அதிலு றைந்தபுள்
துடித்திற கடித்தொரு நறவுக் கூட்டினில்
இடித்ததை யுடைத்திட வெகுண்ட ஈக்களும்
கடித்ததை மடித்தன கொடுக்கொடித்திட!
10. நாமகள் உறைந்திடும் மரையின் நிறமுடைக்
கோமளச் சிறுபுற வொன்று தனதருந்
தாய் மகிழ்ந் தளித்திடும் இரையை மறுத்து அஞ்
சோமனை⁶ விருப்புடன் கேட்கத் தாய்ப்புரு,
11. ஈற்றினம் புறவதின் ஆவல் தீர்த்திடக்
காற்றினும் கடுகியே வானில் ஏறுங்கால்,
மேற்றிசை யிருந்தொரு மேகம் தோன்றியே
போற்றரும் மதினைப் போர்த்தி நின்றது.
12. விண்முகில் மதியினை விழுங்கி விட்டதென்
றெண்ணிம யங்கிய புறவு, ஓடையை
நண்ணிய ஆண் மரைக்⁷ கொம்பில், அதுவொரு
திண்ணிய மரக்கிளை யென்றமர்ந்ததே!
13. சந்திரன் அமுதெனும் ஒளியைப் பாரினிற்
சிந்துவ தாற்பல நலன் வினைவதோ
டந்தமி லாமலே வினைநதிடுஞ்சில
வித்தையை எணுந்தொறும் வியப்பு கும்-மே!

-
1. கடல் 2. தாமரையும் 3. விண்மீன் கூட்டம் 4. குளம்
5. சந்திரன் 6. சந்திரனை 7. ஆணமாளின்

“கவிஞரும் குடும்பக்கட்டுப்பாடும்”

(கு. செ. தங்கமுத்து, வாணிப இயல் இறுதி வகுப்பு)

தாமரைத் தடாகத்தில் பலமலர்கள். அவற்றில் பலர் கருத்தைத் தன்பால் ஈர்ப்பது உயர்ந்தோங்கி திற்கும் ஒரு தனி மலரே. ஆங்கிலக் கவிளின் வரிசையில் பலர் உண்டு. ஆனால் நாட்டின் நிலையையும் அன்றிருந்த மக்களின் மன நிலையையும், அதனைப் போக்கும் வழியையும் தம் கவிதைகள் மூலம் வடித்துக் கொடுத்து, இன்று மக்கள் மனதிலே, மக்கள் மன்றத்திலே தமக்கெனத் தளியிடம் தேடிக்கொண்ட கவிஞர் ஷெல்லியே ஆவார். நன்னாடாம் தென்னாட்டில் இன்று ‘கவிஞர்’ என்ற வரிசையில் பெயரளவில் பலர் உண்டு. ஆனால் இயற்கவி—நாட்டிற்கு நலம் விளைக்கும் கவி—புதுமைக் கவி—புதுவைக் கவி—புரட்சிக் கவி பாரதிதாசனே ஆவார். நாட்டின் நிலையறிந்து, மக்கள் நல் வாழ்வு சூதி. சமூகச் சாக்கடையான மூடப் பழக்கவழக்கங்களுக்கும், மதவாதிகளின் மறுப்புரைகளுக்கும் எதிர் தின்றுகொண்டு, இன்று உலகெங்கும் இன்றியமையாததெனக் கருதப்படும்

குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தின் அவசியத்தைத் தம் காவியத்தின் மூலம் காட்டிப் பெருமை நமது புரட்சிக்கவிஞரையே சேரும். ஓர் குடும்பத்தில் வறுமை நிலைமை—இல்லை, இன்று நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் வறுமையையும்—தம் காவியத்தின் மூலம் நம் மனக்கண்முன்பு படம் பிடித்துக்காட்டி, 'குடும்பக்கட்டுப்பாடு', எவ்வாறு இன்றியமை யாதது என ஒரு குடும்ப நிகழ்ச்சியின் வழி விளக்குகிறதைக் கேளுங்கள்.

மாலைப் பொழுது—மங்கள் விளக்கேற்றும் வேளை. இல்லத்தலைவன் திண்ணையில் ஒரு நற்செய்திக்காக ஆவலோடு உட்கார்ந்து உள்ளான். வேலைக்காரி வெளியில் வந்து அவனுக்குத் தித்திக்கும் செய்தி ஒன்று கூறுவதாகக் கூறுகிறான்.

"விளக்கு வைத்த நேரத்தில் என் வேலைக்காரி வெளிப்புறத்தில் திண்ணையிலே என்னிடத்தில் வந்து களிப்புடனே பிரசவந்தான் ஆய்விட்டதென்றான்!"

குழந்தையின் அழகை ஒலி அறையை நிரப்புகிறது. தன் அழகையால் மற்றவரைச் சிரிக்கவைக்கும் ஆற்றல் இவ்வுலகில் பிறக்கும் அக் குழந்தையினம் ஒன்றுக்குத்தானே உண்டு! இது முதற் குழந்தை. இவனுக்கோ உள்ளப்பூரிப்பு. உள்ளத்திலிருந்து பொங்கிவரும் மகிழ்ச்சியால், உடலும் உயிரும் அமுதத்தால் நிரப்பப் பெற்றதாக எண்ணுகிறான்.

"காதினிலே குழந்தையழும் இன்னொலியும் கேட்டேன்!
உளக்கலசம் வழிந்துவரும் சந்தோஷத்தாலே
உயிரெல்லாம் உடலெல்லாம் நனைந்துவிட்டேன்."

மூன்றாண்டுகள் இளந் தம்பதிகளிடையே உருண்டோடி மறைகின்றன. இந்த இளம் பிஞ்சு இவர்களின் இன்பத்தை இரட்டிப்பு ஆக்குகிறது. மனைவி மறு கர்ப்பமுறுகிறாள். கணவனோ ஆண் குழந்தைக்காக ஆவலோடு காத்துள்ளான்.

"வளர்த்துவரக் குழந்தைக்கு வயது மூன்றின்பின்
மனைவிதான் மற்றுமொரு கருப்பமுறலானான்
பெண் குழந்தை பிறந்ததினி ஆண குழந்தை ஒன்று
பிறக்குமா என்றிருந்தேன் அவ்வாறே பெற்றான்!"

பால்வாய்ப்பசுந்தமிழ் பயிற்றி, தாம் பெற்ற செல்வங்களைச் சிறப்புடன் வளர்த்து வருகின்றனர். நான்கு ஆண்டுகள் கழிகின்றன, மனைவி மற்றும் இரு செல்வங்களைப் பெற்றெடுக்கிறாள்.

"கண்ணழகும் முக அழகும் கண்டு நாட்கள்
கழிக்கையிலே மற்றொன்றும் பின்ஒன்றும் பெற்றான்!"

குடும்பத்தில் எண்ணிக்கை உயருகிறது. ஊதியமும் உயரவேண்டும். அங்குதானே மனிதனின் எண்ணத்திலிருந்து இயற்கை வேறுபடுகிறது. கணவனோ உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து விட்டான். மனைவியின் எழில் எங்கோ ஒடிவிட்டது, எலும்பும் தோலுமாகக் காட்சியளிக்கிறாள். மனைவியா தான் உண்ணாமல் குழந்தைகளைக் காத்து வருகிறாள். அவனுக்கோ உண்ண மனம் வருவதில்லை.

“எண்ணுமொரு நால்வரைம எண்ணியுழைத்திட்டேன்
எழில் மனைவி தன்னுடலில் முக்காலும் தேய்ந்தாள் !
உண்ணுவதை நானுண்ண மனம் வருவதில்லை;
உண்ணாமலே மனைவி பிள்ளைகளைக் காத்தாள் ”

அடுத்தவரும் நிலையோ சோகத்திற்குச் சோகம் ஊட்டுவதாக உள்ளது. அவனுக்கு வரும்படியை நினைத்தாலோ உள்ளம் வெடித்துவிடும்போல் உள்ளது. எண்ணாத எண்ணங்கள் வந்துபோகின்றன. பெற்றோர் தேடித்தந்த செல்வமோ, அல்லது அவனைத் தேடிவந்த செல்வமோ அணுவளவும் இல்லை. நோயுற்றாலோ இன்னும் தொல்லை. உழைத்தாலும் ஊதியம் கொடுப்பாரில்லை. அவன் செத்தால் பிள்ளைகளுக்குத் தான் திக்கில்லை. பசித்தவன் பழைய கணக்குப் பார்க்கிறான்.

“வரும்படியை நினைக்கையிலே உள்ளமெலாம் நோகும் !
வாராத நினைவெல்லாம் வந்து வந்து தோன்றும் !
துரும்பேனும் என்னிடத்தில் சொத்தில்லை, நோயால்
தொடர்பாகப் பத்துநாள் படுத்துவிட்டால் தொல்லை !
அரும்பாடு மிகப்படவும் ஆட்கூடியில்லை;
ஆர் தருவார் இந்நாளில் அத்தனைக்கும் கூலி?
இரும்பா நான் ? செத்துவிட்டால் என் பிள்ளைகட்கே
என்னகதி ? ஏன்பெற்றேன் ? என நினைக்கும் நாளில் ”

கணவனுக்குக் காதல் கசந்துவிட்டது. இல்லற இன்பம் இவ்வளவு விரைவில் கசந்துவிடும் என்று அவன் எண்ணியதில்லை. இரவு வேளை படுக்கையைத் தெருத் திண்ணைமேல் இட்டுப் படுத்து உறங்குகிறான். வீட்டினுள் குழந்தைகள் துயிலும் வேளை. மனைவிகோ உறக்கம் பிடிக்கவில்லை, அவள் உள்ளம் வேறு. திண்ணைக்கு வருகிறார் கணவனின் கால்களைத் தன் மென்கரத்தால் வருடுகிறார். ‘தெருவிலே பனி’ எனக் குறிப்பாகக் கூறுகிறார். அவனும் அறிந்து கொள்ளுகிறார்.

“ஒரு தினத்தில் பத்துமணி இரவிலே வீட்டில்
உணவருந்தி படுக்கையொடு தலையணையும் தூக்கி,
தெருத் திண்ணைமேல் இட்டேன் ! நித்திரையும் போனேன் !
சிறுவரெல்லாம் அறைவீட்டில் தூங்கியபின், என்றன்
அரு மனைவி என்னிடத்தில் மெதுவாக வந்தாள்,
‘அயர்ந்தீரோ’ என்றுரைத்தாள் ! மலர்க்கரத்தால் தொட்டாள் !
‘தெருவிலே பனி’ என்றாள் ‘ஆ’மென்று சொன்னேன்;
தெரிந்து கொண்டே அவள் உள்ளம்.”

அமுதைய் பொழிந்துகொண்டிருக்கும் நிலவொளி. அங்கு அமைதி ஆட்சி புரிகிறது. இருவரும் கணப்பொழுதில் களவுலகிற்குச் செல்லுகின்றனர். ஆங்கு, ஏள்மைக் கடலில் சாகத்துடிக்கும் கோடிக்கணக்கான குழந்தைகளைக் காண்கின்றனர். அவ்வேளையில் சீமான்கள் ஏறிவரும் ‘பணக் கப்பல்’ தெரிகிறது. வறுமையில் துடிக்கும் சிறுவர்களோ ஓடிச்சென்று கொஞ்சுகின்றனர், பணம் ஏள்மையைப் பார்க்கவில்லை.

“மனையாளும் நானுமாய் ஒரு நிமிஷநோம்
மவுனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தோம். வாய்த்ததொரு கனவு :

கனல் புரளும் ஏள்மையெனும் பெருங்கடலில். அந்தோ!
 கதியற்ற குழந்தைகளோர் கோடானு கோடி
 மனம் பதைக்கச் சர்க்காட்டை மருவுகின்றநேரம்
 வந்ததொரு பணம் என்ற கொடிபறக்கும் கப்பல்;
 இனத்தவரின் குழந்தைகளோ. 'ஓ! என்று கொஞ்ச,
 ஏறிவந்த சீமாண்கள் 'சி' என்று போனார்.
 கனவொழிய நனவுலகில் இறங்கிவந்தோம் நாங்கள்;
 'காதல்' எனும் கடல் முழுக்கை வெறுத்து விட்டோம் மெய்யாய்த்
 தினம் நாங்கள் படும்பாட்டை யாரறியக் கூடும்?
 சி! சி!! சி!!! இங்கினியும் காதல் ஒரு கோடா?'

இல்லத்துள் செல்கின்றனர். அங்கு இயற்கையை மீறமுடியவில்லை. இன்பக்
 கடலில் தடுக்கி விழுந்துவிடுகின்றனர்.

".....ஆனாலும் வீட்டுக்குள் சென்றோம்
 இன்பமெனும் காந்தந்தான் எமையிழுத்ததுண்டோ!
 தனியறையில் கண்ணொடுகண் சந்தித்த ஆங்கே
 தடுக்கி விழுந்தோம் காதல் வெள்ளத்தின் உள்ளே!"

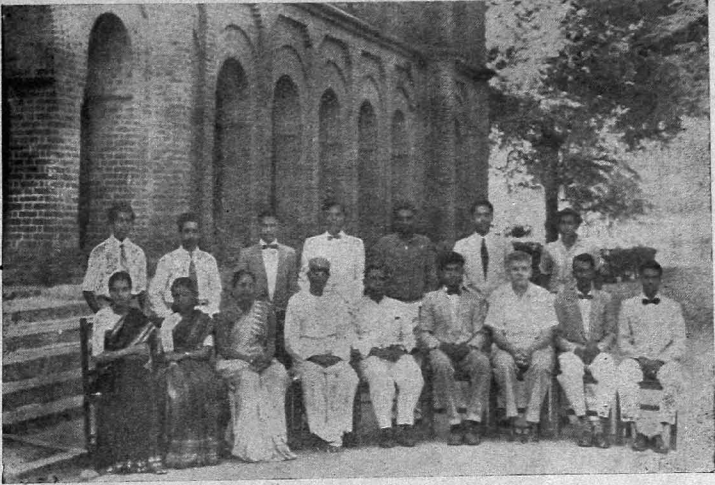
அடுத்துவரும் நிலையோ துயருககுத்துயர் ஊட்டுவதாக உள்ளது. மூத்த பெண்
 காய்ச்சலால் உடல் துடித்துக்கொண்டுள்ளாள், கணவனோ அதைப்பார்த்து மனம்
 துடிக்கான். கடன்காரர்கள் வந்து வற்புறுத்துகின்ற நேரம். இந்நிலையில், 'ஆண்டவன்
 அருளால்' மனைவிக்குக் குழந்தை பிறந்திருப்பதாக ஒரு கிழவி அவளிடம் கூறிச்செல்கிறார்.

"பத்து மாதம் செல்லப் பகற் போதில் ஓர்நாள்
 பட்ட கடன்காரர் வந்து படுததுகின்ற நேரம்,
 சித்தமெல்லாம் மூத்தபெண் சுரநோயை எண்ணித்
 திடுக்கிடுங்கால், ஒரு கிழவி என்னிடத்திலுந்து
 'முத்தரலம்மை வைத்த கிருபையினால் நல்ல
 முகூர்த்தத்தில் உன்மனைவி பிள்ளைபெற்றார்' என்றார்"

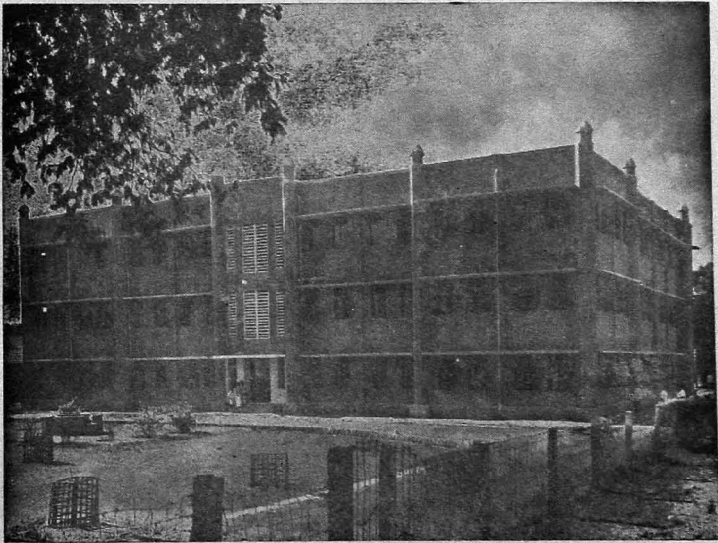
தொத்து நோய்க்கும், வறுமைக்கும், பணக்காரர் தொல்லைக்கும் இடையில், உயிர்
 அவர்களின் உடலிலே ஊசலாட, நடைப் பிணங்களுக்காக, எண்ணற்ற குழந்தைகள் இன்று
 நாட்டில் உலவுவதைக் காண்கிறோம். அதனை நமது புரட்சிக் கவிஞரும் காண்கிறார்.
 வறுமைக்குக் காரணங்களில் ஒன்று 'எண்ணற்ற மக்கட் பேறு' என்பதை உணருகிறார்.
 அளவுக்கு மேற்பட்ட மக்கட்பேறு எதற்கு? என வினாவுகிறார். அதனைப் போக்கும்
 வழியையும் கூறுகிறார்.

"காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக்
 கதவொன்று கண்டறிவோம். இதிலென்ன குற்றம்?
 சாதலுக்கோ பிள்ளை? தவிப்பதற்கோ பிள்ளை?
 சந்தான முறைதன்று: தவிர்க்கும் முறைதீதோ?"

இந்நிலையில் 'குடும்பக் கட்டுப்பாடு அவசியம்' என்பதை அறிவுறுத்துகிறார். ஒவ்
 வொரு ஆணும் பெண்ணும் கவிஞரிடமிருந்து பெறக்கூடிய அறிவுரைகளில் இதுவும்
 இன்றியமையாததொன்றாகும். இக்கருத்துக்குப் பல மறுப்புரைகள் எழுகின்றன. மக்கள்

Fine Arts Club Cabinet

Our Brand New Dudley Hall

Washburn Hall Cabinet

The College Choir

கடைத்தேறக் கூறும் நல்லறிவாளர்களின் நல்லுரைகளுக்கெல்லாம் மறுப்பா? முன்னிலை தெரியாதவர்களா? அல்லது தன்னிலையறியாதவர்களா? உணர்ச்சியற்றவர்களா? அவ்வாறு இருந்தால் “உணர்வுகொள் என்னருமைத் திருநாடே!” என்கிறார்.

“காதலுத்துக் கண்ணலுத்துக் கைகள் அலுத்துக்
கருத்தலுத்துப் போனோமே! கடைத்தேற மக்கள்
ஓதலுக் கெல்லாம் மறுப்பா? என்னருமை நாடே,
உணர்வுகொள் உள்ளத்தில் உடலுயிரில நீயே.”

இந்திய அரசியலார், இன்று மக்கள் மத்தியிலே குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தை ஊக்குவித்து வருகின்றனர். நமது புரட்சிக் கவிஞரின் களவு செயல்படுவதைக் காண்கிறோம். கொள்கையின் கொள்கலம், நேர்மையின் இருப்பிடம் பகுத்தறிவுப் பாசறையாம். நமது புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களின் வரிகளிலே, ஷெக்ஸ்பியன் கருத்தாளத்தையும், விற்றமனின் வேகத்தையும் காணலாம். அவர் பணி நமக்கும், நம் நாட்டுக்கும் இன்றியமையாததொன்றாகும். கவிஞரின் அரும்பணி — அன்புப்பணி — அறிவுப்பணி வளரட்டும்!

சாரதா என்ற பெண்

ஜே. வசந்தன் நான்காம் பி. ஏ.

டாக்டரின் கார் வாசலில் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டவுடன் சாரதா மாடியிலிருந்து ஓசைப்படாமல் இறங்கிவந்தாள். ஹாலில் வரதராஜன் அங்குமிங்கும் நடைபோட்டுக்கொண்டிருந்தார். அடுத்த அறையிலிருந்து வேசான முனங்கல் சப்தம் கேட்டது. சாரதா கீழே வருவதற்குள் லேடி டாக்டர், சுமதியின் அறைக்குள் போய்விட்டாள்.

“அப்பா” என்று மெதுவாகக் குரல் கொடுத்தான் சாரதா. வரதராஜன் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. அவர் மனமெல்லாம் பக்கத்து அறையில் படுத்திருந்த சுமதியையே சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. சுமதி மூத்த பெண் அல்லலா.

சாரதா வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள். “அடேயப்பா, சுமதியென்றால் எவ்வளவு அக்கரை, எவ்வளவு அனுசரணை!”

லேடி டாக்டர் வெளியே வந்தாள். வரதராஜன் அவளருகில் ஷீரைந்தார் அவன் ஏதோ சொன்னான். இதையெல்லாம் தூரத்திலிருந்தபடி கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் சாரதா. டாக்டர் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் வரதராஜனின் முகம் ஷீகாரமாக மாறியது. சாரதா சற்று அருகில் சென்றாள்.

“இனிமேல் ஒன்றுமே செய்யமுடியாதா” என்று கேட்டார் வரதராஜன்.

“இனி செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை” என்று பதிலளித்தான் டாக்டர். “குழந்தை இறப்பது நிச்சயம். தாயின் கதி சந்தேகம்தான்”

சாரதாவின் உள்ளம் துள்ளியது. ஆனால் மறுகணமே, “சே சே, அக்கா சாவதைக் கண்டு களிப்படைவதா! தூ! என்னை என்ன பேய் பிடித்திருக்கிறதோ”, என்று தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டாள்.

டாக்டர் போய்விட்டாள். அவள் எழுதிக்கொடுத்த மருந்தை வாங்கிவரப் புறப் பட்டார் வரதாஜன் சாரதா தூணில் சாய்ந்தபடி சிந்தனையில் முழுகினார். சுமதி என்றால் எவ்வளவு அக்கரை காட்டுகிறாள்! சாரதா மட்டும் இந்த நிலையிலிருந்திருந்தால் இப்படி உடம்பை அலட்டிக்கொள்வார்களா? ‘கழுதை தொலையட்டும்’ என்றிருக்கமாட்டார்களா!

சாரதா என்றால் எப்போதுமே வெறுப்புத்தானே அவர்களுக்கு. அப்பாவும் சரி. அம்மாவும் சரி, இரண்டுபேருமே சுமதிப் பிரியர்கள். அவர்கள் தான் அப்படியென்றால் அண்ணான் கூடவா சாரதாவை ஒதுக்கவேண்டும். அவனுக்கும் சுமதியைத்தான் பிடிக்கும்.

சுமதி அப்படி ஒன்றும் அழகு இல்லை. சரியான புத்தகப் பழு எஸ்.எஸ்.எல்.சியில் நிறைய மார்க் வாங்கிவிட்டாளாம், உடனே காலேஜுக்கு அனுப்பிவிட்டார் அப்பா. அவளும் பி ஏ முடித்தாள். சாரதாவைமட்டும் அனுப்பவில்லை, பணத் தட்டுப்பாடு என்று சாக்குப்போக்குச் சொல்லிவிட்டார். அவரிடமா பணம் இல்லை, எல்லாம் சுத்தப் புறகு!

அழகு என்று பார்த்தால் சாரதா பக்கத்தில் நிற்கமுடியுமா சுமதியால். சாரதா கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டால் முழங்கால்வரை விழுந்து புரளுமே. சுமதிக்குப் புத்தகம் என்றால் எப்படியோ, சாரதாவுக்குக் கண்ணாடி என்றால் அப்படி. சுமதி மணிக்கணக்காக புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு கழிப்பாள். சாரதா மணிக்கணக்காகக் கண்ணாடிமுள் கழிப்பாள்.

சாரதா கண்ணாடியின் முன் போய் நின்றாள். கண்ணாடியில் ஒரு அழகான உருவம் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. அதனிடம் பேசினாள் சாரதா, “உனக்கு இருக்கும் அழகுக்கு நீமட்டும் பி. ஏ. படித்திருந்தால், ஊரையே உன் காலடியில் கிடத்தி விடுக்கமாட்டாயா”

“பார்வதி”! வாசலில் வரதாஜன் குரல் கொடுத்தபடி நுழைந்தார். சுமதியின் அறைக்குள்ளிருந்து ஓடிவந்தாள் பார்வதி.

“மருந்து வாங்கியாச்சா?”

“உம். வரும்வழியில் அப்படியே மாப்பிள்ளைக்கும் தந்தி கொடுத்து விட்டேன் அதேசமமாக நாளைக்குள் வந்துவிடுவான்” என்று சொல்லிக் கொண்டே பார்வதியின் கையில் மருந்தைக் கொடுத்தார் வரதாஜன்.

“நாளைக்கு வந்துவிடுவான்”. இந்தச் சொற்கள் சாரதாவின் மனதில் பதிந்தன. இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் அவன் பெண்பார்க்க வந்ததை நினைத்தாள் அவள். ஹாலில் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். உள்ளரையில் பார்வதி சுமதிக்கு அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தாள். சாரதா அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“பூ எங்கேடி? தடியாட்டமா நிற்கிறியே, எடுத்துட்டு வாயேன்,” என்று அவள் யீது எரிந்து விழுந்தாள் பார்வதி. சாரதா பூ எடுத்துவரப் புறப்பட்டாள், அதற்கு ஹாலின் வாசலைத் தாண்டிப்போக வேண்டியிருந்தது.

போகும்போது ஒருமுறை, ஒரே ஒருமுறை ஹாலுக்குள் கண்களைச் செலுத்தினான். அவன் அவனைப் பார்த்தான். அவனும் பார்த்தான். ஒரு கணம் தான். அரும்பு மீசை, சுருள் கிராப், பந்தய விளையாட்டுக் காரனுக்குரியப் பரந்த தேகக்கட்டு. இவையெல்லாம் அவளது கண்களின் வழியாக மனதில் பதிந்தன. மறுகணம் சுவர் குறுக்கே புகுந்துவிட்டது.

அவன் போகும் போது, “இனைய பெண்ணைத் தருகிறீர்களா”, என்றல்லவா கேட்டான்! அவனுக்கு சாரதாவை ரொம்பவும் பிடித்திருக்கவேண்டும். அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் கதவிடுக்கில் மறைந்திருந்த சாரதாவின் உள்ளம் எப்படித் துள்ளியது! ஆனால், “மூத்த பெண் இருக்கும்போது”... .. என்று அப்பா ஆரம் பித்தவுடன் அவளது உற்சாகமெல்லாம் பறந்துவிட்டது.

“நானைக்கு வந்துவிடுவான்”. அரும்பு மீசை அத்தான் நானை வந்துவிடுவார். அவருக்கும் சுமதிக்கும் பொருத்தமே இல்லை. அந்தப் புத்தகப் புழுவுக்கு இன்னொரு புத்த கப் புழுதான் லாயக்கு. இவ்வாறு எண்ணியபோது சாரதாவின் உள்ளத்தில் பளீரென ஏதோ தோன்றியது.

“தாயின் கதி சந்தேகந்தான்”, “நானைக்கு வந்துவிடுவான்” இவ்விரு அறிக்கைகளும் அவள் மனதில் அலைமோதின. டாக்டர் ரொம்பவும் சந்தேகப்பட்டானே. ஒருவேளை..... ஒருவேளை.....

“நானை வந்து விடுவார்.” மெதுவாக இதை முணுமுணுத்தபடி, சாரதா கண்ணடியின்முன் போய் நின்றாள். நானை என்ன புடவை உடுத்தலாம்? அவருக்கு நீல நிறம் பிடிக்குமாம். சுமதி முன்னொரு முறை சொல்லியிருந்தாள். அப்படியானால் அந்த நீல ஜார்ஜெட்டைக் கட்டிக் கொள்ளலாம். அல்லது அந்த நைலான் புடவையைக்கட்டிக் கொள்வதா?

பொய்யாக் குலக்கொடி புகன்ற செய்தி

(க. கண்ணபிரான், முதலாண்டு பி. எஸ். வி.)

விண்ணிலே வெண்ணிலவு
தாரகைகள் புடைசூழ
தன்னொளிரிக் கதிர் பரப்பி
மண்ணெல்லாம் வெள்ளிமுலாம்
பூசுதற்குப் பவனி
புறப்பட்ட நேரமது!
தென்றலாள் பண்ணிசைக்க
வையைவள் இசைபாடி
ஓடினாள் இசைகேட்டேள்
என்னையே யான் மறந்தேன்.
என்னதான் பாடியவள்
இசைமுழங்க ஓடுகிறாள்

என்றசெய்தி யானறிய
 ஏகினேன் ஆவள் பின்னே;
 சலசலக்கும் குரலினிலே
 கேட்டதையா னென்சொல்வேன்!
 அவலக் குரல் தனிலே
 அவள் பாடி ஓடினாளே !!
 கவலைக் குரல்தோயக்
 கவிபாடிச் சொல்லிடுவாள்:
 அபலைத் தமிழ்மகனே,
 அற்றைநாள் உன் முன்னோர்
 வாழ்ந்த பெருநாளில்
 வையை நான் கண்டதெல்லாம்
 எங்கேடா என்மகனே?
 ஏன் நீ தலைகுனிந்தாய்?
 செங்கோட்டியுத்தின்
 பிடரியிலே மூவேந்தர்
 விற்கயல் புலி பொறித்த
 பெற்றியை நீ மறந்தனையோ ?
 செற்றூர்கள் சிங்களரைச்
 சேரச் சிறைபிடித்து
 வற்றூ வளங்கொழிக்கும்
 காவிரியின் இருமருங்கும்
 குற்றூலி மலைபோலக்
 கூட்டுவித்த தறியாயோ ?
 சங்கம் பலகண்ட
 தங்கத் தமிழ்த்தாயை
 சிங்கத் தமிழ்மகனே
 சீரழிய விட்டாயே.
 எங்கேயுன் இணையிலலா
 ஏற்றமிகு நல்வீரம் ?
 ஆங்கொருநாள் திறம்பேசும்
 ஆரிய அரசர்களை
 அலைகடலுக் கப்பாலே
 ஆண்டவயர் மன்னர்களை
 அடிபணியச் செய்தாயவ்
 வீரமெங்கே யேகிற்று ?
 கடிதெழுவாய் வாளெடுப்பாய்
 கன்னித் தமிழ்காக்க!
 முடியுடை மூவேந்தர்
 ஆண்ட பண்டைக் காலமதில்
 வழிநெடுகத் துடியிடையார்
 களிகொண்டு என்னிடத்தில்

நீராடி மகிழ்வார்கள்
 போராடு தனங்களுடன்!
 தேரோடும் நான்மாடக்
 கூடல் நகர் தாண்டி
 யானோடு வேளையிலே
 கண்ட அத்தென்னோடு
 எங்கேடா ஏகிற்று ?
 ஏன் பின்னே வருகின்றாய் ?"
 என்றவள் கூறிக்கொண்
 டேகினாள் எனே விடுத்தே !

பணமும் பாவையும்

(P. சுந்தர், இரண்டாம் வகுப்பு அறிவியல்)

எழிலன் : " பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" என்ற வள்ளுவரின் வாக்கை நிரூபித்து வரும் இச்சமுதாயத்தில் நீ எளியனாய் ஏன் பிறந்தாய் ? எதற்காகப் பிறந்தாய் ? உன் வாழ்வின் குறிக்கோள் என்ன ? என்பன போன்ற கேள்விகளை என்னிடம் கேட்டால் எனக்கே பதில் கூறத் தெரியாது. ஒரு வேளை என்னைப் படைத்தவனுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ ! பணம் பணம் என்று பதைக்கும் பிணங்கள் வாழும் இச்சமுதாயத்தில் என்னைப்போல் எளியனாக, " ஏதோ இவ்வுலகில் பிறந்துவிட்டோம், எப்படியாவது வாழ் நானாகக் கழிக்க வேண்டும்" என்று காலம் என்ற கூத்தன் ஆட்டுவிக்கும் பொம்மைகளாகத் தத்தளித்து, நிலையிழந்து, வாழ்வழிந்து "நமக்கும் என்று வாழ்வு கிட்டுமோ" என்று ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழித்து வாழ்பவர் இன்னும் எத்தனை கோடியோ ? எளியனாய் இருந்தாலும் அறிவுச் செல்வத்திடம் அடைக்கலம் பகுந்தேன். பள்ளி வாழ்வு முடிந்ததும் நடுக்கடலில் பாதை விடுத்தலையும் மரக்கலம்போல் என் வாழ்வு சுழன்றது. கடவுள்போல் வந்த "மீகான்" ஒருவரால் தத்தளித்த மரக்கலம் ஒரு செல்வையான பாதையை நோக்கி முன்னேறிற்று. அந்த "மீகான்" என் உள்ளத்தில் என்றென்றும் இடம் பெறுவார். முன்னேறிச் செல்லும் மரக்கலம் எங்குசென்று திற்றுகமோ ?

என் கல்லூரி வாழ்வு தொடங்கியது; கிடைத்தற்கரிய பொருள் என்று கருதினேன்; ஈநிலா நண்பர்கள் அறிமுகம் ஆனார்கள்; ஆய்ந்தொருவரை உற்ற நண்பனாகத் தெரிந்தேன். எப்படியோ எங்கள் நட்பு வளர்ந்தது. சுருங்கக்கூறின் எங்கள் இருவரையும் தனித்துப் பார்த்தல் மிகவும் அறிது. நண்பன் உள்ளூரில் தனது இல்லத்திலிருந்து வருபவன்; நான் வீடுதியில் தங்குகிறவன்; மன அமைதியுடன் சென்று கொண்டிருந்த என் வாழ்வு பரிவு என்னும் 'பார்தாக்கப் பக்கு' விட்டது. ஆம்! ஒருநாள் நண்பனும் நானும் "பகற் காட்கீக்குச்" சென்று மீண்டோம்! வீடுதிக்கு வரும் வழியில் நண்பன் தன் இடலத்திற்கு என்னை அழைந்தான். என்னைமுதலில் அவன் பெற்றோருக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். சிறிது நேரம் உரையாடினோம். இறுதியில் சிற்றுண்டி வந்தது. சிற்றுண்டி கொண்டுவரின் விழிகள் என்னைக்கற்றிச் சுழன்றதை நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை. சிற்றுண்டி முடிவில் "இவன் என் தங்கை" என்று நண்பன் அறிமுகப்படுத்தினான். பெயர் என்ன

வென்றேன். "மலர்விழி" என்றான்; விழிகளுக்கு ஏற்ற பெயர்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டு, "படிக்கிறோம்" என்றேன். இல்லை. கொஞ்சம் படித்தாள், இப்பொழுது அம்மா விருத்த துணையாக வீட்டில்தான் இருக்கிறாள்" என்றான். வேறு ஒன்றும் கேட்க மனமில்லாமல், கண்பனிடம் விடைபெற்று வெளியே வந்தேன்; மேல்மாடத்தில் வளையல்களின் ஒலிகேட்டு ஏறெடுத்து நோக்கினேன், மலர்விழி நின்றுகொண்டிருந்தாள்; ஒருகணம் தான் மறுகணம் மறைந்து விட்டாள்; ஏதோ ஒருவகைச் சலனத்துடன் விடுதிக்குத்திரும்பினேன்.

மலர்விழி: ஏதோ ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவள்தான்; என் பள்ளிப் படிப்போடு நிறுத்திவிட்டார்கள் என் பெற்றோர். கறங்குபோல் சுழன்ற காலம் என் தந்தைக்குப் பொருட் செல்வத்தை வாரி வழங்கிற்று. நான் செல்வரின் மகளாக வளர்ந்தேன். நான் கேட்ட பொருளுக்கு என்றுமே மறுப்பு இராது, போதாக்குறைக்கு இளமையும் வளப்பும் குடிகொண்டன. அன்று என் தமையனுடன் வந்தவரின் பார்வையிலே அன்பும், பரிவும் நடத்தையிலே அடக்கமும் கண்டேன், தமையனிடம் அவரைப்பற்றிக் கேட்டபோது "நண்பன்" உடன் பயில்பவர், பெயர் "எழிலன்" என்று கூறினார். ஏனோ அவரைப்பற்றி அறிவற்றும் அவரைப் பார்ப்பதிலும் என் உள்ளம் மகிழ்வுற்றது. என் குறிப்பறிந்துதரனோ என்னவோ தமையன் அவரை அடிக்கடி இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தார். அவர்களது கல்லூரி வாழ்வைப்பற்றியும், பாடங்களைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். நான் மறைந்து நின்று கவனிப்பேன். அவரது கண்களும் என்னைத்தான் தேடுகின்றன என்று உணர்ந்தேன். காலம் செல்லச்செல்ல ஏனோ என்னையும் அறியாமல் என் உள்ளம் அவர்பாற் சென்று இரந்தது. செய்யும் வகையறியாது விழித்தேன்.

எழிலன்: உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விழித்தேன். இயற்கையின் சக்திக்கு நான் மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா? மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவித்தேன். பஞ்சுக்குவியலைப்போல் வெண்மையாக இருந்த என் வெள்ளையுள்ளத்தில் என்ரு ஒருநாள் சின்னஞ்சிறு நெருப்புத்துண்டு ஒன்று விழுந்து விட்டது. அதை அப்பொழுதும் கவனிக்கவில்லை, வெகுநாள் வரையிலும் கவனிக்கவில்லை. கவனிக்கவில்லை என்ற காரணத்தால் அந்தக்கணம் அப்படியே அணைந்து போயிருக்கக் கூடாதா? இப்பொழுது அந்தப் பஞ்சுக்குவியல் முழுவதும் பற்றிக் கொண்டு விட்டது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அதற்கு ஏற்றற்போல் நண்பனும் அவளது இல்லத்திற்கு அடிக்கடி அழைத்தான்; எரியும்நெருப்பிற்கு இழுது வார்த்தாற்போலிருந்தது அவன் அழைப்பு. அவன் இல்லத்திற்குச் செல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அவளைப்பார்க்காமலும் இருக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் நண்பனைக் காணச்சென்றேன். அவளது வீட்டிற்கு அயலே வீடுக்கும் மலர்ப்பூங்காவில் அவன் தங்கை அன்றலர்ந்த குழை மலரைக் கையில் ஏந்தி மந்தகாசத் தந்து நின்றுள்ள அவளது பார்வைக்கும் குறுநகைக்கும் பொருள் யாது? என்று சரியாக என்னால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மலர்விழி: இதற்குமேல் எவ்வாறு என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுவது என்று தெரியவில்லை. வீட்டில் தாயிடமும் கூறமுடியவில்லை. தமையனிடமும் கூறமுடியவில்லை. தந்தையோ சிறிது முன்கோபக்காரர். ஆனால் சீர்திருத்தவாதி. துணிந்து அவரிடமே கூறிவிடலாம் என்றால் நானும் என்னை நாவெழு விடாது அடக்குகிறது. எப்படியாவது அவரிடம் தனிமையில் பேசி, என் உள்ளத்திருப்பதை எடுத்துரைக்கும் வாய்ப்பு நோக்கி விழைந்திருந்தேன். எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பம் வந்தது. ஒருநாள் வீட்டில் எல்லோரும் வெளியே சென்றிருந்தனர். தமையனும் இல்லை, வந்தவரைப் பரிசுடன் வரவேற்றேன். திகைத்து நின்றவர் "எங்கே உன் தமையன்?" என்றார். "இல்லை. எல்லோரும் வெளியே

சென்றிருக்கிறார்கள்” என்றேன். அதற்கு மேல் பேச என் நா எழவில்லை. இருவரும் பேசுவதறியாது விழித்தோம். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின் “மலர்விழி” என்றார். “உம்...” என்றேன். “என் மீது உனக்கு அன்பே கிடையாதா?” என்றார். எவ்வளவோ பேசவேண்டும் என்றிருந்த நான் இக்கேள்வியைக் கேட்டதும் பேசாமல் தலை கனிழந்து விட்டேன். நான் அமைதியாயிருப்பதைப் பார்த்து மறுபடியும் “பேசவே மனமில்லையா?” என்றார். எனக்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. மீண்டும் அமைதியாய் இருந்தேன். சிறிது நேரம் சென்று என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை, ‘வருகிறேன், உன் அண்ணன் வந்தால் சொல்’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். நான் அவர் சென்ற திக்கையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

எழிலன்: என்னால் அவளது உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நேரிலேயே அவளிடம் பேசினால் அவள் பேசுவாளோ அல்லது பேசமாட்டாளோ என்பது ஒரு சந்தேகம். எப்படியாவது நேரில் கேட்குவிடவேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டேன். அன்று நண்பனைக் காணச்சென்றேன். சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் ஒத்துழைத்தன. அவள் மட்டும் தான் வீட்டிலிருந்தாள். அவளிடம் என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினேன். ஆனால் என் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறாமல் அவள் குறுதலை புரிந்து, நாணித்தலை கனிழந்து விழிகளால் மட்டும் துணிபொருளுணர்ந்தி நின்றுவிட்டாள். அதற்குமேல் அவளிடமிருந்து என்ன எதிர்பார்ப்பது! குறிப்பறிந்துகொண்டேன். எவ்வாறோ ஆண்டுகள் மூன்று உருண்டுவிட்டன. எங்கள் அன்பும் வளர்ந்தது. நானும் கல்லூரி இறுதி வருப்பை அடைந்துவிட்டேன். நான் நண்பன் இல்லத்திற்குச் செல்லும்போது எதிர்பார்க்கும் மலர் விழிகள் இரண்டு. அவ்விரு விழிகளும் என்னைத்தான் எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும். காலைக் கதிரவனின் ஏளியால் முகையவிழும் கமலத்தினும் மென்மையான அவள் இடங்களில் இளநகை இழையோடும், அவ்விள நகையிலே மெய் மறந்து நிற்பேன். கண்களால் பேசினவை மட்டும் கணக்கிலடங்கா. எனினும் நண்பனிடம் இதைப்பற்றிக் கூறாமல், அவனுடன் பழகுவது எனக்கு என்னவோ போல இருந்தது. ஒருநாள் நண்பனும் நானும் உலவச் சென்றோம். திரும்பும் வழியில் ஒரு பூங்காவில் அமர்ந்தோம். இதுதான் சமயம் என்று மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

“கலப்பு மணத்தைப்பற்றி உன் அபிப்பிராயம் என்ன?” என்றேன்.

“கலப்பு மணம் செய்துகொள்வது நல்லது தான். அதன் மூலம் நாட்டில் சாதி, சமய வேறுபாடின்றி எல்லோரும் சுகமாக வாழலாம்” என்ருன்.

அதற்கு நான், “ஆமாம் காதலர்களில் ஒருவர் சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவராயும் மற்றொருவர் செல்வர் குடும்பத்தில் பிறந்தவராயும் இருந்தால் அது நடவாதே” என்றேன்.

நண்பன் “சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தால் என்ன, செல்வந்தர் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தால் என்ன, காதலர் இருவரும் காதலுள்ளத்தால் கலந்து, அன்பெனும் கயிற்றால் பிணிக்கப்பட்டு, ஒருவரையொருவர் நன்கறிந்திருந்தார்கள் என்றால், அவர்களை யாரும் பிரிக்கக்கூடாது; பிரிக்கவும் முடியாது” என்று குரலில் சற்று உறுதி தொனிக்கக் கூறினான்.

அப்பொழுது தான் நான் பறைவாக “அவளை” இன்னார் என்று கூறாமல் எனது பிரச்சினைகளைக் கூறினேன். இடையில் வரும் சிக்கல்களையும், பொருளாலும், சாதி சமயத்

தாலும் வரும் இடையூறுகளையும் எடுத்தியம்பினேன். எல்லாவற்றையும் கேட்ட நண்பன் இறுதியில் ஒரு பிரச்சங்கமே செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான்.

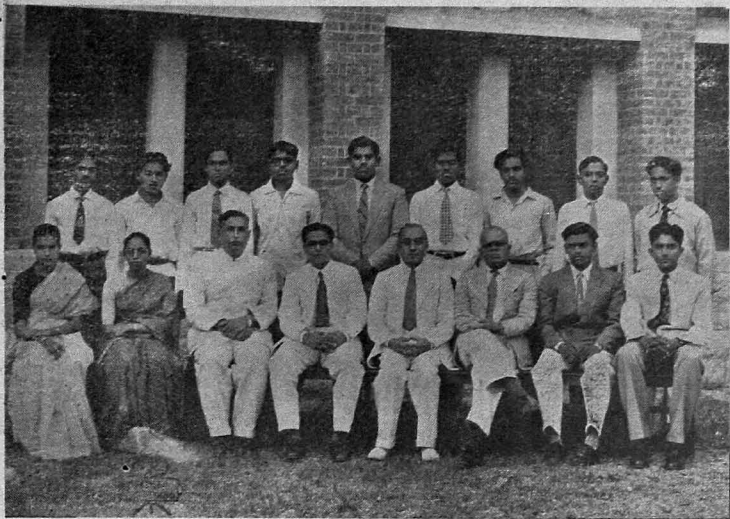
“நீ உலகச் சட்ட திட்டங்களுக்கும், வரம்புக்கும் அஞ்சுகிறாய். உதாரணமாக ஒன்று கூறுவேன். ‘ஒரு திணைப்புளத்தில் அறுவடை முடிந்தது. சிதறிய தானியங்களின் மீது குருவிகள் வந்து படித்தன. அங்கு ஒரு பெரிய மயிலும் வந்தது மயில் தன் வனப்புறு தோகைகளோடும், வளைந்தாடும் உடலோடும் அங்குமிங்கும் அலையும்போது குருவிகள் அமைதியாகத் தானியங்களைக் கொத்தித்தின்ன முடியவில்லை. மயிலைவிட உயரமாகவும், விரைவாகவும் பறக்கும் ஆற்றல் குருவிக்கு இருந்தும் அவை வருந்தி அலைகின்றன.’ புறத்தில் நாகரிகம் முதிர்ந்து தோன்றுவதே திணைப்புளம்; சமூகம் ஒரு மயில். அதன் சட்ட திட்டங்களே உடலும் தோகையும், காதலர் நெஞ்சங்களே குருவிகள். சமூகம் வாழத் தெரியாதவர்களுக்கு நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கும். வாழத்தெரிந்தவர்களுக்கோ குறுக்கே நிற்கும். சமூகத்தின் வரம்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு நீ கோழையாகிவிடாதே” என்றான் நண்பன்.

மதுவுண்ண விரும்பும் ஒருவனுக்கு அரசியல் சட்ட திட்டங்களே ஊக்கமளித்தால், மதுவுண்ணுபவனுக்குக் கேட்கவா வேண்டும்! அப்படித்தானிருந்தது என் நிலையும். என் மனக்கோயிலில் தெய்வமாக, பண்பின் குன்றாக, எழிலின் சிகரமாக விளங்குபவனை நண்பனுக்குக் கூறினேன். என் பேச்சைக் கேட்டு நண்பன் சிறிது திகைத்தான் என்றாலும், புன்முறுவல் பூத்து “உள்ளிடம் இவ்வளவு காலமாகப் பழகும் எனக்கு உன்னை அறிந்து கொள்ளமுடியாதா என்ன? நானும் உன் பேச்சுகளையும் நடவடிக்கைகளையும் கவனித்துக் கொண்டு தான் வந்தேன். எனக்கு எவ்விதத் தடையும் இல்லை. எனினும் என் பெற்றோரைக் கேட்கிறேன்” என்றான். அது கேட்டு என் உள்ளம் மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேது? ஆனால் அதுவே என் நிலையில் பேரிடியாக விழும் என்று கனவிலும் கருதவில்லை.

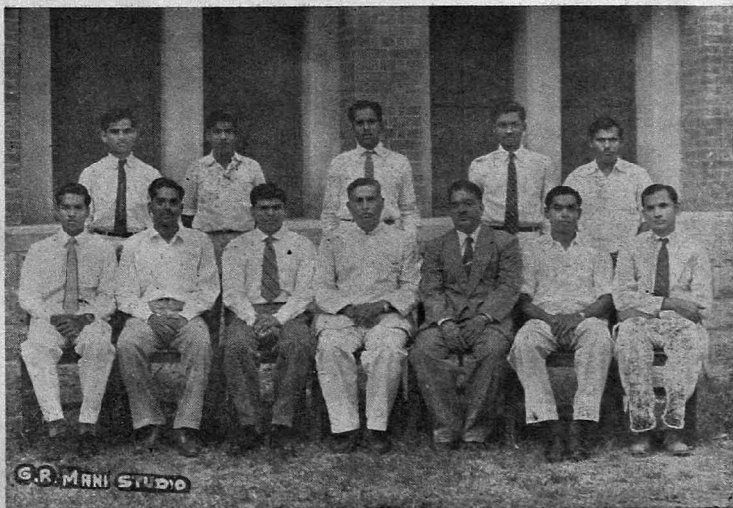
மலர்விழி: இவ்வளவு காலமாக என் தமையனுடன் பழகுவவர், அடிக்கடி இல்லத் திற்கு வருபவர் இன்னும் என்னை அறிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறாரே என்று கவலுற்றேன். ஆனால் நான் நினைத்தது தவறு என்று அன்று அவரைத் தனிமையில் சந்தித்த பிறகு தான் உணர்ந்தேன் உணர்ந்ததும் நான் அடைந்த இன்பத்தை எப்படி எடுத்தார்ப்பது. அது மட்டுமல்லாமல் தமையன் வேறு வந்து “ஏனம்மா இவ்வளவு காலமாக என்னிடம் கூடச் சொல்லாமல் தானே மறைத்திருக்கின்றாய்” என்றான்.

எனக்குத் ‘திக்கென்றது. ஒன்றும் புரியாமல் “என்ன அண்ணா?” என்றேன்.

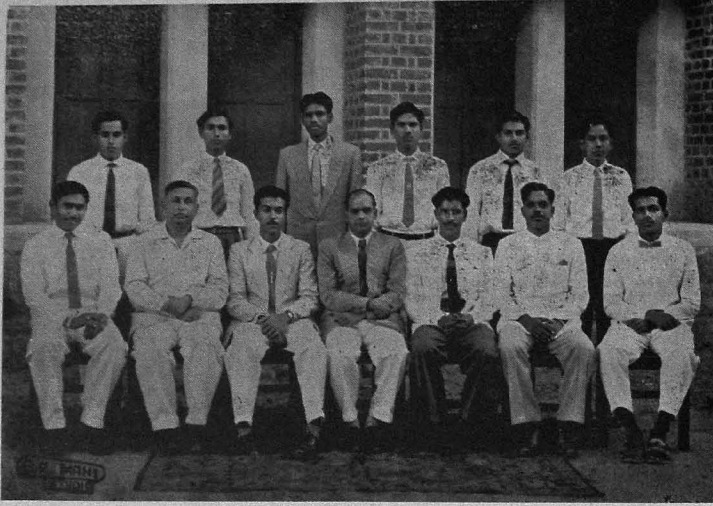
தமையன் சிரித்து, “என்ன, ஒன்றும் தெரியாததுபோல் விழிக்கிறாய்? நண்பன் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கூறிவிட்டான். நீ ஏன் மறைக்கிறாய்? நான் இப்போது தந்தையிடம் கூறி ஒரு முடிவு செய்யப்போகிறேன்” என்றான். என் உள்ளம் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்தது. ஆனால் எனக்குக் கொஞ்சம் பயம் தான். தந்தை என்ன சொல்வாரோ என்று ஏங்கிவேன். நான் நினைத்தது நடந்துவிட்டது. விஷயத்தைக் கேட்டதும் தந்தை சீறினார்; சினந்தார்; மாறாக மாற்றன் ஒருவன் என் கரம்பற்றத் திட்டம் தீட்டினார். வீட்டில் யார் சொல்லையும் கேட்கவில்லை. சீர்திருத்தவாதி என்று கருதியிருந்தேன் என்றந்ததையை. ஆனால் அவர் தம் சொந்த மகளான என் விஷயத்தில் இப்படி நடப்பார் என்று கனவிலும் கருதவில்லை. செய்வதறியாது தவித்தேன். என் உள்ளம் கவர்ந்தவரை நினைத்து உருவேனா, உண்ணும் உணவு நஞ்சாய்க் கசந்தது. கனதுயிலும் பூவணையும், மெத்தைபும் அளவாதான் உயிழ்ந்தன. விளைவு, உடல் உருகிற்று. இளைத்தேன்; சலித்தேன்; இறுதியில் சிநாய்வாய்ப்பட்டேன். தாய் உருகினாள்; தந்தை வரன் வேட்டையாடு

Chemistry Association Cabinet

Social Service League Cabinet

College Union Cabinet with Capt. Lalith.

Thiruvalluvar Kazhagam Cabinet with Sri. Nedunchezhiyan.

வதை விட்டுவிட்டு, மருத்துவரின் உதவியை நாடினார். பயன் மேலும் மேலும் நோய் ஆட்கொண்டதே தவிர, நீங்கின்பாடில்லை. என் உளம் கவர்ந்தவர் என் நிலை கேட்டு எவ்வாறு அல்லற்படுகின்றாரோ? எவ்வாறு சகித்திருப்பாரோ? தெரியவில்லை.

எழிலன் : செய்தி கேட்டு என் உள்எம் சுக்கல்நூருக வெடித்துச் சிதறியது, சீறினாராம் அவள் தந்தை; சினந்தாராம்; "நம்முடைய செல்வம் என்ன, பெருமை என்ன, மதிப்பென்ன" என்றாராம். மேலும் பணம் படைத்த ஒருவன் என் எழிலரசியின் கழுத்திலே மாலையிடத் திட்டம் தீட்டினாராம். வெளியிலே சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பேசுகிறார். 'ஏழை, பணக்காரன், சாதி, சமய வேற்றுமையின்றி எல்லோரும் வாழ வழி செய்யவேண்டும்' என்று தேனொழுது, கேட்பார் மெய் மறந்து நிற்கும்படி உலகிற்குத் தம் அரிய கருத்துக்களை ஏடுத்துரைக்கிறார் அவள் தந்தை. ஆனால் தம் சொந்த மகள் விஷயத்தில் முற்றிலும் மாறான கருத்தையும், செயலையும் மேற்கொள்கிறார். நிரந்தரமாக ஒருவனது அழிவுக்குப் பிறகும் அவனது கீர்த்தியையும், புகழையும் நிலைநாட்டும் கல்விசெல்வம், இறைக்க இறைக்க ஊறும் மணற்கேணியைப்போலப் பிறருக்கு வாரி வாரி வழங்கியபோதிலும் சூறையாமல் மேன்மேலும் பெருகும் அறிவுச்செல்வம் அவருக்குச் செல்வமாகத் தோன்றவில்லை; ஆனால் பரிதி வந்திட நீங்கிடும் பணித்துளிபோல் இன்றிருந்து நாளை மறையும் பொருட் செல்வம் அவர்க்குச் செல்வமாகத் தோன்றிவிட்டது. பாவம், காலம் என்பது கறங்குபோல் சுழன்று கீழ்துமேலாகவும், மேலதுகீழாகவும் மாற்றிடும் தன்மை வாய்ந்தது என்பதை அறியார் போலும். அவரை என் குறைகூற? நன்பனே தன் தந்தையின் சீற்றத்தைக் கண்டு வாயடைத்து நின்று விட்டான் இந்நிலையில் நான் என்செய்? யாரை யான் தோலு? உள்ளமுடைந்தேன். செயலிழந்தேன், இவ்வாறிருக்கையில் தான் மேலும் ஒருபேரிடி என் தலையில் விழுந்தது. ஆம், என் உள்எங்கவர்ந்தவளின் மடல் கண்டேன். உள்ளத்தில் பரிவும், கொள்கையில் உரனும் வாய்ந்தவள் என்பதை மடலில் கண்டேன். அறிந்து என்செய்?

"அத்தான், இதுவே நான் உங்களுக்கு வரையும் முதல் மடலும் இறுதி மடலுமாகும் உங்களுக்காகவே வாழ முயன்றேன். ஆனால் அது ஈடேறவில்லை. உங்களுக்காகவே இறப்பேன். என் உயிர், என் உடல் பிரிந்து ஏகத்துணிவதற்குள் என் உள்ளம் உங்களைக் காணத்துடிக்கிறது. என் ஆசை ஈடேறாமா அத்தான்" என்ற முத்தான அவள் எழுத்துக்களைக் கண்டேன் விரைந்தேன் அவளைக்காண; கண்டவன் நிலைகுந்தி நின்று விட்டேன். என் எழிலரசி, கலையிழந்து துரும்பாய் வாடிய மலரைப்போன்று வதங்கிக் கிடந்தான். அந்நிலையிலும் அவள் புன்முறுவல் பூத்து "வந்துவிட்டீர்களா அத்தான்" என்றாள் அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். என் இரு காலங்களையும் அவள் சிரசின் கீழ் மடுத்து "நீ உன் குழந்தையின் விண்டு யிழற்றும் மழலைச் சொற்களை என் வாழ்நாள் முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கலாம் என்று நினைத்தேனே மலர்விழி. ஆனால் என்னைத் துறந்து, நீ மட்டும் தனியே ஏகுகிறாயே? நான் எவ்வாறு இவ்வுலகில் உணப்பிரிந்து வாழ? என்று கதறினேன். தன் மலர்க்கரங்களால், அவள் என் வாய்முடி. அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் அத்தான் நான் உங்களிடமே திரும்பி வருவேன்; எப்பொழுதும் உங்களருகிலேயே உறைவேன்; முகமலர்ந்து எனக்கு விடையிறுங்கள் அத்தான்" என்றாள். உம் என் இதயத்திலே காதல் ஜோதியை ஏற்றுவித்தவள் தன் மலர்விழிகளை முடி என்றுமே விழிக்காத நித்திரை அடைந்து விட்டாள்; என் உடல், பொருள், ஆவி, உளம் யாவற்றையும் என் எழிலரசிக்காகத் துறந்துவிட்ட நான் வெறும்நடைப்பிணமாக அலைந்து திரிகின்றேன். பண்பேய்ப்பிடித்த உலகம் இரு உள்ளங்களைப் பாழ்படுத்திற்று. இன்னும் இவ்வாறு எத்துணை கோடி இனஉள்ளங்களைப் பாழ்படுத்துமோ?

அமெரிக்கன் கல்லூரி அழகுக்கோலம்.

(ம. க. இராமசாமி, அறிவியல்துறை முதலாளன்டு)

பூக்காடு தெங்குநிறை இன்பத் தோப்பு
புள்ளினங்கள் நாடிவரும் காப்புவிடு
காக்கை வளர்த்தெடுத்த, இசையின் வேந்தன்
கருங்குயிலி தமிழ்பாடும் இளமரக்கா!

திறத்தினிலே விண்ணெக்கும் துடுக்குநிறை அணில்கள்
நிரல்நிரலாய் வழியெல்லாம் விளையாடும்போழ்து
உறவாடும் குரலாலே கத்தும் களிதின்னும்
எழில்மிகுந்த இன்பபுரி கலையவீழும் இல்லம்.

ஆதவனின் பொற்கதிர்கள் உலகினிலே பவனி
வரு முன்னர் குருதியெல்லாம் சென்றின்பம் பாய்ச்சும்
நாதமுடன் பண்பாடி அவன்வரவை வாழ்த்தும்
அழகுமிகு பறவையினம் வாழும்கலைக்கூடம்.

வானுயர்ந்த மரங்களிடை நீண்டோடும் சாலை
இருமருங்கும் மலர்க்காடு வண்ணத்திறை பூக்கள்
காணுவோரின் கருத்தினையும் கண்ணும் பறித்து
கொள்ளுகொளும் உன்னழகு என்னே! என்னே!

கோடைவெயிற் காலத்தில் கூடல்நகர் சுற்றி
கொதிக்கின்ற உளத்தோடு யானுள்ளே வருங்கால்,
வாடியஎன் களைப்பறிந்து மென்காற்று வீசி
"வா"வென்னும் புன்சிரிப்பால் வரவேற்பாய் வாழி!

அமெரிக்கன் கல்லூரி அன்னையே புன்னழகு
விவரிக்க நாளாகும் விரிக்கின் நீளும்
ஒருசொல்லில் முடிக்கின்றேன் கூடல் பெற்ற
ஒப்பறிய கோடைக்கானல் நீயே, வாழி.

அதிராச் சிறப்பின் மதுரை முதூர்
அமெரிக்கன் கல்லூரி அம்மையே உள்ளே
நாளெல்லாம் புகழுவேன் வாழ்வெலாம் வாழ்த்துவேன்
ஆயினும் நின்புகழ் அளத்தற்கரிது காண்.

அமைதியிலே இன்பம் காண்போம்!

சு. யுவராசன், பல்கலைக்கழக முதல் வகுப்பு.

கூர்வாளின் குருதி நிறை பார்முழுதும் பலதிட்டம்	முனையினிலே களரியிலே பேரமைதி தீட்டிடுவார்	இன்பம் வேட்கை நிலவ வினே	என்பார் கொண்டார் என்று கண்டீர்!
போர்முனை யில் பொருதுவரும் யார்வரினும் அத்தகையார்	மனதினிலே ஒன்றாரை ஐயந்தான் அமைதி காண	வீரம் வெட்டச் முன்னால் முயற்சி	தோன்றும் சொல்லும் நிற்கும் செய்யார்!
அணுக்குண்டு ஆயுதங்கள் பணியேறு பகைவர்கள்	படைக்கலங்கள், உலகினிலே எமக்கிங்கு வலிதன்னை	“ராக்கெட்” நிரம்பச் இல்லை நிறுத்துப்	டென்று செய்து என்று பார்ப்பார்!
எம்மட்டோ ஏக்கத்தோ அமைதியினைத் அதுதான் நம்	இவ்வுலகம் டுயிர்வாழும் தவிரவோர் வாழ்வினிலே	அழியும் நம்முள் இன்பம் நிறைவு	என்று என்று உண்டோ மன்னோ!
அரொழிய யாவரினும் மமகையினை மாவாழ்வை	பொறுமையினைக் பொறுமையொடு மனம்விட்டு அமைதிக்காய்த்	கொள்ளல் ஆய்தல் விரட்டி தியாகம்	வேண்டும் வேண்டும் விட்டு செய்தால்
உத்தமனும் உலகிற்கோர் பித்தனாகிப் பெருவாழ்வாம்	வள்ளுவன்தன் கலங்கரை பொழுதோட்டும் பேரொளியைப்	வழிவந் விளக்கம் உலகம் பரவச்	தோர்நாம் ஆகிப் உன்னில் செய்வீர்!
மாற்றினை மாநிலத்தில் நேற்றல்ல நாம்போற்றும்	நேசிக்க பகையுணர் இன்றல்ல ஏசுநாதர்	எண்ணுங் வற்றுப் அன்றே நேசங்	காலை போகும் சொன்னார் கொள்வீர்!
அஞ்சியஞ்சி அமுதுண்ணும் அஞ்சலெனும் அவர்ந்திடுமே	உயிர்வாழும் வன்டான பேரின்ப அமைதியெனும்	உலகம் மனிதர் மதுவை “மரை”தான்	தன்னீல் கட்டு நல்க கண்டீர்!

சார்லஸ் டார்வினும், வெளிவிசிவும்.

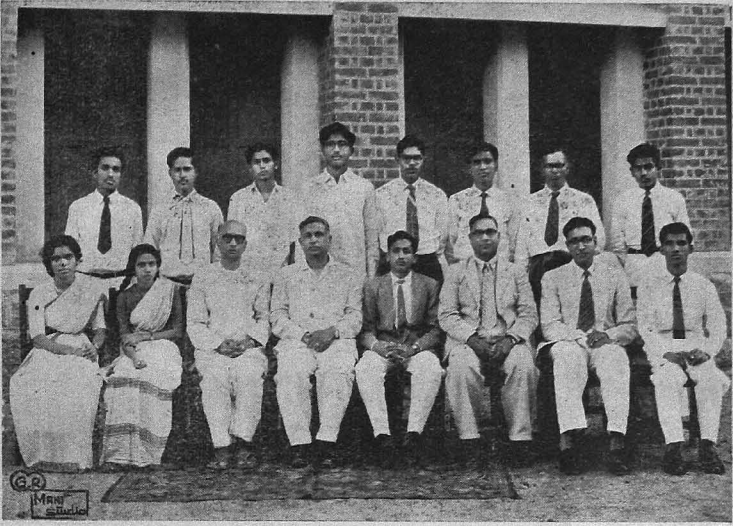
[திரு சா. ஆபிரகாம்]

இவ்வாண்டில் மலதலைபுகத்து மாண்புறு உயிர்நூல் வல்லுநர்களும், அறிவியலில் ஆன்றவித்தடங்கிய மக்களும், உயிரினத்தின் வெளி விசிவு என்ற நூல் உலக வாணிலே உதயமான நூற்றொண்டைக் கொண்டாடுவார்கள். உண்மையிலே இந்நூல் 1859-ம் ஆண்டு அச்சிலே தோன்றினாலும், அதன் சுருக்கம் உயிர்நூற் புலமை சான்றோர் சங்கத்தில் 1853ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள், முதல் நாளன்று வாசிக்கப்பட்டு அரங்கேற்றப்பட்டது. ஆகவே உலக மக்களின் உள்ளத்திலேயே ஒரு சிந்தனைப் புரட்சியை உண்டுபண்ணிய இச் சீரிய நூலை ஆக்கிய சார்லஸ் டார்வினின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவரது நூலின் உட்கருத் தையும் ஆராய்தல் நன்மை பயக்கும்.

சிந்தனைச் சிற்பியான சார்லஸ் டார்வின் என்ற விண்மீன் அடிமைத் தனத்தை அழிக்க அடிகோலிய சமூகப் புரட்சி வீரர் ஆபிரகாம் லிங்கன் உதித்த அதே ஆண்டு, திங்கள் நாளன்று (12—2—1809) இங்கிலாந்தில் ஷ்ரூஸ் பரி என்ற திருப்பதியில் தோன்றிற்று. அவரது தாய்வழித் தாத்தா சிறந்த சித்திரக்காரர். தகப்பன்வழித் தாத்தா, இராஸ்மஸ் டார்வின் பழுத்த அறிவியலறிஞர். ஆகவே டார்வினும், புதியது புனைந்த அறிவியலறிஞராயும், உயிர்நூல் ஆய்வாளராயும் அருப்பியதில் வியப்பேது?

“வினையும் பயிர் முனையிலே தெரியும்” என்பது மூதுரை. இளம் பருவத்திலேயே டார்வின் தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள பொருட்களை உற்று நோக்குவதிலும், அவைகளைச் சேர்ப்பதில் நேரத்தைப் போக்குவதிலும் அதிக ஆர்வங்காட்டினார். வண்டுகள், பலவகைக் கற்கள் சேர்த்தல், பறவைகளை ஆராய்தல் முதலியவற்றில்தான் டார்வினின் அவா அமைந்தது. ஈண்டு ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியை நாம் இயம்பிடலாம். ஒரு நாள் டார்வின் வண்டு களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஓரழகிய வண்டைப்பிடித்து ஒரு கையில் வைத்துக்கொண்ட டார் இன்னொரு புதிய வண்டைக்கண்டார் டார்வின். அதைப் பிடித்து இன்னொரு கையில் வைத்துக்கொண்டார். மூன்றாவதான ஒரு அறுபத்தைப் பார்த்தார். அதை எப்படிப் பற்றுவது? ஒரு கையிலிருந்த அறுகாலை வாயில் போட்டுவிட்டு அக்கையால் மூன்றாவது ஞிமிற்றைப் பிடிக்க முயன்றார். இதற்குள் வாய்க்குள் போடப்பட்ட வண்டு ஒரு நச்சுப் பொருளை டார்வின் நாக்கின்மேல் பீச்சிவிட டார்வின் வண்டைக் கக்கிவிட்டார். வண்டு மாயமாய் மறைந்தது. டார்வினுக்கு நாக்குப் புண்ணானது, பெரிய காரியமாகத் தெரிய வில்லை. கரும்புள் தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை அவரை வருத்தியது!

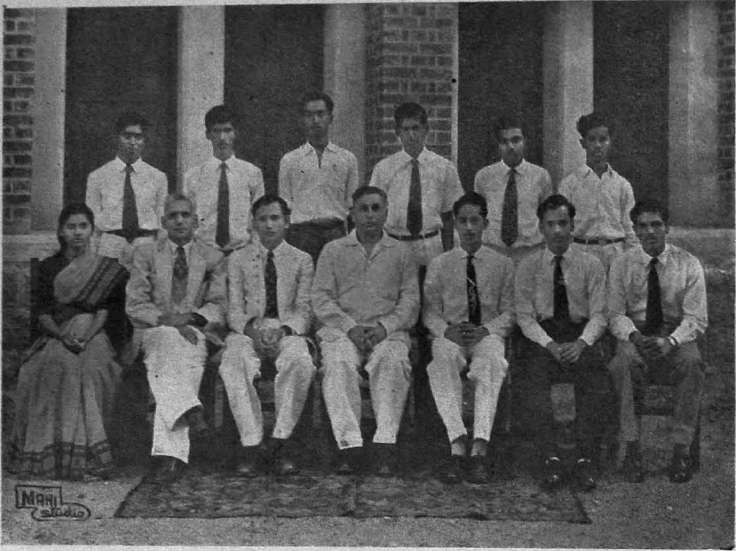
பள்ளி மாணவனாக இருக்கும்பொழுது ஆப்பிள் திருடுவதிலும், முட்டைகளைச் சேர்ப்பதிலும் டார்வின் பிடிப்பதிலும் ஈடுபட்டமையால் பாடங்களை மறந்தார். கீழான மாணவனாகக் கருதப்பட்டார். 1825ல் பத்தொறு வயது வந்ததும் எடின்பரோ நகருக்கு மருத்துவக் கலை பயிலச் சென்றார் அங்கு மருத்துவச் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறும்போது டார்வின் தன்ருகத் தூங்கிவிடுவார். பிணத்தை அறுப்பது அவருக்குப் பெரிய அருவகுப்பாயிற்று. ஆனால் அதே சமயத்தில் அமெரிக்கப் புள்ளாராய்ச்சியாளர் ஆடுபன் என்பவரின் சொற்பொழிவுகள் அவரது உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டன. தவிரவும் சிப்பிகளை வலைபோட்டிமுக்கும் வலைஞரோடு இவ்விளம் இயற்கை அறிஞர் சேர்ந்து வலையும் இழுத்தார். தனது 17ம் வயதிலே ஒரு மாணவர் சங்கத்திலே கடலுயிர்களைப் பற்றித் தன்னுடைய முதல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை வாசித்தார்.

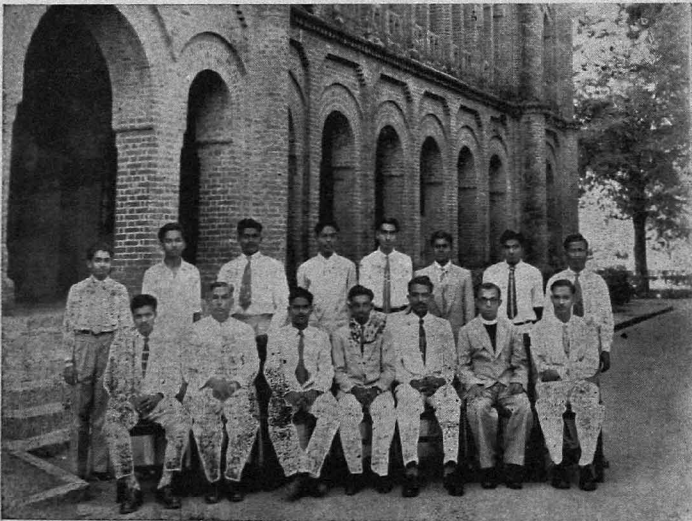
Physics Association Cabinet

இந்தி இலக்கிய மன்றப் பேச்சாளர்களும் செயற்குழுவினரும்.

Mathematics Association Cabinet

S. C. M. Office Bearers

டார்வினது போக்கைக் கவனித்தத் தந்தை கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்திலே இறைவியல் படிக்க டார்வினை அனுப்பினார். அங்கு அவர் தேர்வுக்கு எவ்வளவு பாடம் படிக்க வேண்டுமோ அதைமட்டும் படித்துவிட்டு மீதி நேரங்களில் பற்பல பிற பாடங்களைப் பயின்றார். அப்போதுதான் அவர் ஸெட்ஜ்விக்க என்ற தரைநூல் அறிஞரோடு சேர்ந்து வேல்ஸ் பகுதிக்குச் சென்று அங்குள்ள பழம பாறைகளைப் பற்றிப் படித்தார். இச்சிறு செலவின் முடிவில் (1831ல்) டார்வினின் மனம் திட்டமான முடிவுக்கு வந்தது.

1831ம் ஆண்டு டார்வின் தனது 22ம் வயதில் “பீகிள்” என்ற கப்பலை ஆராய்சி யாளராக பயணபாளர். ஐந்தாண்டுக்கட்குப் பின்னர் 1836ம் ஆண்டு திரும்பவும் இங்கிலாந்து வந்தடைந்தார். இவ்வைந்தாண்டு கப்பற் செலவு டார்வின் சிந்தனையிலே ஒரு புரட்சியை உண்டுபண்ணியது என்றால் அது மிகையாகாது. அப்பயணத்தின்போது டார்வின் பெரும் நிலப்பகுதிகளையும் ஆங்குள்ள உயிர்களையும், கடல் நடுவண் உள்ள தீவுகளையும் அவண் உள்ள உயிர்களையும் உன்னிப்பாய்க் கவனிப்பதில் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டார். எஞ்சிய நேரத்தைப் பார்த்தவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பெழுதுவதிலும் உயிர் நூற்புத்தகங்களை தன் நுண்மாணுழை புலத்தால் நுனித்தாராய்வதிலும் சழித்தார் முக்கியமாக கலப்பகோஸ் தீவிலுள்ள வியத்தகு உயிரினங்களை ஆராய்ந்தார். மூன்றடி நீளமுள்ள பல்லிகளைப் பிடித்தார். பெரும் நில ஆமைகளைக் கருத்துடன் கவனித்தார். டார்வின் ஆண்டு அதிகம் ஆராய்ந்தது, ஃபின்ச் என்ற டறவைகளே அப்பறவைகளாது அலகின் உருவமும் அளவும் அவை உண்ணும் முறைக்கேற்ப அமைந்துள்ளன 13 வகை ஃபின்சுகளில் அறு வகை யானவை, நிலத்திற் கிடக்கும் ஈதைகளையோ, கள்ளி கற்றுகளைகளிலுள்ள விதைகளையோ உண்பவை. பின்னும் அறுவகையான பறவைகள் மரத்தில் வசிப்பன. பின்னவை, மரங் கொத்தி ஃபின்சுகள் எனப்படுவன. அவை கள்ளி முள்ளினாலோ அல்லது சிறு குச்சிகளி னாலோ மரப்பட்டையின் இடுக்குகளிலிருந்து பூக்களைக் குத்தியெடுக்கும் பெற்றியுடையன. உலகினிலேயே மனிதன் தவிர ஆயுதம் பயன்படுத்தும் பிராணி இது ஒன்றே. இந்த 13 வகையான பறவைகள் படிப்படியான மாறுதலும், வித்தியாசமு முடையன ஆனாலும் இப் பலவகை ஃபின்சுகளும் தென் அமெரிக்கா கண்டத்திலிருந்து சென்ற விதையுண்ணும் ஒரு வகைப் பறவைகளிலிருந்து வழக்கங்களுக்கேற்ப திரிந்து மாறுபட்டுப் பல வகையாயின என்று டார்வின் கண்டறிந்தார்.

பின்னும் டார்வின் தென் அமெரிக்காவிலுள்ள மறைந்த மிருகங்களின் கற்பு யுருவமான எலும்புக்கூடுகளைப் பார்த்தார். அவை உயிருடன் இருந்த மிருகங்களை ஒத் திருந்தாலும் பிறவழிகளில் வேறுபாடுகையுடையனவாயிருந்தன. ஆகவே டார்வின் உயிர்கள் மாறுபடும் நீர்மையுடையன என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

டார்வின் கடற் செலவின் என்று திரும்பிய பிறகு 10 ஆண்டுகளை, தான் பார்த்ததும், சேர்த்ததுமான பொருட்களை ஆராய்வதில் செலவிட்டார். தனது செலவின்போது ஒரே இனத்தைச் சார்ந்த தாவரங்களிலும், பிராணிகளிலும் இருந்த வேறுபாடுகளைக் கண்டு வியப்படைந்தார். ஒரே பொதுவான முன்னோர்களாகிய சிற்சில உயிர்களிலிருந்து தோன்றிப் பின் வந்த உயிர்கள் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு பற்பல வகைகளாக மாறி, அவ்வச் சூழல்களில் உணவுக்கும் உறையுளுக்கும் ஏற்படும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மிகத் தகுதி வாழ்ந்தவை வாழ்ந்து பலுகிப்பெருகின என்ற உண்மையைப் பொறுமையும் அசைவிலா ஊக்கமும் ஒருங்கே அமைந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக அறிந்தார் அறிஞர் டார்வின்.

ஈண்டு டார்வினின் ஒரு பெருந்தகைமையை எடுத்தியம்பாது இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அறிவியல் வரலாற்றிலேயே காண்டற்கரிய ஒரு நிசங்கி நிசங்கி டார்வின்

இங்கிலாந்திலேயே தன் “உயிர் வகைகள் தோற்றம்” என்ற கொள்கையைப்பற்றிச் சிந்தித்து லயல், ஹூக்கர் என்ற அறிஞர்கள் இடைவிடாது ஊக்கியதால் எழுதிக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் மலேயாவில் அல்பிரட் ரஸல் வாலஸ் என்னும் உயிர்நூல் வல்லுநர் மலேயாவிலும் போர்னியோத்தீவுக் காடுகளிலும் சேர்த்த ஆயிரக்கணக்கான அறுபதக்களையும், அரிய தாவரங்களையும் பற்றி நடாத்திய ஆராய்ச்சியின் பயனாக “ஆதி இனத்தினின்று வகைகள் வரையில்லாது வேறுபடும் தன்மை” என்ற கட்டுரையை 1858ம் ஆண்டில் எழுதி டார்வினுக்கே அனுப்பி, அது வெளியிடுவதற்கு ஏற்றதாயிருந்தால் அதை லின்னியன் சங்கத்தின் செயலாளர் லயலிடம் சேர்க்கும்படிக்கேட்டுக்கொண்டார். டார்வினுடைய கட்டுரையில் அடங்கிய கருத்துக்களையே வாலஸின் கட்டுரையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. வாலஸின் கட்டுரையைக் கண்ட டார்வினுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் சீரிய குணத்துக்கும், உரிய மனப்பண்பாட்டிற்கும் அரிய சிகரம்போல் விளங்கிய சார்லஸ் டார்வின் தன் கட்டுரையை வெளியிடாமல் நிறுத்திவிட்டு வாலஸின் கட்டுரையை மட்டும் வெளியிடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். டார்வினின் தயாள குணம் என்னே! “வாலஸோ அல்லது கேரெருவரோ நான் ஒரு இழிவு மனப்பான்மையுடன் நடந்துகொண்டேன் என்று நினைப்பதைவிட, நான் என் கட்டுரையை நெருப்புக்கிரையாக விடுவதே நன்று” என்று நவீனரூர் டார்வின் என்ற நல்லியல் மேதாவி. ஆயினும் லயலும் ஹூக்கரும் சேர்ந்து கெஞ்சி வற்புறுத்தியதன்பேரில் டார்வின் தன் கட்டுரையின் சுருக்கத்தையும் வாலஸின் கட்டுரையையும் லின்னியன் சங்கக் கூட்டத்தில் 1858ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் முதல் தினத்தன்று வாசிக்கப்படும்படி இசைந்தார் இவ்வாறு இரு பழுத்த உயிர்நூல் புலவர்களின் கட்டுரைகளும் வெளிவந்த பைபவத்தின் நூற்றாண்டு விழாதான் இவ்வாண்டு கொண்டாட்டப்படுகின்றது. மறுபடியும் லயலும் ஹூக்கரும் சேர்ந்து டார்வினைப் பரிவுடன் வேண்டிக்கொண்டதற்கினங்கி ஓராண்டுக்குப் பின்னர் டார்வின் “இயற்கைத்தேர்வின் மூலம் இனங்களின் தோற்றம்” என்ற புத்தகத்தை 1859 நவம்பர் 24ம் நாள் வெளியிட்டார். அச்சிடப்பட்ட 1250 படிகளும் வெளிவந்த நாளன்றே வீற்றுப்போய் விட்டன. அப்புத்தகத்தைச் சாதாரண மக்கள் வாசித்தனர் ஆறிவியற் சான்றோர்கள் அதை ஆசித்தனர். மதவாதிகள் டார்வினின் கொள்கையை ஆலோசித்தனர். மிதவாதிகளும் அக்கொள்கையை வாதித்தனர். கோயில் மேடைகளிலும், பிறகருத்தரங்குகளிலும் டார்வின் கொள்கை விவாதிக்கப்பட்டது. அச்சிலும், பேச்சிலும் சிந்தனையாளர் டார்வினது கட்டுரை இலங்குநூல் கற்றாது வாத்திற்கு இலக்கானது ஹக்ஸ்லி போன்ற டார்வின் ஆதரவாளர்களும், மதகுருக்கள் போன்ற எதிர்ப்பாளர்களும் தோன்றி டார்வின் கொள்கையைக் கார சாரமான சொற்பொழிவுகள் மூலம் கடிது ஆராய்ந்தனர். நாளடைவில் அவரது கொள்கை மறுக்கொணு உண்மையென விருப்புடன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

டார்வின் தனது பரிணாமக் கொள்கையை முதலாவது எடுத்தியம்பும்போது அதற்குரிய பிறசான்றுகளாகிய ஒப்புடற் கூற்றியல், தொல்லியிரியல், பாரம்பரியம் முதலியவற்றைப்பற்றி அதிக ஆராய்ச்சி அப்போதில்லை. ஆயினும் முன் கூறிய அறிவியல்களில் ஆராய்ச்சிகள் அதிகமாய் முன்னேறியிருப்பினும், டார்வின் கொள்கைக்கு அவை முரணாக இராது அதற்குத் தக்க அரணு வெளிவிரிவை ஆதரிப்பது அதிசயிக்கத்தக்கது.

டார்வினது ஆராய்ச்சி உயிர்நூலுக்கே புத்துயிரளித்தது. அவரது கொள்கை பிற அறிவியலாராய்ச்சிகளிலே ஒரு புது நோக்கைப் புகுத்தியது.

தாவர உலகின் விந்தை

(ஆ. சாமுவேல் ஞானதாஸ், புகழக வகுப்பு)

உலகின் ஆலைகளும், சாலைகளிற் செல்லும் தானியங்கிகளும் தாவரங்கள் உண்டு பண்ணும் சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்துவதில்லை. சூரிய ஒளியிலிருந்தும், வளியிலிருந்தும் மண்ணிலுள்ள சில உப்புக்களிலிருந்தும் தாவரங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவை உற்பத்தி செய்து தங்களுக்கும் பிற பிராணிகளுக்கும் உண்பிக்கின்றன. பின்னும், அவை மக்களுக்கு வேண்டிய சூட்டைத் தங்களுக்குள் சேமித்து வைக்கும் கருவூலங்களாயிருக்கின்றன. ஆலைகளுக்கு வேண்டிய சக்தியை அவை அளிக்கின்றன, மக்களுக்கு வேண்டிய உணவையும், பற்பல தொழில்களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்களையும் வழங்குகின்றன. பாசி முதல் பெரிய மரங்கள் ஈடுக உள்ள ஒவ்வொரு தாவரவுடம்பிலுள்ள உயிரணு சமூகத்தைப் (Cell Communities) பொது நன்மைக்காக ஒத்துழைக்கும் ஒரு மனித சமூகத்திற்கு ஒப்பிடலாம். இவ்வுயிரணுச் சமூகத்தில் சில அங்கத்தினர்களாகிய சர்க்கரைசுத்திகரிப்பவர்கள் ஷினிப்புப் பண்டம் தயாரிக்கின்றனர், மாவுப்பொருள் செய்பவர்கள் தாவரத்திற்கு வேண்டிய உணவுப்பொருட்களைச் சேமிக்கின்றனர். இத்தாவர சமூகத்தில் வாசனைப் பொருட்களும் பூச்சுப்பொருட்களும் தயாரிப்பவர்களுமுண்டு படிக்கங்கள் செய்யும் சிற்பிகளும்முண்டு. வர்ணக்கலை வல்லுநர்கள் வர்ணப்பொருட்களைச் செய்கின்றனர்.

தாவரங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வசிக்கின்றன. நீரிலும், நிலத்திலும்; காற்றிலும், கடற்கரையிலும்; பாலையிலும், பாறையிலும், உச்சி மலையிலும், துருவப் பனியிலும் வசிக்கின்றன. சுடு நீருற்றை விரும்பும் தாவரங்களுமுண்டு. சில தாவரங்கள் எரிமலைக் குழம்பு குளிர்ந்த உடனே அதின்மேல் வசிக்கும் தகையன. ஏன்! மக்கள் உடம்பின் உள்ளும் புறமும் வசிக்கும் தாவரங்கள் உள்ளன.

ஹக்ஸ்லீ என்னும் உயிர் நூல் அறிஞர் தாவரத்தின் ஒவ்வொரு உயிரணுவிலும் நடைபெறும் அலுவல்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “நன்பகலில் சூடுமண்டலச் சோலைகள் அமைதியாயிருப்பதற்குக் காரணம் அத்தாவரங்களிலுள்ளே நடைபெறும் வேலைகளின் சததத்தை நாம் கேட்கமுடியாததே. தாவரத்தினுள்ளே நிகழும் நுண்ணிய சூருவளி போன்ற மாறுதல்களை நம்மால் கேட்கமுடியுமேயானால் அப்போது எவ்வாறு ஒரு பட்டணத்தின் இரைச்சலைக்கேட்டுத் திடுக்கிடுவோமோ அவ்வாறு தாவரங்களின் எண்ணிலடங்கா உயிரணுக்களின் அலுவல்களின் இரைச்சலைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போவோம்.”

முதன் முதலாகத் தாவரங்களின் அமைப்பையும், உயிரணுக்களின் அலுவல்களையும் தனது உருப் பெருக்கியின் மூலமாகக்கண்ட ஜான் சுவாமர்டேம் என்ற டச்சுக் காரர் ஏறத்தாழ ஒரு பித்தன்போல் ஆகித் தான் எழுதியிருந்த குறிப்புக்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டார். ஏனெனில் சாதாரணக் கண்ணுக்குத் தெரியாதவற்றைப் பார்ப்பது பாவமென்றெண்ணினார்போலும்!

தாவரங்கள் உணவுப் பொருட்கள் தயாரித்தலைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். இத்தொழிலுக்குச் சூரிய ஒளியிலுள்ள சிவப்பு, ஊதாக்கதிர்களே சக்தியாகும். இலைப் பச்சையங்களே (Chlorophyll) இயந்திரங்கள்; இத்தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்கள், கரியமில வாயுவும் நீருமே, இவ்விலைப் பச்சையங்கள் சூரிய ஒளியிலுள்ள சிவப்பு, ஊதா முதலிய கதிர்களை மாத்திரம் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றினுதவியால் கரியமில வாயுவைப் பிரித்து

அஃதிலுள்ள நுண்ணிய கரிப்பொருளை நீருடன் சேர்த்து சர்க்கரைப் பொருள் சமைக்கின்றன. ஒரு பவுண்டு சர்க்கரையுண்டுபண்ண 90 காலன் கரியமில் வரைய தேவைப் படுகிறது. இக் கரியமில்வரையவை அடைவதற்கு ஆயிரமாயிரமான காலன் ஆகாயத்தைத் தாவரம் வடிசுட்டவேண்டியுள்ளது. இலைப் பச்சையங்கள் சர்க்கரைப் பொருளை உண்டுபண்ணியவுடன் தாவர உடம்பிலுள்ள மற்ற அலுவலர்கள் அதை மாவுப் பொருளாக மாற்றிச் சேர்த்து வைக்கின்றனர். ஆயிரம் சதுர அடி இலைப்பாப்பு ஒரு பவுண்டு மாவுப்பொருளை ஐந்து மணிநேர சூரியவெளிச்சத்தில் உண்டுபண்ணுவதாக அறிஞர் உரைக்கின்றனர். மேற்கூறிய சர்க்கரை மாவுப்பொருள் தவிர இநூலின் (Inulin) என்ற பொருளையும் தாவரங்கள் தயாரிக்கின்றன.

“நீரின்றி அமையாது உலகு” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை அஃதே போல் தாவர உயிரணுக்களில் நடைபெறும் பற்பல வேலைகட்கும் நீரும் அதில் கரைந்துள்ள உப்புப்பொருட்களும் இன்றியமையாதன. இவைகளை வேர்கள் உறிஞ்சி மேலே அனுப்புகின்றன. எப்படி நீர் மேலே செல்லுகிறது என்பது உயிர்நூல் வல்லுநர்க்கு இன்னும் மறைபொருளாயிருக்கிறது. ஆனாலும் அதைப்பற்றி பல கொள்கைகள் உண்டு. வேண்டாத நீர் இலைத்துவாரங்கள் வழியே நீராவிபாகச் சென்றுவிடுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக ஏழு இலட்சம் இலைகளுள்ள ஓர் ஒக் (Oak) மரம் ஒரு குறிப்பிட்ட பருவ காலத்தில் மட்டும் 120 டன் நீரை இவ்வாறு வெளியேற்றுவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஓர் ஏக்கர் பரப்பிலுள்ள புல் ஒரு நாளில் ஆறு டன் நீரை வெளியேற்றுகிறதாம்! ஒரு பெரிய மரம் கோடைகாலத்தில் ஐநூறு வாளி நீரை பத்து அடி உயரத்திற்கு ஒவ்வொரு பத்து மணி நேரத்தில் தூக்கிச் செல்வதற்குச்சமமான வேலையைச் செய்யவேண்டியுள்ளது.

தாவரத்திலுள்ள உயிரணுச் சமூகங்களை நாம் சென்று பார்க்க முடியுமேயானால் அப்போது நாம் ஆப்பிள்களிலுள்ள மாலிக் அமிலம், ஆரஞ்சு, எலுமிச்சம் பழங்களிலுள்ள சிட்ரிக் அமிலம், திராட்சையிலுள்ள டார்டாரிக் அமிலம், இலைகள் நனையாதபடித் தடுக்கும் மெழுகுப் பொருள், காடங்களைக் குணமாக்கும் கோந்துப் பொருட்கள் (Resins) தாவரப் பாதுகாப்பான நச்சுப்பொருட்கள், மக்களுக்கு உதவும் மார்பீன் (Morphine), ஸ்ட்ரிக்கைன் (Strychnine) முதலிய பொருட்கள் தயாரிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

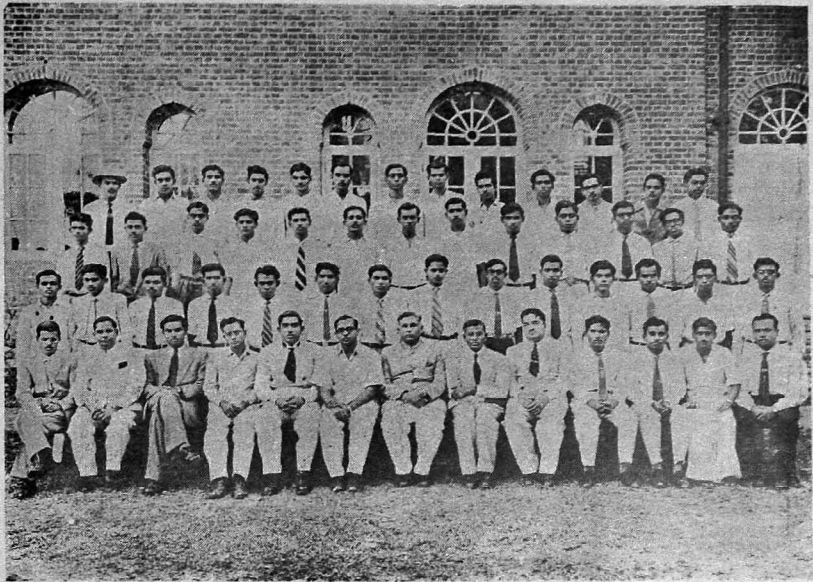
தாவர உலகின் விந்தை என்னே! கூறப்புகின் அஃது விரியும்!!

ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே....!

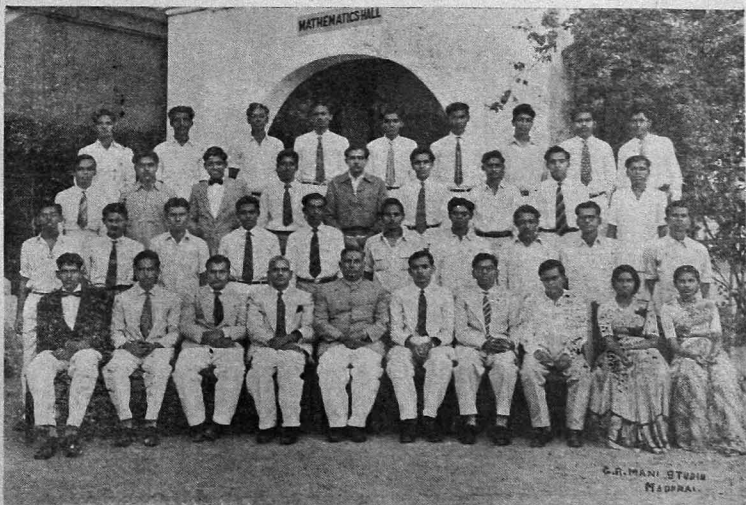
(பழய மாணவர். ப. தங்கராசு, பி. எ.)

ஆதிகாலத்திலே மனிதன் ஆற்றங்கரை ஓரத்திலேதான் குடியேறினான் என்று வரலாறு பறைசாற்றுவதை யாரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. ஒவ்வொரு நாட்டின் வரலாற்றின் எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும் நாம் காணும் பாடம் அந்நாட்டின் தசகரீக வளர்ச்சிதான் என்பதை வரலாற்றுப் பேராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். தசகரீகம் முதன்முதலில் பிறந்த இடமே ஆற்றங்கரை ஓரத்திலேதான்!

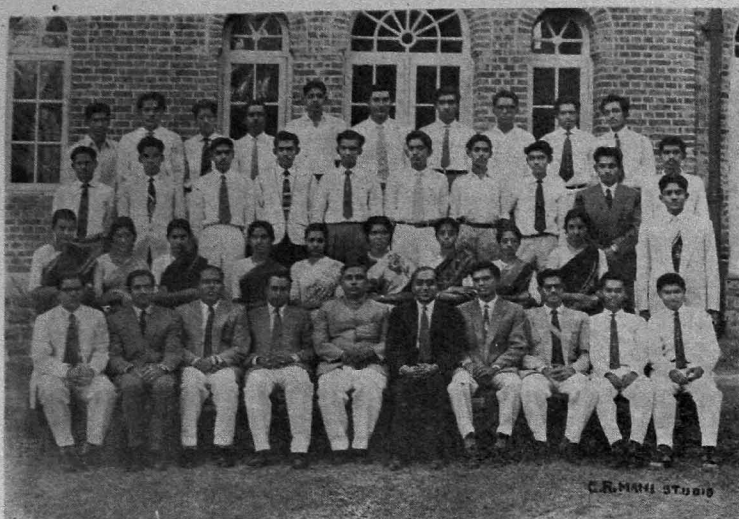
பண்டை மனிதன் வீடுகளுக்குமேல் வீடுகள் கட்டவேண்டிய நிலைமை ஆறுகளின் னால் உண்டானது. ஆறுகளில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படும் சமயங்களில் அவைகளின்

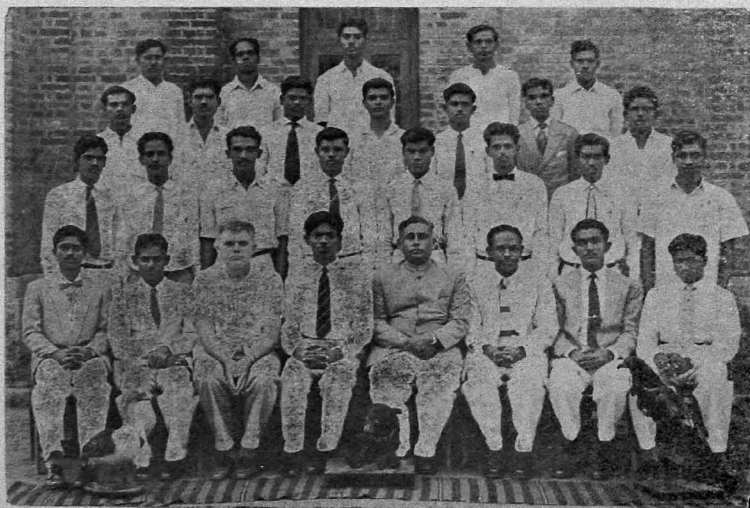
B. Com. Finalists

Mathematics B. A. Finalists

Chemistry B. Sc. Finalists.

Zoology B. A. Finalists

போக்கு மாறுபடும். எனவே, அண்மையிலுள்ள வீடுகளை மணல் போட்டு மேவிவிடும். அடுத்தபடியாக அங்கே குடியேறும் புதைந்த நகரங்களின் மீது வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். இப்படியாக கட்டப்பட்ட ஏழு நகரங்கள் சிந்து வெளிச் சமவெளியிலே தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அந்நகரங்களின் அமைப்பும், வீடுகளின் அமைப்பும், வீதிகளின் போக்கும் இக்கால நாகரீக மனிதனின் கலைத்திறமையையும் மிஞ்சிவிட்டன. சிந்து வெளி நாகரீகமும், சைனாவில், கோயாங்கோ, யாங்க்கிசிக்யாங், சிக்கியாங் சமவெளி நாகரீகமும், எகிப்தில், நைல் நதி தீரத்தில் காணப்படும் நாகரீகமும், கிரேக்க நகரீகமும் மேற்கூறப்பட்ட கலைத்திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சமுதாயம், பொருளாதாரம், அரசியல், மதம் ஆகிய இத்துறைகளில் மனித நாகரீகம் ஒப்பற்ற நிலையை அடைந்திருந்தது. சமுதாய முன்னேற்றம் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. அதற்காக ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலருமே பாடுபட்டு வந்தனர் ஆண்கள் முதலிடமும் முக்கிய இடமும் பெற்றிருந்தனர். பெண்கள் ஆண்களை மதித்து-அடிமையற்ற நிலையில்-வாழ்ந்து வந்தனர். அங்குதான் நாகரீகம் வளர்ந்தது. கல்வியறிவும், கலைத்திறனும் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குத் தேவையானவை என்று எண்ணி கல்விச்சாலைகளும், கலைக்கூடங்களும் ஈடுஇணையற்ற முறையில் அமைக்கப்பட்டன-

பொருளாதாரம் ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கும் நாகரீக வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதது. பண்டைக் காலத்திலே பொருளாதாரம் செழித்திருந்தது. ஆதி மனிதன் உழவுத்தொழிலைக் கற்றிருந்தான். உழைத்துப் பிழைக்க நினைத்திருந்தான். இப்போது போல எய்த்தோ அல்லது இசை பாடியோ பிழைத்தானில்லை. அவன் வெளி நாடுகளுடன் வாணிப உறவு வைத்திருந்தான். கடல் கடந்துசென்று பொருளிட்டினான் கரணம். அவன் "திரைகடல் ஓடியும் திரவியந்தேடு" எனும் பழமொழியைத் தெற்றென தெரிந்திருந்தான்.

பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கப் பிறிதொரு வழியையும் கண்டுபிடித்திருந்தான். கைத்தொழில்கள் செய்தான். மண்ணிலே அழகான-அருமையான-பாண்டங்கள் செய்தான். அவற்றிலே சித்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கும்; சிறு சிறு வளைவு கோடுகளும் வரையப்பட்டிருக்கும். அவை மேலைநாட்டுச் சந்தைகளிலே பெருமளவில் விற்பனையாயின. இக்காலத்தில் இத்தகைய வேலைப்பாட்டிற்கு இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. என்றாலும் அவனது வேலைப்பாட்டினை இயந்திர வேலைப்பாடு மிஞ்சிவிடவில்லை. ஆனால் பண்டைய மனிதன் சிற்பத்திலும் ஓவியத்திலும் உச்சநிலையில் இருந்தான் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. அவனுக்கு அது ஆற்றங்கரை ஓரம் சொல்லிக் கொடுத்த நாகரீகம்!

இனி, அரசியல்துறையின் அருமையினை நோக்குவோம். அரசியலில் ஆண்டான, அடிமை என்ற பாதுபாடு கிடையாது. மக்களின் சார்பாகப் பிரதிநிதிகள் அரசியல் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்தினர். மக்கள் நலங்கள் கருதி ஒற்றுமைக்கும் அமைதிக்கும் பாடுபட்டனர் இக்காலத்தில் மனிதன் அணுகுண்டுக்கும் நீர்வாயுக்குண்டுக்கு மிடையில் சிக்கி வாழ்வதறியாது பயந்து பயந்து சாகிறான். ஆனால் பண்டைய மனிதன் இப்பயங்கர வாழ்வினை என்னிலுங்கூடக் கண்டறியான்.

நீதியும் நேர்மையும் நிலைத்து நின்றன. சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோலாக நீதி மன்றம் விளங்கியது. இன்றைய நாள்போல பணங்கொடுத்தவனுக்கு ஒரு நீதி, ஏழைக்

கொடு நீதி, வாய்வீச்சுக்காரனுக்கு மற்றொரு நீதி, உற்றவன் உறவினன் ஆகியவர்குப் பிறிதொரு நீதி என்ற விசித்திரமான நீதியினை அன்று காணமுடியாது.

கணக்கிலடங்கா வரிகளால் மக்கள் சுமத்தப்பட்டார்களில்லை மக்களாக விரும்பிக் கொடுத்தது எதுவாயினும் எவ்வளவேனும், இன்முகங்காட்டிப் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மக்களாட்சி மலர்ந்திருந்தது. ஆண்டாளை மக்கள் போற்றினார்கள் அவனது ஆளுந்திரன் சூறித்து. ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே வாழ்ந்ததால் அவனது நாகரீகம் அத்துனை சிறப்புப் பெற்றிருந்தது.

மதம் மக்களுக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. மதம் பூசல்களை உண்டுபண்ணி மக்களது வாழ்வைக் கெடுக்குமளவிற்கு அங்குப் பாதுகாக்கப்பட்டவில்லை. அன்று மதத்துக்கு மதம். இன்றுபோல, சச்சரவு என்ற நச்சரவம் படம் விரித்து ஆடவில்லை. சாதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமயங்கள் காண்பது அரிது. ஆனால் இன்றைய மனிதன் மதத்துக்கு மதம் சாதிக்குச் சாதி சண்டைமூட்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான். இடைக்காலத்திலே ஒருசில மதவாதிகள் தோன்றி அறிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் சொல்லொண்ணாத துயரத்தில் ஆழ்த்தினர். அதைவிடப் பன்மடங்கு மிஞ்சிவிட்டான் இன்றைய நாகரீக உலகத்தல் வாழும் மனிதன்.

ஊருக்கொரு மதம்! ஆளுகொரு சாதி! அவனவனுக்கு ஓராயிரம் கடவுள்கள்! இந்த மாதிரி நிலை இன்று நம்மிடையே நிலைத்துவிட்டது. பாட்டன் மகமதியன்; அப்பன் இந்து; மகன் கிருஸ்தவன் எனும் வேறுபாட்டை அன்றும் காண்கிறோம்; இன்றும் பார்க்கிறோம் ஆனால் அன்று அவ்வேறுபாடு காணப்பட்ட போதிலும் ஒற்றுமையும் உயர்வொழுக்கமும் காணப்பட்டன கடவுள் வழிபாடு தானே; அவரவர் விருப்பப்படி தானே ஆண்டவனை அடிபணிவதிலே குற்றமில்லை எனும் பொதுநோக்குப் பெருமளவில் பரவி இருந்தது. ஆனால் இன்றுதான் எங்குபார்த்தாலும் ஏகப்பட்ட சண்டைகளும் எண்ணற்ற பூசல்களும் மதங்களுக்கிடையில் முளைக்க ஆரம்பித்து விட்டன.

பசிக்காக ஏதாவது புசிக்கவேண்டும். ஒருவன் கரிச்சோறு சாப்பிடுகிறான்; மற்றவன் கஞ்சி குடிக்கிறான்; பிறிதொருவன் நீராகாரம் அருந்துகிறான். ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு வழிகளில் பசியைப் போக்கிக்கொள்கின்றனர். உண்ணும் உணவிலே விததியா சங்காணப்பட்டபோதிலும் அதனால் விளையும் பயன்-பசிதீர்த்தல்-ஒன்றுதான். அதேபோல வழிபடுதல் வெவ்வேறு விதமாகவிருக்கலாம்; ஆனால் அதனால் விளையும் பயன் ஒன்று தானே என்ற அறநெறி மதங்களிடையே பரவியிருந்தது. பக்தி உச்சநிலையில் இருக்கிறது. அறியாமை இருளில் அகப்படும் மனிதப்பிண்டங்களை அறிவுப்பாதைக்கு அன்புடனழைத்துச் சென்று, செந்நெறியிற் சேர்க்கும் சிறந்த ஏதுக்களாக மதங்கள் திகழ்ந்தன. ஏனெனில் அவை ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே வாழ்ந்துவந்த மனிதன் காட்டிச்சென்ற மதங்கள்!

பொதுவாக நோக்குமிடத்து, ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே வாழ்ந்துவந்த மனிதனுக்கும், இன்றைய உலகில் வாழ்ந்து வரும் மனிதனுக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு தென்படுகிறது. அவனது பொது நோக்கும், அறநெறியும் இவனுக்கில்லை பொருளீட்டும் பணிகளில் பாடுபட்டான். ஆனால் இவனைப்போல கொலை செய்தோ, களவாடியோ பொருளீட்டினான். பணத்துக்காக எதையுந் துணிந்து செய்துவிடும் இறுமாப்புடையவன் இவன். ஆனால் அவன் பணத்துக்கு எள்ளளவேனும் அடிமையாக இருந்தானாயின்லை; இருக்க நினைத்தானாயின்லை. சகோரத்துவமும், சமயப்பற்றும் அவனுக்கிருந்த அளவில் இவனுக்கில்லை. சமூக வாழ்க்கையில் அவன் ஈடுபட்டுச் செய்த சீர்திருத்தங்களும் சிறந்த

தொண்டுகளும் பாராட்டுதற்கு என்றும் உரியவை. காரணம், அவன் ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே படித்த பாடம் அது.

இன்றைய நாகரீகம் கற்பித்தபடி வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்பவன் இவன். ஆனால் வீடுகள் கட்டுவதிலோ கூடங்கள் அமைப்பதிலோ இவனையும் மிஞ்சிவிட்டான் பண்டைய மனிதன். கட்டிட வேலைப்பாடுகளையும், கலைத்திறமையையும், அவற்றில் அவன் அடைந்திருந்த தேர்ச்சியினையும் இன்றைக்கும் நாம் கிரேக்கத்திலும், எகிப்திலும், சிந்து வெளியில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட புதைந்த நகரங்களாகிய கரப்பாவிலும், மொகஞ்சதாரோவிலும் கண்டு களிப்பெய்தலாம்.

ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே அவன் வளர்த்து வந்த நாகரீகத்திலே அரையளவு கூட இன்றும் நாம் அடையவில்லை. நாமும் ஆற்றங்கரை ஓரத்திலே சென்று குடியேறினாலும் அவனது நாகரீகத்தை நாம் எட்டிக்கூட இனிமேல் பிடிக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவனது ஆற்றங்கரை நாகரீகம் காலத்தாலும் கருத்தாலும் முத்தது; ஆகையால் அது நமக்கு எட்டுமளவுக்கு இல்லை. அவனது பண்பாடும் பகுத்தறிவுமே நமக்கு வரா என்பதில் ஐயமில்லை! காணம், விஞ்ஞானத்துரையில் முன்னேறி, அழிவுப்பாதையில் நடைபோட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம் நாம்!

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

அவன்

பெ. பெருமாள், இரண்டாம் விஞ்ஞானக்கலை வகுப்பு.

வெண்ணிலா இரவைப் பகலாக்கியது. வீசும் தென்றல் அவனின் விறுவிறப்பிற்கு முறுக்கேற்றின. நிலவின் ஒளியில் மின்னும் தன்னீரின் தோற்றம் அவனைச் சிந்தனைக்குள் ஆழ்த்தி விட்டது. வண்டின் இனிய ஒலி அவன் இருக்கும் இடத்தை மறக்கச் செய்தது. ஆடி ஆடி அசையும் தென்னையின் நிழல் அவனின் உள்ளத்தில் எண்ணக் கோட்டைகள் பலவற்றை எழுப்பிவிட்டது. பாதையின் இரு ஓரங்களில் காணப்படும் காட்சிகள் அவனை இன்பத்தினுள் ஆழ்த்தின. கடந்தகால தன் இளம் வாழ்க்கையை எண்ணமிட்டவாறே தன் கால் செல்லுமிடம் எது எனத் தெரியாமல் நடந்து கொண்டே இருந்தான். பலநாள் பழக்கப்பட்ட அவ்வழி அவனின் மனத்தில் எழுந்திருக்கும் இன்பத்தைக் கலைக்க இணக்கவில்லை. ஒன்றோடு ஊறி உணர்ந்த அவனின் உருப்புக்களும் அவனின் இன்ப உலகத்திற்கு இடையூறுக நிற்க இசையவில்லை. அவனை அறியாமல் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தான். அவனின் சிந்தனை வானுற ஓங்கியது. பார்வை பாருக்கு எதிரே நோக்கிய வண்ணமாய் இருந்தது.

* * * * *

'கண்ணு, நீ நல்ல பிள்ளை, கெட்டிக்காரன், இந்தக் காப்பியைக் குடித்து விட்டு பள்ளிக்கூடம் போய்வாடா' என்று தாய் வழியனுப்புகிறாள். வாசலில் மகன் வரவிற்குக் காத்திருந்து 'வாடா கண்ணு' என்று எடுத்துக் கட்டியனைத்துக் கொள்கிறாள். உண்ணவைக்கிறாள். அவன் உள்ளம் உவகை கொள்ளத் திண்பண்டம் கொடுக்கிறாள். அவனின் மழலையில் மயங்குகிறாள்.

துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு குட்டைக்குத் தன் தோழர்களுடன் ஓடுகிறான். எல்லோருடனும் சேர்ந்து கும்மாளம் போடுகிறான். ஆடிப் பாடித்திரிந்து வீட்டுக்கு வருகிறான். அவனை அடிக்கடிக்குளம். குட்டை, கிணறுகளில் குதிக்கத் கூடாது, நீ செல்வத்தில் பிறந்த பிள்ளை, சிறப்புடன் வாழவேண்டும், கண்டபடிச் சுற்றித்திரியக் கூடாது என்று தாய் தன் அன்பு மொழிகளால் கடிந்து கூறுகிறான். பின் மனம் பொருக்காது தன்கையோடு கூட்டிச் சென்று உணவு உண்ண வைக்கிறான். அவன் விருப்பத்திற்கு மறுக்காமல் எதையும் கொடுக்கிறான்.

இளமையில் இன்புற்றிருப்பதற்கு இனியது கல்லூரிக்காலம். கல்லூரிக்காலம் வாழ்வில் கற்பகத்தரு போன்றதாகும் என நண்பருடனும் பிறருடனும் கூடிப்பேசி இன்புற்றிருப்பான்.

'மாணவர்கள் வருங்கால நாட்டிற்கு மன்னர், நாட்டை வளமுடன் வாழ வைக்கும் வலிமை வாய்ந்தவர்கள்' எனப் பேசி இறுமாந்திருப்பான்.

'நான் எதிர்கால ஓத்தியாவில் பிரதம மந்திரியாக இருப்பேன்' என்பான் நண்பன்.

'நான் வருக்காலத்தில் இந்நாட்டை வளமாக்கும் சிறந்த குடிமகனாகத் திகழ்வேன்' என்பான் மற்றொரு நண்பன்.

கல்யாணம் நடந்தேறியது. அவனும் அவளும் கள்ளங் கபடமில்லா இளங் குழந்தைகள் போல் இங்கும் அங்கும் ஓடித் தொட்டு விளையாடுகின்றனர். தென்னாந்தோப்பில் தேமதுர இசைகள் பாடி இன்புற்றிருக்கின்றனர்.

"கீச் கீச்" என்ற ஒலிகேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு நார்ப்பூமும் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தனர். குற்றம் புரிந்தது போல் இருவரின் உள்ளமும் எதோ ஒருவகை கிலுகிலுப் பீற்கு இலக்காகியது. அவ்வொலி திரும்பவும் கேட்டது அத்திசையில் பார்வையைச் செலுத்தினர். அங்கே தென்னை மரத்தின் உயரத்தில் இரு கிளிகள் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். பெரும் தவறிவிருந்து தப்பியது போல் இருவர் உள்ளத்திலும் இன்ப உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அன்று அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். கன்னம் சிவக்க வெட்கித் தலை குனிந்தாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து,

'அத்தான்' என்றாள்,

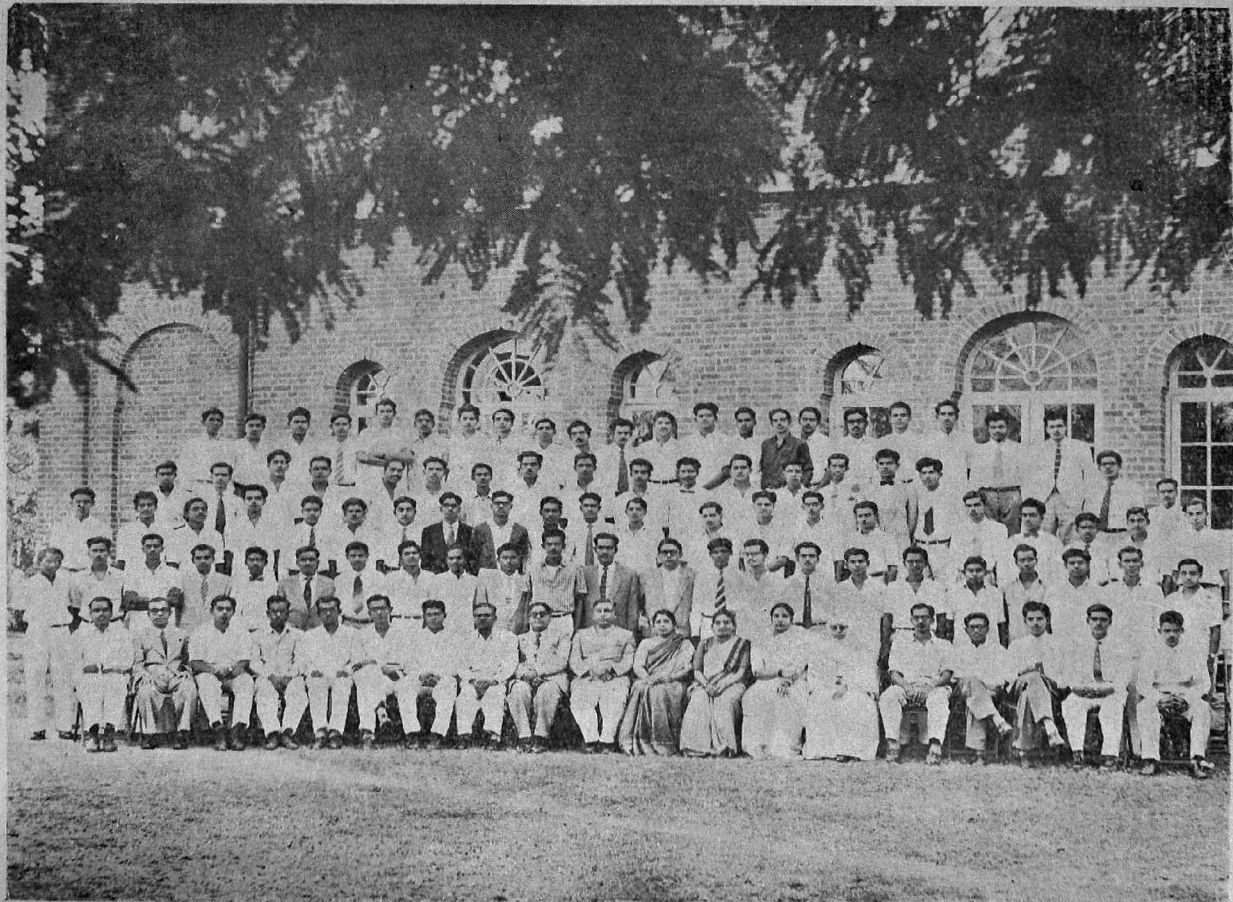
'இம்' என்றாள்.

"நீங்கள்.....நீங்கள்.." என்று இழுத்துக்கொண்டே போனாள். பின் சொல்ல முடியாதவளாய் வெட்கித் தலைகுனிந்தாள். புள்ளிமான் போல் துள்ளிக் குதித்து ஓடி மறைந்து விட்டாள்,

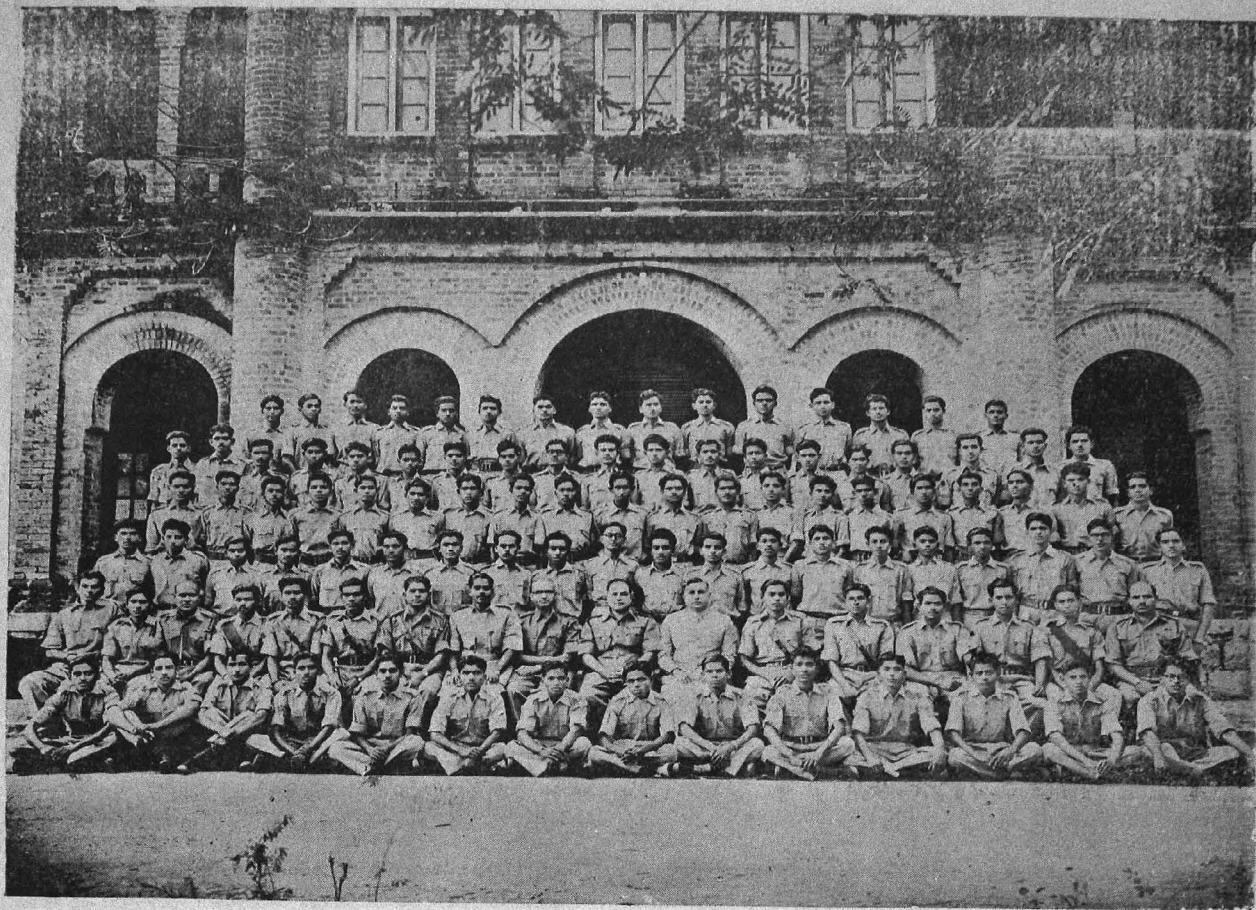
அவன் ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்தான். 'அப்பா! அப்பா!' என ஏதோ ஒரு குரல் அவனை அழைப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

'அப்பா! அப்பா!' என மழலை மொழி கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளது மகன் அவளை "அம்மா கூப்பிடுகிறார்கள்" என்று சைகையால் அழைத்தான்.

"எப்போது வந்தீர்கள், வந்து உங்கள் பாட்டிற்கு கொல்லைப்புறத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாடுகிறீர்" என்று அவன் அழைத்தபோதுதான் அவனுக்கு ஆபீஸிவிருந்து எப்படி வீட்டின் சொல்லைப் புறத்திற்கு வந்தோம் என ஆச்சரியமுண்டாயிற்று.

Economics B. A. Finalists

The Officers and Cadets of the N. C. C., American College, Madurai.

“நெஞ்சு பொறுக்குதலையே”

(ச. வேதாந்த தேசிகள், IV B. Com.)

ஆகஸ்ட்டு 8. அன்று நான் பணிசெய்யும் அஞ்சல் அலுவலகத்தில் ஒரே வேலை-ஒரே அமர்க்களம். அன்று இரவு எங்கள் “ஸ்ரீரைக்.” அன்று அலுவலகத்தில் அதே பேச்சாகத்தான் இருந்தது. என்னுடைய மனதில் ஒரே பயம். அதே நேரத்தில் உறுதியும் கூட. ‘இரவு 1 மணி. இந்திய சரித்திரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சம்பவம்’ என எண்ணும் பொழுது எனது உறுதி இரட்டிப்பானது. அன்று அகத்திற்குச் செல்ல மனமில்லாது கடற்கரையை நோக்கி நடந்தேன். தேதி எட்டானதால் கையில பணமும் இல்லை. ஆகையால் பொரிகடலையை வாங்கிக்கொண்டு நடந்தே செல்வது எனத் தீர்மானித்தேன். அரசாங்கத்தால் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்தக் ‘காக்கி’ச்சட்டையின் இருபைகளுக்குள் கையை விட்டேன். அப்படியும் இப்படியுமாக ஆறு ‘நயாபைசாக்கள்’ எனது கையில் தேறின. ஓர் அணுவிற்கு ஒரு ‘நயாபைசா’ குறைந்தது. ஓர் அணுவிற்குப் பதிலாக ஆறு ‘நயாபைசா’ வாங்கமாட்டானே, ஒரு ‘நயாபைசா’ பொரிகடலை குறையுமே என்ற வறுத்தத்தில் எனது பையைத் திருப்பத் துலாவினேன். நயாபைசாவின் நிறமும் எனது சட்டையின் நிறமும் ஒன்றாக இருந்ததால் பையைப் பலத்த முற்றுக்கை இட்டபிறகு அந்த ஒரு நயாபைசாவும் கையில் அகப்பட்டது. ஸ்டரைக்கில் வெற்றி பெறந்து போல மகிழ்ச்சியுற்றேன். பொரிகடலையை வாங்கிக்கொண்டு கடற்கரையில் ஒரு பக்கமாக அமர்ந்தேன். அருகில் ஒருவரும் பங்கிற்கு இல்லை என்ற உறுதியில் ஒவ்வொரு பொரிகடலையாக “உள்ளே பிடித்துத் தள்ளினேன்.” ‘நெஞ்சு பொறுக்குதலையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்து விட்டால்’ என்ற பாடல் எனது செவிகளுக்குக் கேட்டது.. அன்று நண்பனிடமிருந்து இரவல் வாங்கின ‘பாரதியின் பாடல்கள்’ மலிவுப்புத்தகத்தை திருப்பிக் கொண்டிருந்தேன். நேரம் சென்றதே தெரியவில்லை. மணி 9 ஆகிவிட்டது.

அலையின் ஒளி அதிகமாக அதிகமாக அதோடு ஓர் ஈனக்குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். ஓர் உருவம் தன்னுடைய கையை முன்பக்கமாக வைத்து ஏதோ முணங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கம் அச்சம் என்ற போதிலும் “அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே” என்ற பாரதி பாடலை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு அந்த உருவத்தின் மீது டார்ச்சு லைட் அடித்தேன். பலவீனத் துணிகளினால் ஒட்டுப்பாடப்பட்ட சட்டை எனக்குத் தெரிந்தது. நமது ‘வர்க்கத்தை’ச் சேர்ந்தவர்தான் என எண்ணி “ரூர்ச்சூர்” நன்றாகத் தூக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு ‘ஐயா’ என்றேன். எனது பார்வை அவரது கைப்பக்கம் சென்றது. நான் திடுக்கிட்டுக் கத்துவதற்கும் அந்த வயது சென்ற பெரியவர் எனது வாயை ஈடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. வலுக்கட்டாயமாக என்னை அமரவைத்தார் அந்தப்பெரியவர். அந்தப்பெரியவர் ஏன் ஒரு பெண்ணின் பிணத்தின் மீது கையை வைத்திருக்கிறார் எனப்பிரியாது திகைத்தேன். ஒரு வேளை அந்தப்பெரியவர் கொலை செய்திருப்பாரோ எனக் கணநேரம் எண்ணினேன். ஆனால் அவருடைய அமைதியான முகம்-கலங்கிய கண்கள்-நடுங்கும் கைகள்-இவை அவர் கொலையாளி அல்ல என மெய்ப்பித்தன. என்றாலும் ‘சிந்தையிற்கள் விருயிச் சிவ சிவ வெண்பதுபோல், வந்தே மாதரம் என்பார்-கிளியே! மனதிலதனைக்கொள்ளார்’ என்ற பாரதி கருத்து என்னுடைய நம்பிக்கையை உடைத்து மனதில் வினாக்குறியை எழுப்பியது இறுதியில் இதன் வரலாற்றைக்கேட்பது என்ற திடமான ஓர் முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். அவரது அருகில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

'ஐயா நீங்கள் யார்-கலங்குவதின் காரணம் என்ன-இந்தப்பெண்யார்'-இவ்வாறு வினாக்களை அடுக்கிக்கொண்டே போனோன். அவர் பெருமூச்சுவிட்டுப் பேசத்துவங்கினார். "தம்பி! இது ஒரு பெரிய கதை ஆனால் அதிசயம் இல்லை. அன்றாட வாழ்நிலை நித்தம் நித்தம் ஆங்காங்கே நகக்கப்பட்ட-சுரண்டபடுகிற-மனிதர்களின் வாழ்வில நடைபெறும் சர்வ சாதாரணமான நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு பாகமே எனது கதை எனது பெயர் சங்கரன். நானும் இங்குப் பிணமாக்கப்பட்டிருக்கும் எனது மகனும் 'பெரும் ஊர்' என்ற சிறு கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். சுமார் 10-வருடங்கள் இருக்கும. எனக்கிருந்த ஒரு சிறு நிலத்தை உழுது பயிரிட்டு வந்தேன். ஏதோ அரவையிற்று க கஞ்சிக்குப் பஞ்சமில்லாது இருந்தது. நாளை பந்தாவது வரை படித்தவன் ஆனால் வேலை கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் விவசாயத்தையே எனது தொழிலாகக் கொண்டுவந்தேன். ஆனால் விவசாயம் செய்யப் போதியபணம் கிடையாது. என்னுடைய உழைப்புத்தான் என்னுடைய மூலதனம். இறுதியில் அங்கிருந்த ஓர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் கடன் வாங்குவது என முடிவுக்கு வந்தேன். மனுச்செய்து பல மாதங்கள் ஆகியும் பதிலின்றும் வரவில்லை. கையிலிருந்த சிறிது பணமும் கூட்டுறவுச் சங்க ஒரு சில அதிகாரிகளுக்கு காரணிக்கையாகச் செலுத்தப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் எனக்குப்பின் மனுப்போட்ட ஓர் நிலச்சுவான்தாருக்குக் கடன் கொடுக்கப்பட்டது. என்னுடைய மனு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிட்டது. வேறு வழியில்லை. பின்பு அங்கிருந்த ஓர் நிலப்பிரயுகிடம், அவர் நீட்டின ஓர் வெள்ளைக்காகிதத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு 600 ரூ. கடனாகப் பெற்றேன். அவர் அந்த ஊருக்குப் பெரிய மனிதர். செல்வாகுப் பெற்றவர். கூட்டுறவு சங்கத்தின் தலைவரும் கூட. பணத்தை யும் எனது உழைப்பையும் மூலதனமாகக்கொண்டு வெயில் மழை எனப்பாராது உழைத்தேன். உழைப்பிற்கேற்ற பலனும் கிடைக்கும் தருவாயில் இருந்தது. அடுத்த நாள் அறுவடை. அந்த மகிழ்ச்சியுடன் வீடு வந்து உறங்கினேன். ஆனால் மறுநாள் காலை யில் என் தலையில் இப்படி இடிவீழும் என்று எண்ணவில்லை. எந்த அணைக்கட்டுத் தண்ணீர் கொடுத்து உதவியதோ அதே அணைக்கட்டு உடைந்து என்னுடைய பலனைப் பாழாக்கிவிட்டது. புதிபதாகக் கட்டப்பட்ட அணைதான். ஆனால் என்னுடைய வாழ்க்கையையே பாழாக்கிவிட்டது.

ஒடிந்த மனதுடன் கூட்டுறவு சங்கத்தலைவராகிய அந்தக்காருளைய மூர்த்தியிடம் சென்று விவாதத்தைக் கூறினோன். கருணையை எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் முதலும் வட்டியுமாக நான் ரூ 6000/- தரவேண்டியிருக்கிறது என்றார். எனக்குத் தூக்கி வாரியப் போட்டது நான் வாங்கியது ரூ. 600. வட்டியோடு கொடுக்கவேண்டியது ரூ. 1200/- தான் அன்று இரவு பஞ்சாயத்து நடந்தது. காருண்யமூர்த்தியும் எனது கையெழுத்திட்ட பத்திரத்தைக் காண்பித்தார். அதில் ரூ. 6000/-என எழுதப்பட்டிருந்தது. பின்பு வழக்கு நடந்தது. இருக்கிற சொத்தையும் விற்றேன். இறுதியில் தீர்ப்பு என்னை படுகுழியில் கொண்டு தள்ளியது. கூவிக்காக அவர் பண்ணையிலே வேலைக்கமர்ந்தேன். இரு வருடங்கள் கழித்து ஒரு நாள் காருண்யமூர்த்தி என்னுடன் வேலை செய்துகொண்டிருந்த இரண்டு விவசாயிகளை நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றினார். அது தவறு என ஒன்றுபட்டுக் கூறினோம். அதற்குப்பின் நானும் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டேன். சட்டம் இருந்தது வெளியேற்றக்கூடாது என்று, ஆனால் அது அவர்களுக்கு சாதகமாக்கப்பட்டது. வக்கீலின் வாதத்தாலும் அதிகாரவர்க்கத்தின் ஆதரவாலும், நகரத்திற்கு வந்தேன். நாக வாழ்க்கை இத்துடன் முடிந்துவிடும் என்ற எண்ணத்தில் ஓர் ஆசிரியராக ஒரு பள்ளியில் சேர்ந்தேன். பல முயற்சிகள் செய்தபிறகு, ரூ. 80/-க்குக் கையெழுத்துப் போடுவேன். ஆனால் கையில் வாங்குவது ரூ. 50 தான். என்னவோ இதையாவது கொடுக்கின்றார்

களே என்ற மனதிருப்தியோடு எனது வாழ்க்கையை ஒருவாராக நடத்திக்கொண்டிருந்தேன். எனது மகனும் 10வது வரை படித்து விட்டான். ஜாதிக்கும் மதத்திற்கும் ஊரார் பேச்சுக்கும் அஞ்சி எனது மகளுக்குத் திருமணம் முடிக்க முயற்சிகள் பல செய்தேன். சென்ற இடமெல்லாம் ‘பணம், பணம்’. வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கே அன்றாடம் நிண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் நான் பணத்திற்கு எங்கே செல்வேன். சென்றவிடமெல்லாம் எனக்கு வசைச்சொல்-‘பெண்ணைப் படிக்கவைத்த பணத்தைவைத்துத் திருமணம் முடிப்பதுதானே’ என்ற புத்திமதிகள எனக்குக் கிடைத்த பரிசு,” எனக்கூறிவிட்டுச் சிறிது நேரம் பேச்சை நிறுத்தினார் அப்பெரியவர்.

ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமை யென்
றெண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்;
விட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைப்போமென்ற
விந்தை மனிதர் தலைகவிழ்ந்தார்

என்ற பாரதியின் கருத்துக்கள் எனது மனதை வந்து முற்றுகையிட்டன. பிறகு இத்தகைய பாரதியின் கருத்துக்கள் பொய்த்துவிட்டனவே என்ற எண்ணமும் தோன்றாமலில்லை.

‘பிறகு’ என்றேன். அந்தப் பெரியவரும் பெருமூச்சுவிட்டுத் தமது துக்கக்கதையைத் துவங்கினார். “வேறு வழியில்லை. மானத்தோடு வாழவேண்டுமென்றால் எப்படியாவது பெண்ணுக்கு மணமுடிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் எனது மனதில் ஊன்றி விட்டது. இறுதியில் மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு 50 வயது சென்ற ஒருவருக்கு எனது மகளை மணம் முடிப்பது என ஒத்துக்கொண்டேன். இது தவறு என்று எனக்குத் தெரியத்தான் செய்தது. ஆனால் எனது ஏழை ஆசிரியர் வாழ்க்கை - சமுதாய அமைப்பு இதை என்னும் போழுது இது சரியென்றே எனது மனதில் பட்டது”. இத்தற்குமேல் அவரால் பேசமுடியவில்லை. ‘சிறிது இளைப்பாருங்கள்’ என்றேன்.

அந்த நேரத்தில் பாரதியின் புத்தகத்தைத் திருப்பினேன் ‘பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி’ என்ற தலைப்பு என் கண்களில் பட்டது. என்னவென்று ஊன்றிப்படித்தேன்.

“நல்ல விலைகொண்டு நாயை விற்பார், அந்த
நாயிடம் யோசனை கேட்பதுண்டோ?
கொல்லத் துணிவின்றி நம்மையும் அந்நிலை
கூட்டிவைத்தார் பழி கூட்டிவிட்டார்”

என்ற அந்தக் கவிதையின் இந்த அடிகள் எனது மனதில் அழுத்தமாக நின்றுவிட்டன.

‘தொடருங்கள்’ என்றேன்; அவரும் கலங்கும் கண்ணைத் தமது கிழிந்த துண்டின் முனையால் துடைத்துக்கொண்டு தமது சோகக் கதையைத் துவக்கினார். “நானும் சம்மதித்தேன். கல்யாணச்செல்வுக்குப் பணம்வாங்குவதற்காகக் கிராமத்திற்குச் சென்றேன். சிறிது பணமும் கிடைத்தது. இரவு 9 மணிக்கு வீடு திரும்பினேன். எனக்கு அதிர்ச்சியை விளைவிக்கும் வகையில் வீடுதிறந்திருந்தது ‘சரசு’ எனக்கத்தினேன். ஆம்! அது தான் எனது மகளின் பெயர். ‘அப்பா’ என்று ஆவலோடு ஓடிவரும் எனது மகள் அன்று வரவில்லை. வீட்டைச்சுற்றிப் பார்த்தேன் பக்கத்திலிருந்தவர்களிடம் கேட்டேன் ஒருவரும் சரியாகப்பதில் கொடுக்கவில்லை அதற்குப் பதிலாக வெந்தபுண்ணில் வேல்குத்தும் வகையில் எனது மகளின் கற்பைப்பற்றி விபர்சனம் செய்யத் துவங்கினார்கள் அந்தப் பெரியவர்கள். எனது மனம் சொல்லொண்ணா துன்பம் அடைந்தது திரும்ப விட்டிருக்க நுழைந்தேன். எனது மகளின் எழுத்துக்களையுடைய காக்கிதம் மேஜையின்மீது தென்பட்டது. அவசர

அவசரமாகப் பிரித்துப்படித்தேன். யாருக்காக உயிர் வாழவேண்டும் என எண்ணினேனோ அவள் தனது வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டாள்—இல்லை—இல்லை—நான் செய்த பெரும் பழிக்குப்பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டாள்” இதற்கு மேல் அவரால் பேசமுடியவில்லை. தொண்டைகயியியது. நடுங்கும் கைகளால் கடிதத்தை என் கையில் கொடுத்துவிட்டார். நானும் ஆவலோடு படிக்கத்தொடங்கினேன்.

அன்புள்ள அப்பா,

என்னால் நீங்கள் அடைந்த துன்பங்கள் சிறிதல்ல, தங்களைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமே என என்னும் பொழுது நான் அடையும் துக்கத்திற்கு எல்லையில்லை. ஆனால் சுற்றுச்சூழ்நிலை—சமுதாயம்—என்னை இப்படிச் செய்யத்தூண்டியதப்பா ஊராரின் பேச்சால் புண்படுததப்பட்ட உங்கள் உள்ளம் ிவியது அடைந்த ஓர் பெரியவரை எனக்கு கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கச் சம்மதித்தது. நானும் மறுக்கவில்லை சூழ்நிலையை அறிந்து—அன்று பணம் பெறுவதற்காகக் கிராமத்திற்குச் சென்றீர்கள். அன்று மாலை 8 மணி இருக்கும் அப்பா. காருண்யமூர்த்தி வீட்டுக்கு வந்தார். நீங்கள் பணம் கேட்டதாகவும் அதைக்கொடுப்பதற்கு வந்திருப்பதாகவும் கூறினார். பணத்தை வாங்கி உள் ளை வைக்கச்சென்றேன். திரும்பி வரும்பொழுது வெளிச்சம் இல்லை. கதவு அடைக்கப்பட்டிருந்தது பயம் எனது மனதில் மேலிட்டது. கத்துவதற்கு வாயைத் திறந்தேன். ஆனால் வாய் அடைக்கப்பட்டது. எனது வாழ்க்கை கசக்கப்பட்டது, அப்பா, இன்னும் உயிருடன் இருந்து தங்களை அணுஅணுவாக வதைக்கவிரும்பவில்லை கற்பின் சிகரமாம் கண்ணகி வாழ்ந்த தமிழகத்தில் வாழ்ந்து தமிழகப் பண்பாட்டிற்குக் களங்கம் விளைவிக்க விரும்பவில்லை, அப்பா 'மானம் இழந்த பின் வாழாமையுள்ளினதே' என்ற கருத்துக்கிணங்க இத்தரணியை விட்டே செல்கிறேன், அப்பா.

இப்படிக்கு,
'சரசு.'

எனது கண்ணும் கலங்கிவிட்டது. மணி 11 ஆகிவிட்டது. கார்ச்சத்தம் கேட்டது. உடனே ஒலிவரும் பக்கம் திரும்பினேன் அதற்குள் காரும் வந்துவிட்டது. அதில் போலீஸ் காரர்கள் இருப்பதைக் கண்டவுடன் எனது மனதில் கிளிபிடித்துக்கொண்டது. 'ஸ்த்ரைக்' கைத் தடுப்பதற்காக அன்று அவசர அவசரமாக நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின்படி கைது செய்ய வந்திருக்கிறார்களோ என அஞ்சினேன். ஆனால் காருண்ய மூர்த்தியையும் அவர்களோடு கண்டவுடன் எனது அச்சம் மறைந்துவிட்டது. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் அந்தப் பெரியவரை நோக்கி 'உங்கள் வீட்டில் கள்ளருபாய் நோட்டுக்கள் இருந்ததால் சந்தேகத்தின் பேரில் உங்களைக் கைது செய்கிறேன்' எனக்கூறி 'விடங்கை' எடுத்தார். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பெரியவரின் கையைத்தூக்கினேன், அதிர்ச்சியுற்றேன். அவரது கை ஒரே குளிர்ச்சியாக இருந்தது பலமுறை அழைத்தேன் பதில் வரவில்லை. ஆம்! பதிலே இனி வராது. ஸ்த்ரைக்கென்ற கொடுத்துவிட்டு ஹோற்றல் பக்கமாக மிக்க துக்கத்தோடு சென்றேன். "ஸ்த்ரைக் வாபஸ் இரண்டாவது சம்பளக்கமிஷன் நியமிக்கப்படும், நேருவின் வாக்குறுதி" என்ற செய்தியை அங்கிருந்த ரேடியோ ஒலிபரப்பியது. ஒரு பக்கத்தில் மசிழ்ச்சி. ஆனால் துக்கத்தான் மேலிட்டது இரவு 12 ஆகிவிட்டது. வீட்டில் வசவு கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் வேகமாக வீட்டிற்கு நடந்தேன். எனக்கு முன்னால் இருவர் பாரதியின் பாடல்களை விமர்சனம் செய்துகொண்டு நடந்தனர்.

'தேவியர் மானம் என்றும் தெய்வத்தின் பக்தி என்னும்
நாவினாற் சொல்வதல்லால்!-கிளியே! நம்புதலற்றாரடி!
மாதரைக் கற்பழித்து வன்கண்மை பிறர் செய்யப்
பேதைகள் போலுயிரைக்-கிளியே! பேணியிருந்தாரடி!
'தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத் தடுக்க முயற்சியுஞர்
வாயைத் திறந்து சும்மா! கிளியே! வந்தேமாதரமென்பார்'

இந்தப் பாரதிகவிதைகள் எனது செவ்வையத் துணைத்தன, பாரதியை நினைத்துக் கொண்டே
சென்றேன்.

'நெஞ்சங் குமுறுகிறார்-கற்புநீங்கிடச் செய்யுங் கொடுமையிலே, அந்தப்
பஞ்சை மகளிரெல்லாம்-துன்பப்பட்டு மடிந்துமடிந்து மடிந்தொரு
தஞ்ச முயில்லாதே-அவர் சாரும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில்
மிஞ்சவிடலாமோ?..... ..

என்று பாரதி என்னைக் கேட்பதுபோல் எனது மனதிற்குத் தோன்றியது. நிம்மதியற்ற
மனதுடன் 'நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்து விட்டால்'
என்ற பாரதியின் அடிகளை முணுமுணுத்து விட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன்.

“நிலவமுதும் இசையமுதும் கலந்தாற்றும்
வேளையிலே,
அலைகடல்தான் பொங்கிடுமோ, அவள் அகமும்
பொங்காதோ?”

அ. விள் ளென்ட் ஜெயக்குமார்,
அறிவியல் முதலாண்டு.

नमूना

(ABDUL AZIZ MOOSA, IV. B. A.,)

हर भगवान दाढ़ी बनाने बैठा। दाढ़ी बाने का सामान ठीक करके, वह अपने मुँह पर साबुन लगा रहा था। इतने में उसकी नजर, उसके घर की खिड़की पर पड़ी जो पास की गली में पड़ती थी और वह चौंक पड़ा। उसका हाथ हक गया। सामने बंद खिड़की के काँच में से एक लड़की घर के अंदर देख रही थी।

हरभगवान ने सोचा कि मैं उठकर खिड़की के पास जाऊँ, लेकिन इतने में उस लड़की का चेहरा खिड़की से दूर हट गया। उसने दाढ़ी बनाये बिना ही अपने मुँह पर से साबुन साप कर डाला। फिर वह योंही बैठा रहा। लड़की का चेहरा फिर से खिड़की में दिखाई दिया। हरभगवान ने फिर लड़की की ओर देखा। दीनों की नजरें मिलीं। लड़की जरा मुस्कराई। हर भगवान का दिल घडक कर रह गया। लड़की निहायत खूबसूरत थी। उसकी फिर इच्छा हुई कि मैं उठकर खिड़की के पास पहुँच जाऊँ। लेकिन उसकी तमाम ताकत गुम हो गयी थी। लड़की का चेहरा फिर खिड़की से दूर हर गया और हर भगवान को उसकी आहट सुनाई पड़ी। धीरे धीरे वह दूर चली गयी।

हर भगवान थोड़ी देर तक योंही बैठा रहा। फिर वह उठा और दरवाजे तक गया। दरवाजा खोलकर गली में देखा। गली बिल्कुल शांत थी। उसने खिड़की खोलकर देखा। "साँप चला गया था लीक बाकी रह गयी थी।" थोड़ी देर के बाद उसने फिर आइने में अपना मुँह देखा। दाढ़ी काफी बढ आयी थी। फिर भी उसे अपना चेहरा ज्यादा आकर्षक लगा। उसकी पच्चीस साल की उम्र में यह पहला ही मौकान था कि किसी लड़की ने उसमें ज्यादा से ज्यादा दिलचस्पी ली हो।

एक नीना थी, जो कालेज में पढते समय उसके परिचय में आते ही ज्यादा से ज्यादा नजदीक आ गयी थी। दूसरी कृष्णा थी जो अपने मोहले की सबसे ज्यादा संदर लड़की थी। कृष्णा ने उससे एक बार कहा भी था, - तुम्हें मैं देखती हूँ तो ऐसा लगता है मानों अंधेरी रात में चाँद को देख लिया।

उस लड़की की भी शादी हो गयी। बतिक यों कहना गलत न होगा कि खुद हरभगवान ने उसे पसंद नहीं किया था। उसकी भावना थी कि उसकी पत्नी के माँ पाप को श्रीमंत होना चाहिए ताकि वह ज्यादा से ज्यादा दहेज ले सके। और उसके भाई और अन्य रिस्तेदार बड़े बड़े अफसर हों।

एक कांता भी थी जो शुरू में उसकी परवाह नहीं करती थी। वह बाद में आप ही उसकी ओर खिंच कर आयी थी। और अंत में

उसकी अपनी पत्नी हुई आशा। वह पढ़ी लिखी थी, होशियार और सुंदर। वह अपने साथ ज्यादा दहेज लायी थी और उसके भाई बड़े बड़े अफसर भी थे।

आशा का विचार आते ही उसने आइने में मुँह देखकर साबुन लगाना शुरू कर दिया। बान यह थी कि उसे आज आशा के साथ 'मैटनी शो' देखने जाना था। आशा अभी बाजार गई हुई थी। अब उसके आने का तक हो गया था और इसलिए वह दाढी बनाने बैठ गया।

एकाएक शांत गली में से किसी की आहट सुनायी दी। उसने सोचा कि 'शायद आशा बाजार से आ रही होगी' फिर उसे विचार आया कि आशा तो हमेशा रिश्ता में आती है शायद कोई और होगा। लेकिन आहट से ऐसा जान पड़ता था, मानों, कोई लडकी मंडल पहनकर चल रही हो। वह जल्दी दाढी बनाने लगा। आहट नजदीक सुनाई पड़ी। उसने धीरे धीरे दरवाजे की ओर देखा। लेकिन दरवाजा बंद था। उसकी आँखें खिड़की के पास आकर रुक गयीं। खिड़की खुली थी। और उसमें से वही लडकी फिर अंदर देख रही थी।

हर भगवान का दिल जोर जोर से धड़कने लगा। यह लडकी यहाँ क्यों आती है? खिड़की से अंदर देखने में उसका मतलब क्या है? शायद और कोई आदमी देख लें तो?

ऐसे कई सवाल उसके भस्तिष्क में आये और चले भी गये। लडकी बेचैनी से कमरे के अंदर देख रही थी। हर भगवान की आँखें फिर उनसे मिलीं। हर भगवान ने उसकी नजर का पीछा किया। उसकी आँख ऊपर पड़ी हुई टेबल को देख रही थी। हर भगवान ने टेबल की ओर देखा। टेबल खाली थी। उसने फिर खिड़की की ओर देखा। अब वहाँ लडकी नहीं थी।

'दूढ़ हो गयी' हर भगवान बोल उठा। उसके मुँह पर पसीना आ गया। उसने आइने में अपना मुँह देखा। और वह कपोल-कल्पना में उड़ने लगा। उसे विचार आया, "शायद वह मेरी पत्नी की सहेली होगी और उससे मिलने आयी होगी।" आशा की बहुत सी सहेलियाँ थीं और वे उससे मिलने भी आती थीं। हर भगवान ने सभी के चेहरे याद किये। लेकिन उनमें से कोई भी इतनी खूबसूरत न थी। लेकिन यह लडकी तो... .. अगर भगवान ने उसे सभी लडकियों में से एक को चुनकर शादी करने के लिये कहा होता तो वह उसी लडकी को पसंद करता।

पर इस तरह छिपकर देखने की वजह क्या है? नहीं यह लडकी आशा की सहेली नहीं हो सकती। उसे पिछले दिन का प्रसंग याद आ गया। पिछले दिन वह और आशा ताश खेल रहे थे। उस वक्त भी इसी लडकी ने खिड़की में से अंदर

देखा था। आहू की पीठ खिडकी की ओ थी। जब हर भगवान को नजर खिडकी पर पडा था तब वह चौंक उठा था। और वह उधर देखता ही रह गया था। लडकी भी उसकी ओर ही देख रही थी। उस वक्त भी उसने यही सोचा था कि शायद वह आशा की सहेली होगी। वह खिडकी की ओर ही ताक रहा था। इतने में आशा ने बाजी 'शो' करायी थी और ? गुस्से से बोली भी थी - तुम हार गये। हरभगवान ने चौंककर अपनी बाजी देखी थी और एकाएक वह सुंदर चेहरा खिडकी से दूर हट गया था। अब तीसरी बार उस लडकी ने खिडकी में से अंदर देखा था।

'हृद हो गयी' वह फिर बोल उठा।" हृद हो गयी, अगर कोई बात ही नहीं हो तो फिर वह यहाँ आती क्यों है ?" उसने फिर आइने में देखा और उसे किसी की आंखें दिखयी दीं

'आशा' उसने प्रेम से कहा।

'जी, तुम अभी तक तैयार नहीं हुए ? देखो, तीन बज गये हैं।'

'बस अभी तैयार हो जाता हूँ।'

इतना कहकर वह कपडे बदलने बाथरूम की ओर गया। इतने में उसके दिल से आवाज आयी, 'अगर सिनेमा देखने चला गया तो फिर यह लडकी देखने को नहीं मिलेगी।' हरभगवान रुक गया। उसके दिल से फिर आवाज आयी, 'सिनेमा तो कल भी देखा जा सकता है। लेकिन यह लडकी फिर आयेगी ? वह तुझसे बात करना चाहती है। अगर ऐसा मौका छोड दिया तो तू एक नंबर का मूर्ख कहलायेगा।'

हर भगवान ने अपनी पत्नी से कहा, 'आशा तू दीन के साथ जा। मेरे सिर में दर्द हो रहा है।' और वह सिर पकडकर बैठ गया।

आशा ने अचरज में पडकर कहा - अभी तो बिलकुल अच्छे थे।

नहीं आशा, तू दीनु के साथ चली जा। अभी उठते ही मेरे सिर में दर्द बहुत बढ़ गया है।'

आशा ने उसके सिर पर हाथ रखा, तुम्हारा सिर तो गरम है। तुम एस्प्रो क्यों नहीं ले लेते।'

हर भगवान ने एक आह भरी। इसलिए आशा ने कहा, 'मैं अभी एस्प्रो मेजती हूँ। सिनेमा का तो बक्त हो गया है। अब मैं सिनेमा देखने जाऊँगी।'

'नहीं, नहीं, तू सिनेमा देखने जा। मामूली सा दर्द है, ठीक हो जायेगा। मैं एस्प्रो नौकर द्वारा मंगवा लेता हूँ।'

आशा के जाने के बाद वह यों ही बैठा रहा। उसके सिर में सचमुच दर्द हो रहा था। वह सोचने लगा, एक बार फिर वह लडकी अवश्य आयेगी। जैसे आयेगी वैसे ही वह दरवाजा खोलकर उससे कहेगा - आप अंदर आइये और थोड़ी देर बैठिये। वह ज्यादा न सोच सका। उसके सिर में दर्द बढ़ता ही गया।

घडी में चार बजे। वह चौंक उठा। गली में से फिर एक बार आहट सुनाई दी। उसका दिल जोर से धडकने लगा। उसके मुंह पर पसीना आ गया। 'मुझे बुखार है' उसने अपने आप से कहा वह बेचैन ही गया।

आहट ज्यादा नजदीक आने लगी। उसने खिडकी की ओर देखा। वही सुंदर लडकी थी। वह उठा। उसने दवाजा खोल डाला। वह उसे अंदर आने के लिये कहने ही वाला था कि वह खुद अंदर आ गयी।

'माफ कीजियेगा' वह बोली, 'मैं आप के टेबल पर बिछा हुआ टेबल कवर का नमूना देखने के लिये कितने दिनों से बेचैन थी। यहाँ से गुजरती थी और देखती थी। क्या वह नमूना मैं देख सकती हूँ ?

हरे भगवान को ऐसा लगा, मानों, उसके सिर का दर्द एकदम बढ़ गया हो। वह धीरे से बोला, 'मुझे पर्सो की सस्त जरूरत है।'
